جملہ حقوق محفوظ ہیں

بعون صانع مکین و مکان ـ بفضل خلاق زمین و زمان

احوال الآخرت اصلی منظوم پنجابی

مصنفہ
مولنا مولوی حافظ محمد بن مولوی بارک اللہ

حسب فرمائش حاجی چراغ دین سراج الدین تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

بہ مطبع [illegible] پریس اندرون لوہاری دروازہ [illegible] لاہور

کتب مندرجہ کے علاوہ ہر قسم کی کتابیں مندرجہ ذیل پتہ سے بلسکتی ہیں

مکمّل ترجمہ قانونچہ طبِ حکمت معہ رسالہ قبریہ پنجابی منظوم

علم طب یونانی میں یہ مشہور ترانی درسی کتاب اور تشریح بدن میں لاثانی ہے چونکہ زبان عربی میں نہایت مشکل تھی۔ لہٰذا ہمنے بغرض سہولیت اسکا ترجمہ عام فہم پنجابی زبان میں کرایا ہے جس سے پنجابی بھائی تشریح بدن میں کماحقہٗ دسترس حاصل کر سکیں۔ فاضل مترجم نے ہر صفحہ کے ابتدا میں چند سطور اصل متن عربی کی رکھہ کر نیچے اسکے نظم ترجمہ اس خوبی سے نبھایا ہے کہ ادنیٰ سے ادنیٰ لیاقت کا طالب علم بھی اسکو بخوبی سمجھہ سکے۔ اور جو جو مشکل مقام تھے۔ انکو تمثیلات معقولوں سے نہایت آسان کر دیا ہے مزید برآں بڑی بڑی مشہور کتب طبیہ سے حاشیہ پر اردو میں شرح کی ہے۔ کاغذ کی عمدگی اور لکھائی چھپائی صحت میں بیحد کوشش کی گئی ہے خریدار بلحاظ قدردانی خرید فرماکر مترجم کی محنت کی داد دیں۔ قیمت ۸ر

قانونچہ اردو میں

قانونچہ عربی سے اردو میں ترجمہ کرایا گیا ہے نہایت عمدہ اور خوشخط چھپا ہوا موجود ہے علم و فن حکمت کو عربی سے اردو لباس پہناکر بغرض افادہ عام طالبعلمان کے لئے لاینحل مشکلات کو لفظ بہ لفظ آسان کر دیا ہے قیمت ۶ر

ترجمہ قدوری اردو میں

از فاضل اجل حکیم شاہ ظہیر احمد صاحب ظہیری در باب مسائل فقہ حدیث۔ اس کتاب کا عربی سے ترجمہ کیا گیا ہے۔ مشکل یہ تھی۔ کہ عام مسلمانان جو عربی سے محض ناواقف تھے اپنے دینی مسائل شریعت طریق نماز حج۔ زکوٰۃ۔ شرک۔ بدعت اور تمام قانون شرعی سے لاعلمی کی وجہ سے کوری واقفیت حاصل نہیں ہوتی تھی۔ اسلئے عام فہم ہونے کے واسطے آسان زبان اردو میں ترجمہ کرایا گیا ہے۔ ہاتھوں ہاتھ یہہ کتاب فروخت ہوتی چلی جاتی ہے۔ قیمت صرف عہ

ترجمہ کنز الدقائق اردو میں

یہہ کتاب بھی فاضل اجل حکیم شاہ ظہیر احمد صاحب ظہیری کا ترجمہ مبنی بر مسائل فقہ مثل قدوری عربی سے اردو میں اس غرض سے ترجمہ کیا گیا ہے کہ طالب علمان علم فقہ اس کے مطالعہ سے بہرہ یاب ہوں۔ لکھائی چھپائی کاغذ نہایت عمدہ ہے۔ اور قیمت بھی بغرض افادہ عام صرف ایک روپیہ عہ

انیس الواعظین اردو میں

از فاضل اجل حکیم شاہ ظہیر احمد صاحب ظہیری۔ یہہ کتاب وعظ و پند نصائح مطابق آیات و احادیث آنحضرت سرور کائنات صلی اللہ علیہ و آلہ و اصحابہ وسلم جو مومنوں کے دلوں کو صاف اور پاک بدرجہ عنوبت لانیوالی ہے۔ اور گناہوں سے متنفر اور پرہیز کرانیوالی جو لوگ گناہوں کو گناہ نہیں سمجھتے۔ انکو عصیان سے بچانیوالی یہہ کتاب لاجواب اور بے نظیر ہے۔ قیمت ایک روپیہ چار آنہ ۔ للعہ

تذکرۃ الاولیاء اردو

کتاب لاجواب مفید ہر شیخ و شاب الموسوم بہ ظہیر الاصفیاء اردو ترجمہ تذکرۃ الاولیاء جسکو جناب مولانا سید اعجاز احمد صاحب خلف الرشید حضرت محی السنۃ مولانا حافظ حکیم شاہ ظہیر احمد صاحب ظہیری بدایونی نے نہایت محنت و عرق ریزی سے بامحاورہ سلیس اردو زبان میں ترجمہ کیا ہے یہہ ہمنے بصرف زر کثیر مشتاق احباب کی خاطر فاضل مترجم سے حق کاپی رائٹ خرید کر نہایت صحت اور آب و تاب سے طبع کروائی ہے۔ ناظرین کرام اس خزینۃ السعادت کو ملاحظہ فرماکر سعادت دارین حاصل کر کے ہماری محنت کی داد دیں گے۔ قیمت عہ ر

مجمع الاسرار طلسمی اردو

مصنفہ حاذق زمان فخر الاطباء حکیم فضل حسین صاحب۔ یہ رسالہ فن حکمت میں بصرف زر کثیر طبع کرایا گیا ہے۔ جملہ کتب حکمت کا ایک مجموعہ ہے۔ تشریح بیماری اور علاج و خواص ادویات اور کشتہ جات علم کیمیا جنکو مشتاق حکمت بہت سی کتابوں سے بمشکل دیکھہ سکتے ہوں بغرض عام فہم سلیس اردو میں بےنظیر تیار کیا گیا ہے۔ ادنیٰ سے اعلیٰ حکماء اور طالبعلموں کے لئے بیحد مفید ہے۔ قیمت بھی صرف بارہ آنہ ۱۲ر

تحفۂ بےنظیر ترجمۂ دیوان حافظ پنجابی نظم

حضرت خواجہ حافظ شیرازی علیہ الرحمۃ اور انکے کلام کو کون نہیں جانتا۔ جنکی غزلیں جو اکثر مجالس صوفیاء میں پڑہی جاتی ہیں۔ انکا ترجمہ پنجابی نظم میں نہایت سوز و گداز سے کیا گیا ہے ممکن نہیں کہ قوال اس ترجمہ کو مجالس میں گائیں اور سامعین وجد میں نہ آئیں۔ قیمت سہر

تفسیر کلام الرحمن

اسورہ ملک کی بامحاورہ اردو زبان میں پر تاثیر تفسیر چھاپی گئی ہے اہل اللہ اور دیگر مسلمان بھائیوں کی فائدہ کیلئے۔ قیمت ۱۲ر

ہر قسم کی درخواستیں بنام حاجی چراغ الدین سراج الدین تاجران کتب بازار کشمیری لاہور آنی چاہیئیں

ماشاء اللہ لا قوۃ الا باللہ

نسخہ مفید عام از تصانیف مقبول بارگاہ احد مولنا حافظ محمد ساکن لکھو کے المسمّی بہ

احوال الآخرت

مصنفہ

حافظ محمد بن مولوی بارک اللہ رحمۃ اللہ علیہما

حسب فرمائش حاجی چراغ الدین سراج الدین تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

ABDUL MUNAWER

رفیق عام پریس لاہور میں
۲۲۲۲۲ بہ اہتمام منشی عزیز الدین پرنٹر چھپی

DRAWN BY M. ASLAM

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

لکھ لکھ حمد ثنا تعریفاں پاک منزہ تائیں	اوّل آخر ظاہر باطن ہر دم صفت ثنائیں

تَبٰرَكَ الَّذِىْ بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرُ ۜ الَّذِىْ خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيٰوةَ لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا ۜ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْغَفُوْرُ ۝ الَّذِىْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا ۜ سورہ ملک س ۲۹ پ

بابرکت اوہ مالک ہے ہتھ جیسدے ملک الٰہی	اوہ ہر شی اوپر قادر ہے جس موت حیات بنائی
تا ازماوے بندیاں نوں کس احسن عمل کمائے	اوہ غالب بخشنہارا الٰہی جس ست آسمان لگائے

تَبٰرَكَ الَّذِىْ نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلٰى عَبْدِهٖ لِيَكُوْنَ لِلْعٰلَمِيْنَ نَذِيْرًا ۜ فرقان س ۱۸ پ

بابرکت اوہ منعم ہے کجھ حد نہیں احساناں	جس نازل کیتا خاص بندے نوں ایہ فرقان خزانہ
تا اس خبر عذاب ثواب امت نوں پہنچائے	قبر قیامت دوزخ جنت خوب شرح سمجھائے
چنگے بخت انہاندے جنہاں صدق یقین جو لیائے	کفر شرک بریائیاں بدعت چھوڑ اعمال کمائے
انہاں موتوں پچھے خوشی ہمیشہ ہرگز غم نہ کوئی	دوزخ تھیں بچ جنت جا سن خبر قراں نوں دسی

تے جنہاں دے دل مُہراں جڑیاں انہاں لئی قہر الاہوں ۔ اوہ وچہ گمراہی گئے پرے رد ہوئے درگاہوں
جے نال قرآن حدیث انہاں نوں کرے نصیحت کوئی ۔ ہکذرہ اثر نہ ہووے ہرگز قسمت مندی ہوئی
اوہ بھاویں لکھ آسائش خوشیاں دنیا نوں وچہ ہنڈاون ۔ فر گوناگون عذاب کروڑاں مگروں پچھے پاون
توں عز پاک منزہ پاک منزہ ہر عیبوں نقصانوں ۔ ہیں حمد شکر تعریف تیری نت آکھاں دلوں بجانوں
باجھ تیرے معبود نہ کوئی توہیں ہک خدایا ۔ اللہ اکبر شان تیرا ہر شے تھیں بزرگ پایا
تیری یاری باجھ نہ طاقت کراں جو ترک برائی ۔ بھی تیری باجھ توفیق نہ قوت کراں جو نیکی کائی
توں سختی تنگی دکھ ونجاویں تیری باجھ نہ کوئی ۔ جو نعمت برکت دین دنی دی سبھ تدھ حاصل ہوئی
توں واحد لاشریک الٰہی شان بلند عظیما ۔ ملک زمین آسمان تیرا سبھ تینوں حمد قدیما۔
توں آپے ہائیں آپ جاویں تجھ بن ہور نہ کوئی ۔ توں زندہ نت نہ موت کداہیں عظمت دائم ہوئی
فر لکھ صلوٰۃ سلام ہزاراں ہر دم ختم نبیاں ۔ جو سب خلقت تھیں افضل اشرف سید شاہ صفیاں
جس کل احکام الٰہی سانوں واضح کر سمجھائے ۔ خیر خواہی وچہ فرق نہ کیتا کوشش نال تبائے
اوس رحمت شفقت حد زیادہ کیتی امت تائیں ۔ دوہیں جہانیں مشفق ساڈا شافع روز جزائیں
فر آل اصحاب نبی دے پیارے لکھ صلوٰۃ سلاماں ۔ بھی تابعداراں انہاندے جو کجھ کل خواص عواماں

تاسف بر عمر گذشتہ در غفلت و نادانی و استعداد برائے موت

اے دل غافل غفلت اندر عمر پنجاہ سدھائی ۔ خالص عمل نہ کیتو کوئی سستی وچہ لنگھائی۔
نبی ولی ہو عالم فاضل گذرے جنگ جنگیرے ۔ بھی شاہ گدا ہور برے بھلے سبھ کیتی قبریں ڈیرے
خویش قبیلہ یار پیارے ہیتھیں پور لنگھائے ۔ ہن توں بھی ہکدن جاناں اوتھے جتھے یار سمائے

علیہ رحمۃ اللہ مصنف

کئی چھوٹے کئی وڈے تدھیں خلقت بہت سیدھائی	کھول اکھیں ہن ویکھ جو اجکل واری تیری آئی
فروقت وہانے پچھوتاسیں کرلے اج جو کرناں	جے سو ورہیاں جیون ہووے اوڑک ہکدن مرناں
ہن دنیا حرصاں چھوڑ میاں کر طاعت ذکر الٰہی	فراق ویلا ہتھ نہ آسی اج کل ہوسیں راہی
آس امید جیون کر کوتہ موت چتار پیارے	نیڑے اجل تے اس دوراڈی لکھیاں نیں سہارے
دنیا وچ آرام آسایش عادت بہت نہ کریئے	لذت ناز تے نعمت دنیا دل وچ حب نہ دھریئے
فاقہ فقر تے تنگی ترشی حضرت نبی قبولی	نعمت ناز آرایش زینت دنیا جان فضولی
نبی فراش بنایا چموں برگ کھجوروں بھریا	نازک نرم فراش نہ کیتا غفلت خوابوں ڈریا
ہکدن کڑی وچھا کرستا نازک بدن سہارا	نقش کڑی دے جسے اتے ہوئے آشکارا
عرض کیتی عبداللہ بن مسعود حضرت کمو فراش بنایئے	حکم کرو تا وقت سوندے ہمیشہ فراش وچھایئے
ہیں اُتے دنیا سیر نہ کوئی حضرت آکھ سنایا	دنیا سن مثال اویں جو راہ وچ رکھے سایہ
لسائے بیٹھ لوے دم راہی ہووے فیر روانہ	اسدم کارن کد کوئی عاقل طلب کرے سیمانہ

قولہ تعالیٰ قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيْلٌ وَّالْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقٰى وَلَا تُظْلَمُوْنَ فَتِيْلًا ۵ سورۃ النساء پ ۵

رب فرمایا دنیا اندر اندک برخورداری	نعمت لذت چار دیہاڑے دنیا کرو نہ پیاری
اجر قیامت بہتر جانوں اہل ایماناں تائیں	تقویٰ خوف خدا جس کیتا بُریاں چھوڑ ادائیں
اجر اونہاں نوں پورا ملسی ضایع ذرا نہ ہوسی	تھوڑا ہٹ جو دنیا کیتا حاضر آن کھلوسی

قولہ تعالیٰ اَیْنَمَا تَکُوْنُوْا یُدْرِکْکُّمُ الْمَوْتُ وَلَوْ کُنْتُمْ فِیْ بُرُوْجٍ مُّشَیَّدَۃٍ ۵ سورۃ النساء پ ۵

لکیاں چھپیاں موت نہ چھوڑی جتھے ہو گھیرے	بھاویں برج بناؤ محکم قلعہ یا کوٹ چنگیرے

نیاں بھجیاں جان نہ دیوے دارو موت نہ کوئی
رنگ محل بناون احمق خرچن مال سبھاناں
حق حقوق خدا اتے بندیاں مالوں ادا نہ کردے
اے دل غافل سمجھ کدائیں غفلت چھوڑ اوائیں
فانی چیزاں نال محبت ہرگز کریئے ناہیں
نال مسافر نہیوں نہ لایئے اوڑک اس ٹر جاناں
یا اوہ تینوں چھوڑ چلے یا توں اس چھوڑ سنداہیں
سچ محبت اللہ والی نافع دوہیں جہانیں
دنیا وچ بھی قبر قیامت ہر ہر وقت سہاوے
حب نشانی یاد الٰہی بھی فرمانبرداری
غیراں حب دلوں کر باہر اس وچ نفع نجانی
دنیاں نال محبت کوڑی دنیا چار دہاڑے
ایہ چار دہاڑے کوڑا واسا اوڑک ایتھوں جاناں
چنگے کم اللہ نوں بھاون قبر اندر کم آون
سب برے بریایوں کر ہن توبہ اللہ بخش ناراں
جدلگ جان جسے وچ ہی کر توبہ وقت ایہوئی
جو موتوں پچھے سر پر گذرے اسدی خبر سناواں

نیکی کرو کماؤ تقویٰ بدلہ لیسو سوئی
موت آئی سبھ چھوڑ علاقہ قبریں کرن ٹکاناں
مال سبھا نہ خاک رلادن پچھوتاسن مردے
سنبھل قدم ٹکاویں پیارے سمجھ محبت لائیں
فانی حب ایہی پشیمانی جاسی توڑ کدائیں
توں نال جدائی درد فراقوں ہوسیں بہت نماناں
ایہ کوڑ محبت داغ دلیدا وچھڑیاں پچھتاویں
عشق الٰہی جا صلح جہاں فضل تنہاں رحمانی
کر اوہ عمل جو وچ قبر دے نال بندے دے جاوے
ذکر الٰہی صیقل دل دی نال اسی رکھ یاری
تے ربدیاں پیاریاں نال محبت اسدے کارن آنی
ایہ کسے دے نال نہ رہسی دنیا دین وگاڑے
قبر قیامت دا کر توشہ جتھے نت ٹکاناں
بریاں کماں توں رب راضی ہر جگہ پکڑاون
توبہ کیتیاں مول نہ مارے ہو جاسی چھٹکارا
موت آئی پھر پچھوتاسیں ویلا وقت گیوئی
جو وچ قرآن حدیثاں پایا کتبوں لکھ وکھاواں

اس نام احوال الآخرت آیا بیت موافق بھائی
بارہ سو ستر ہجری سنہ وچ ایہ بنائی
بہت علائق ہو موانع فرصت مول نہ ملدی
ایہ اکثر صحیح حدیثوں ثابت کجھ بیان قرآنوں
جو شاہ رفیع الدین محدث دہلی اندر ہوئے
ہین ایس رسالے سب مسایل ہندی بیت بنائے
بھی کجھ مشکوٰۃ شریفوں لکھے بعضے ہور کتابوں
عمل قرآن حدیث موافق مومن کرناں آہا
ایہ موتی لعل جواہر ہیرے بخشے پاک الٰہی
حدیث ضعیف فضایل عملاں وچ قبولن آئی
بھی حرف امید مسایل اندر اوہ مقبول کچھیوے
پر شرط ایہی جو صحیح حدیثوں اوہ خلاف نہ ہووے
وضعی کجھ اعتبار نہ ہرگز لوکاں دلوں بنائی

بھی اس تاریخ صدی سن ہجری ناموں پوری آئی
فضل الٰہی کامل کیتی ہیں وچ ناڈو پائی
پر محض کرم تھیں پوری کیتی سہلا خواہش دلدی
جو ماہر خاص قرآن حدیثوں روشن اس بیانوں
احوال قیامت انہاں رسالہ موتی عدن پروے
تے غنیہ شاہ جیلانی والی وچوں بھی کجھ پائے
پڑھ کر مومن کرن آمنا لین نجات عذابوں
یا فقہ ثقہ جو نال دلائل صحیح قیاس وہایا
اس شکر زبان ادا نہ ہووے عاجز قلم سیاہی
بھی وچ اخبار قیامت برزخ جنت دوزخ بھائی
بھی امر نہی وچ باجھ قصاصو حد ولیشا نہ تھیوے
جے صحیح حدیثاں کنوں مخالف مومن چھوڑ کھلووے
اس پر عمل نہ جائز کرناں سند نہیں اوہ کائی

بیان عقبات ثلثہ عقبہ اول وقت نزع جان است

اہی دل غافل سُست کمینے غفلت چھوڑ ادائیں
ترے عقبے ہین اگے تیرے نہ کجھ فکر کیوں ناہیں

قال النبی صلعم اکثروا ذکر ھاذم اللذات الموت رواہ الترمذی والنسائی و ابن ماجہ مشکوٰۃ

وچ حدیث نبی فرمایا موت بھلاؤ ناہیں
ایہ دنیا لذت خوشیاں توڑے سوچ سنج صباحیں

جاں فجر ہووے کر موت اوڈیکاں رات امید کریئے ۔ تے راتیں فجر امید نہ کیجے شاید اگے مریئے

صحت اندر توشہ کر لے مت بیماری آوے ۔ تے زندیاں خرچ قبر دا کر لے مت پھر وقت نہ ہووے

دعا مرن دی مول نہ کریئے جیون نعمت بھاری ۔ کر لے عمل کما کجھ نیکی وت نہ لہسیں واری

جے تنگی سخت یا بہت بیماری آکھے یارب سائیں ۔ جد لگ جیون بہتر مینوں تد لگ نیک جوائیں

جاں مرنا نیک ہووے حق میرے یارب مینوں ماریں ۔ تینوں معلم غیب تمامی میرے کم سواریں

پہلی گھاٹی جان کندن دی سخت مصیبت بھاری ۔ امیر فقیر جو برا بھلا سب لنگن دارو داری

اس گھاٹی بن راہ نہ دوجا جتول کوئی جائے ۔ نبی ولی ہور شاہ گدا سب اوتھوں لنگھ سدھائے

جس لکھ کروڑاں درم دیناراں لشکر کہیں ہووے ۔ اس نا کجھ زور نہ واہ چلی یک عاجزی مل کھلووے

رستم تے بہرام زور آور شاہ سکندر جیہے ۔ بھی لقمان حکیم چلے جد گھلے رب سنیہے

بھی حضرت سلیمان پیغمبر اوڈا تخت ہوائیں ۔ بادشاہی اوہ چھوڈ گیا سب مشرق مغرب تائیں

آدم تھیں تاں اس دم تائیں جتنی خلقت ہوئی ۔ گھاٹی جان کندن بہ لنگھے پاسے گیا نہ کوئی

ناں فرزند نہ خویش قبیلہ دوست بھیناں بھائی ۔ وچھن کھلے تے رون کھوہن چلے واہ نکائی

اوہ آپو اپنے فائدیاں تو روون یار پیارے ۔ اسدا درد نہیں کسے ہرگز رون لوگ جو سارے

اسدے کم نہ آوے کوئی باجھوں نیک اعمالاں ۔ تد ساہاندی قیمت جانے قدر پچھانے لعلاں

اللہ باجھ نہ بیلی کوئی اٹھ اکلا چایا ۔ ہکو آیا ہکو جاسی رہ وچ غفلت دیا

جیکر اللہ راضی اس پر عید خوشی اس ہوئی ۔ دنیا سختی مگروں لتھی غم اندوہ نہ کوئی

تے جیکر رب ناراضی ہویا اسنوں تھاں نہ کائی ۔ دوزخ آتش سر پر سبھے جان شکنجے آئی

ہے شیطان شدید دشمن کچھا مول نہ چھوڑے — جمن تھیں لا مرداں تائیں ویروں مکھ نہ موڑے

مرداں غازیب کماوے پانی آن وکھاوے — اوہ پانی منگے شیطوں آکھے پانی مفت نہ آوے

اوہ آکھے قیمت ہتھ نہ میرے شیطوں شرک بتاوے — یا کلمہ کفر سکھاوے اسنوں یا سجدہ کرواوے

جے دین ایمان ہووے اس کچا آکھے اسدے لگے — بے ایمان مرے ہو کافر رلے شیطانے سنگے

تے جے اس یاری رب کہیانے ایمان محکم ہووے — تاں اس دشمن دا کہیا نہ منے ہو بیزار کھلووے

فرصت مرداں ندی بن آوے جیہڑے موے اگیرے — کہے بہشت تے دوزخ خبراں ہیاں کن جو تیرے

عذاب ثواب جو قبر قیامت مسلے لوک کریندے — اساں مرکے ڈٹھا جھوٹھا آہا بے فاں کوڑ مریندے

جس کچا دین ہووے سو منے مرے ایمانوں خالی — جس محکم دین سو رد کرے اوہ گل شیطانا نوالی

فرصت ہور بنے تے آکھے ایہ کونیاں کی آیا — بڑا کیتا رب نال تیرے جو بکو پکڑ چلایا

خلاف الانصاف

عورت بیٹے یار قبیلہ روون بھیناں بھائی — پکڑ شہر گھلا تینوں ٹور یا کیتی ایہ بریائی

مومن نیک کہے رب میرا ہرگز برا نہ کردا — ہیں ہر دم راضی کرے جو چاہے وہ مالک ہیں بڑا

اوکھی گھاٹی مشکل ویلا دشمن دغا کماوے — جنوں یاری رب کرے اوہ نال ایمان سدھاوے

جو کچھ شکم مائی دے اندر لکھیا لیکھ شدیدا — چنگے بخت یا مندے لکھے لیکھا دم پچھلے دا

جیوندیاں اعتبار نہ کوئی دم آخر اعتباری — جے اوڑک نال ایمان سدھایا چنگے بخت بہاری

جے اوڑک بیچ ایمانوں چلیا دوزخ بالن نیہاں — عمر ساری دا کیتا کرایا گلیا بنیاں تینہاں

دربیان حقیقت مومن و کافر و منافق و حال جان کندن ہر یکے۔

ہک مومن ہک کافر بندے ہک منافق آئے — مومن اوہ جو دلوں زبانوں سچ ایمان لیائے

حکم اللہ دے وتوں باقوں سبھے سچ منّاوے
رکھے حُب نماز روزے دی بایوں پچھتاوے

کافر اوہ جو حکم اللہ دے منّے ہرگز ناہیں
رب رسول قرآن نہ منّے پوجے غیراں تائیں

پڑھے منافق نہ تصدیق کلمے اتہیں صدق لیاوے
حکم خدا نہ دل تے رکھے کردا جو دل بھاوے

جے مومن پاس بہے تاں کرے گلاں خاص اکافی
جے کافر پاس بہے تاں کردا گلاں اوہ شیطانی

جھکی مرت جے پاس کوئی اگوں بُرا مناوے
کرے مخول تے چھیڑاں اسنوں یا انکار لیاوے

ترک نماز نہ لے جماعت بہتا کوڑ الاوے
وعدہ کر کے خلاف منافق جھگڑے فحش سناوے

کرے امانت وچ خیانت چوری دغا کماوے
کہن سلام علیک جے مومن اسنوں ناخوش بھاوے

ایہ دنیا وچ سدا اوسے مومن آخر نفع نہ کوئی
نکلے وہ زخدی اس جاگہ خبر قرآنوں ہوئی

سختی جان کندن دی ہریوں عمل موافق تھیوے
عزرائیل ملائک لیکر حاضر آن کھلوے

ملک اٹھاراں حاضر آہن آخر دونوں دسیاون
نور رحمت دی ملک بہشتی خوشبو کفن لیاون

صورت شکل عجائب سبھی مُنہ تے نور جھلکے
تے نور زخدی ملک تنہاں تھے گندی کفن ترکے

صورت [illegible]
دنیا اندر جے دسیاون عمر جیو قسمیں والے

عزرائیل سلام علیکم آکھے مومن تائیں
تدھ تے راضی رب تیرا چل وکھ بہشتیں جائیں

ایہ دنیا جاگہ خلل فساداں دھندہ کار مہیرا
نبی ولی ایتھ رہیا نکوئی کوچ کیتو نی ڈیرا

جیوں بیٹے نوں جھڑکے باپ شفقت پیارا
تاہیں وی شفقت کری ولاوو جان جاں چلیں پیارا

پر سختی جان کندن دی [illegible] تلواراں
[illegible] زخم کسے [illegible] تے وچ حدیث شماراں

جے اس وقت زبان چلے تے یاراں خبر سناوے
[illegible] پوست [illegible] سن خبراں [illegible]

اسی طرح ہر آسمان میں معاملہ ہوتا ہے یہاں تک کہ سب سے اوپر والے آسمان [illegible]

توں اس ویلے کرواہر فضلوں رب رحمان رحیماں
مومن دا روح سوکھا نکلے اڑیاں مول نہ لاوے
عزرائیل جان اس مومن دا روح قبض کر لیوے
اوہ کفن بہشتی وچ لپیٹن خوشبو نال جھکاراں
ایہ کیسا روح فرشتے پچھن راہ وچ ملن جو سارے
کہن مبارک پیاد فرشتے بھلے نصیباں والا
دروازے اسماناں کھلن لیکر لنگھدے جاون
جتنا قرب الٰہی بندہ دنیا وچ کماوے
کوئی پہلے کوئی دوجے تیجے کوئی چوتھے اسمانے
کوئی کرسی کوئی عرش تلے وچ قرب الٰہی پاوے
ہماڈا نڈے ناں دلن سر ہر اوہنہیں جائیں
جو دنیا وچ سنت دی گل کر سبھ سناوے
جو کجھ پیغمبر حکم کیتا ایں کیتو ادا یا نا ہیں
مومن کہیں میں حکم منے سب تینوں ہک پچھاتا
رحمت بیدی اس پر ہووے بخشش پاوے پھیرا
دیکھے نال بہشت عجائب حلل تے غلماناں
علیین کتاب الٰہی وچ اسدے نام لکھاوے

دین ایمان سلامت رکھیں کر ہن آسان کریماں
جیونکر مشک یا گھڑا الٹیاں پانی نکل آوے
اوہ سب فرشتے اس ول آون جنت والیاں دیکھے
طرف اسماناں دی لیجاون خوشیاں نال ہزاراں
کہن فلانا پتر فلانے نال آداب بلارے
جس دین ایمان سلامت آندا واہ واہ بخشیا الا
ہر اسمان جو ملن فرشتے شاباش خوشی سناون
اس رتبے وچ پہنچ پہنچے حکم الٰہی آوے
کری نجیوں کوئی چھیڑیں ستیں بہشتیں وچ مکانے
ایفیماں سنیں ملن آسمانے لیکھے رب کرلے
بدی نیکی دا لکھا ہوندا اتھے ہر ہر تھائیں
تلے ہر یہی سب جمع کر یا اودہی یاد کراوے
جو منع کیتا ہیں اس تھوں ہٹیوں نا کچھ پیوں کوراہیں
ناہو یا بیزار ہیں کفروں شرکوں حق پیغمبر جانا
حکم ہووے میں بخشیا تینوں کر جنت ول پھیرا
جنت دی آوے اوتھے حمد پڑھے شکرانہ
سب اہل جنت دے نال اسی وچ مولیٰ جمع کراوے

حکم ہووے فر موڑ لیاون روح جیسے بچھ ہووے	میت دے سر پاس فرشتہ لیکر روح کھلووے
جو غسل دیون ہو کفن پہناون روح انہاں نوں جانے	رنڈیاں غم کریاں نوں ویکھے آکھے نبوں سیانے
بیں خوش بہت لیجلو شتابی ڈھل نہ کریو بھائی	موت فقیراں راحت مومن وچ حدیثاں آئی

در بیان جان کندن کافر و منافق

کافر اور منافق دیول عزرائیل جاں آوے	ملک اٹھاراں حاضر ہوون لیکر نام بلاوے
اے کافر یا کہے منافق جھبدے اٹھ پلیدا	کسدے زور نہ منیا سی توں حکم خدا نبیڈا
اتھے کیہوں بیٹھوں تیں اٹھ چل دوزخ وچ گھر تیرا	غضب الٰہی نہ پر ہو یا گھر اپنے کر ڈیرا
اڑیاں لاوے جند نہ نکلے قہراں نال کڈھیوے	جویں اون گلی وچ سیخ لوہیدی تتی کھٹ چھکیوے
ڈاڈھے طعنے جھڑکاں دیکر جند اسدی کڈھیوے	ملک اٹھاراں دوڑ آون دوزخیاں ہتھ دیوے
گندیاں کفناں وچ لپیٹن جو دوزخ تھیں لیائے	کفر شرک دی بدبو گندی مردار وی دھ جاوے
طرف آسمان لیجاون اسنوں کہن فرشتے سارے	ایہ کون آیا مردار کمینہ جس ایہ گند اُبھارے
ملک کہن بدبخت فلانا مندا نام سناون	دروازہ آسمان نہ کھلے طعنے جھڑکاں آون
آکھن اے بدبخت کمینے غفلت عمر گذاری	اللہ نال نہ لایو یاری دنیا کیتی پیاری
حکم ہووے اس نوں تکے زمین دے طرف سجین دگاون	دوزخ دی دروازے جو ہے اس وچ نام لکھاون
اوتھے وچ حساب دیوے سب نعمت دنیا والی	میں قرآن پیغمبر بھیجے رب کہے متعالی
توں کیوں صدق ایمان آندا کی تیں دل وچ آیا	اگوں کچھ جواب آوس ٹرے نہ غدر بنایا
دھوں گرمی بدبو دوزخ دی لگس اتھے آون	آتش سخت تے سپ اٹھوہیں دوزخ وچ دسیاون

ہیبت وحشت بکھ عذاباں تنبس بیرا بیرا ۔ آکھن کفر شرک دے بدلے اس وچ ہے گھر تیرا

حکم ہووے فرمو حبیول روح اسدے نوں لیاون ۔ غسل کفندی لوک تیاری کردا اس ویاون

آکھے نرلیجا ویلنول رووے کرکر زاری ۔ آکھو کیہہ عذاب آیا طعنے جھڑکاں خواری

دنیا خوشیاں یا جاں اوس روواں آہیں مارے ۔ دنیا داراں وقت ندامت کھپانی سہارے

بیان عملہا کہ ببرکت آنہا ایمان سلامت در نزع جان آسانی شود و از عذاب قبر نجات یابد

مومن پڑھ لیس جے سورۃ بخشے میت تائیں ۔ دوہانتوں ب بخشے فضلوں مشکل یا دعائیں

رات جمعہ دی مغرب پچھے پڑھے دوگانہ کوئی ۔ اِذَا زُلزِلَت پڑھ پندرہ واری فاتحہ پچھے سوئی

انہاں ثواب میت نوں بخشے فضل ہوون بھاری ۔ تکھی نزع عذاب قبر بھی پل صراط آسانی

بدستہا ایماں وظیفہ لکھیا شاہ ولی تے ۔ آیت کرسی آخر بقروں بھی آیت شَہِدَ اللہ

فیر قُلِ اللّٰہم دو آیت ہک ہک وار تمامی ۔ قُل تے عوذ تین الحمد ہکوار مدامی

پنجے وقت نمازاں پچھے پڑھے جے مومن کوئی ۔ رہے ایمان سلامت جیڑا خیر تتھیں ہوئی

بیان عقبہ وہم و سوال گور بہر میت مومن را

دوجی گھاٹی قبر ایہا ئی جیندی ہیبت بھاری ۔ حضرت نبی ﷺ قبر تھیں نت اعوذ پکارے

سندا جندا احوال قیامت ذوالنورین پیارا ۔ کبھی جاں کندن دی سنکر زندا تا نہ کارا

تے قبر عذاباں جاں سندا زندا کھپیا کہے انہاں نوں ۔ کیہوں قبر عذاباں سنکر رویں جد دو ہانتوں

آکھیں نزع تے وقت حشر دے ہوون اکھ تاراں ۔ آنے ندر قبر خدا ایں کوئی دیکھے سنے نہ ساراں

جبند ال نوں نے دگاں نانکھ کری اوہ یاری ۔ تے نوں چھوڑ یاراں ہو یا چھڈی اس بیماری

۱۴

بھی پہلی منزل قبر اہی جے اس وچ فرحت ہووے
جاں وچ قبر اتارن میت ہو فارغ مڑ چلے
وڈے دندے کہریاں اکھیں صورت بری سیاہی
آتش دی ہتھ گرز اوہی جے جگ سارا آوے
جاں اٹھدے وچ گھت جاون پکڑ اٹھال بہاون
تے نبی تیرا ہے کون بتا جیکر اوہ مومن ہوندا
دین میرا اسلام ایہے اتے نبی محمدؐ میرا
آکھن علم ایہ کتھوں پایو کیونکر ایہ توں جاتا
پیغمبر کہن نبی دی صورت نہ حاضر وچ قبر دے
بعضیاں نوں اس وقت قبر وچ دینہ لہندا دسیاوے
مینوں ہن نماز جواب دلیساں فرض نماز نہ تھیوے
جو اللہ ہک محمدؐ سچا منیں دلوں زبانوں
کیتی طرف قبر دے موری دوزخ ول کھلیاوے
دیکھ دوزخ نوں کنبے مومن آکھن ملک نہ ڈرتوں
تینوں رب ایمان دتا اتے نیکی راہ بتایا
جنت نظر آوے اس وچوں خوشبو سرد ہوائیں
اس وچ داخل ہووے مومن خوشیاں فضل الٰہی

تاہر جا فرحت نہیں تاہر بیا سختی وچ روے
منکر ہور نکیر فرشتے آون ریدے گھلے
بولن کڑکن بجلی وانگوں رکھ پناہ الٰہی
مول ہلایاں اوہ نہ ہلے جے جگ ڈاہن لاوے
پچھن کون اہی رب تیرا کیا دین آزماون
آکھے رب میرا ہے اللہ میں ہاں اسدا بندا
سن جواب فرشتے آکھن نیک آہا منہ تیرا
آکھے پڑھیا قرآن تے اسنوں تھیں حق پچھاتا
پچھن کون اوہ کہے نبی ہے جیدا کلمہ پڑھدے
پچھن ملک اوہ آکھن ٹھہر مت سو ہیج چھپ جاوے
آکھن ملک نمازی مومن منہ اس خوب دسیوے
کفر شرک تقلید بچیا ہتھے کہی جواب ایہانوں
آکھن لے لی ویکھے دوزخ بتھر پیا جلاوے
بانجھ ایمان ایہ جا ہٹ سی ہن شکر اللہ دا کر توں
فر بھی طرف کھلے دروازہ پہلا بند کرایا
اول سیر کرایا تھوں روح مومن دے تائیں
آکھے یار میرے سب رو ندے کردے حال تباہی

کہو گراں وچ انہاں تسلی اپنا حال بتلاواں | مینوں خوشیاں عیش عجائب دس انہاں فرآں وال
کہن ملک ہن نیرا پلیا انہاں سنیدا ناہیں | سئوں توں وہٹی وانگ اٹھیسی پیار اتدھ کداہیں
قبر فراخ کرن فرا سدی نظر لوے جتھ جائیں | ستر گز تا لمبی چوڑی خوب عجائب جائیں۔
سیر بہشت کرے نت مومن وچہ قبر کئی واری | تے کافر دوزخ سیر کرے نت دیکھے خوف خواری
سوال جواب قبر دا ہووے ہر ہر میت تائیں | بھاویں اندر قبر نہ آوے کھاوس شیر بلائیں
یا وچ پانی ڈب مرے اس مچھ یا کچھو کھاون | یا کوئی سڑ کر ساہ ہووے فر دھوون سوا اڈاون
قبراں نال تعلق روحاں بعض روایت آیا | زیارت والیاں روح پچھانے کردا خوشی سوایا
میت نواں جے آوے کوئی اگلے پچھلے خبراں | آپو آپنیاں یاراں خویشاں خبر پچھن وچہ قبراں
جو کیونکر ہے گذران انہاندی کیا کچھ عمل کریندے | نیک خبر سن راضی ہوندے شابش انہاں دیندے
جے بد خبر انہاندی سندے بہت کرن غمخواری | آکھن یا رب نیک انہاں کر توبہ باجھ نہ ماریں
جیوں لشکر وچہ اسوار گھراں تھیں خبراں لیکر آوے | اینویں نواں جے میت کوئی نال ایمان سدھاوے
سب دین مبارک خوشی کرن جیوں سفروں پیارا آوے | سب احوال گھراندا پچھن سبھناں خبر سناوے
جیہنوں آکھے فوت ہویا اوہ پاس تساں نہیں آیا | کرن افسوس جو ہے ٹھیک اوہ دوزخ طرف سدھایا
یا بجھ ایمان موئیا اوہ شاید دوزخ گیا تدائیں | نال ایمان جے مرانا اوہ آوندا ترت ادائیں

دربیان سوال گور از میت کافر منافق وعذاب آں۔

جد کافر ہو منافق دیول آون اوہ فرشتے | پچھن کون الہی رب تیرا کیہا تیرا دین سرشتے
اتے کون نبی ہے تیرا سنوں کجھ جواب آوے | آکھے نہیں ہے میں جاناں ایہو آکھ سناوے

۱۵

آکھن دنیا اندر آہیوں کہندا کجھ پانا ہیں
تا اوس نام اللہ دا آوے نا کجھ دین بتاوے
جیں دنیا اُتے رب نبی دا حکم نہ منیا مولے
باجھ اللہ دے پوجا کیتی شرکیں عمر لنگھاری
اکثر لوک زباناں کلمہ رسم عادت دا پڑھدے
جنت دوزخ حشر قیامت صدق یقین نہ دھردے
سدھا راہ محمد والا ایہناں سنہہ نہ آیا
جیہاں منوں کجھ جواب نہ آوے آکھن اس نوں فرشتے
سجی طرف قبر دی موری جنت دی کھل جاوے
آکھن ملک جے مومن ہوویں اس وچ لیٹ جاویں
قبر بہشتی طرف ہووے دروازہ دوزخ نظری آوے
گرز الماراں سر پر مارن رہ ٹے کرلاوے
رووں نے کرلاوں اسدا جگ نوں جو سنیوے
قبر کافر دی نانگ آوے ہک سٹ سر ہر قہر دے
ایہہ حال قیامت تائیں کدی نجات نہ پاوے
فرگھٹے قبر شکنجہ دے وچ ہڈیاں بھن مروڑی
سب روح مویا طعنے مارن آہ بد بخت کمینیاں

آکھے مینوں یاد نہیں کجھ رووے مارے آہیں
ناں اس نام محمد آوے رووے تے پچھتاوے
دین اسلام نمازاں روزے ناں اس دل وچ قبولے
کوئی جواب نہ آوے اس دا باجھ خدا دی یاری
دین اسلام احکام نہ بھن صوم صلوٰۃ نہ کردے
کفر اسلام فرق پچھانن شک شبہ وچ مردے
کوئی درست جواب کہن اوہ جنہاں دین بھلایا
اساں ڈٹھیاں دین جلے تاتوں لائق ہور ہی سرشتے
حور قصور عجائب نہراں باغ بہار وسیاوے
پر توں حکم نہ منیا ایدا لائق ہویا سزا ایں
آکھن میں ایہہ جا ہک نیزی نوں لے پچھتاوی
ذرہ ذرہ بدن ہووے بیبٹا انگور پھن جاوے
آدم جن سنیوی ناہیں سنتی تاں اس دل چھیوے
مارش ڈنگ کیوں حکم نہ منیا پڑھی رسم کفر دی
سیاوش قرآن سنر لکھ ٹال لٹاوی
بیلیاں کھن چوکری پرمنہ سر گردن توڑے
توں ساڈا یاں کھی ورلیوں کنجتا پیدنیاں

كافر ہو منافق سارے سڑن ہمیش عذاباں ‖ بھی بعضے مومن عاصی سڑدے لکھیا وچ کتاباں

بیان موجبات عذاب گور و تاریکی آں

بہت عذاب قبر دا لوکوں وچ حدیثاں آیا ‖ بھی غیبت ہور نمیمت کولوں خود حضرت فرمایا

جیہڑے کرن پرہیز نہ لوکوں جامہ بدن آلودہ ‖ اس تھیں بہت عذاب قبر وچ حضرتؐ دا فرمودہ

تے جو پس غیبت گلا شکایت اہل کا ناں کردے ‖ ہو سخن چینی دی عادت رکھن ہن تو بہ فرمردے

سخن چینی دے معنے کرنی گل لڑاونہاری ‖ ایدھرا ودھر گل سناون جنگ پواون خواری

انہاں گلاں تھیں وچ قبر دے بہت عذاب سزائیں ‖ توبہ کر ہے موتوں اگے بخشے رب انائیں

ظالم نوں بہت ہنیر قبر دے ظالم قبر اندہاری ‖ شر کوں سپ اٹھو ہیں قبریں سخت عذاب خواری

قضا نماز کرن جو مومن نافرمان قضائی ‖ گھٹے قبر انہاندی اندر ہووی آتش پائی

جو کرن زنا شراب جو پیون پیو وچ ہن پائیں ‖ ہو سستی کرن نمازاں اندر قبریں لین سزائیں

جھڑدے پچھے وین کرین ہن روون کروڑ ہائی ‖ دو ہاتھوں ہر قبر جہ پوندی وچ حدیثاں آئی

منہ کٹے ڈاڑکے او نہاں دو تے طرف چلائن ‖ وین کرن تے جھڑیاں اُتے کر تعریف الاون

جے مردہ منع گیا کر دینہوں ہاؤں نہ ضمائیں ‖ جنہے پچھے وین کرے سو عاصی گنہ نہ میت تائیں

بیان موجبات نجات از عذاب گور دا اسباب روشنی

جو مومن رات اندھیری ٹرکر وچ طلب جماعت ‖ بہ قیمت دے ہک ہک اعلیٰ درجہ پاسے

قبر اندر روشنائی ہوسی پچھے قبر خدا ہوں ‖ ہو رس ہک اس قبر وکیہ رہیا ودھ حسا ہوں

جو سورۃ بخشنوں اس پچھے اندر روشن ہوئی ‖ قبر نوروالے کیس اللہ سورت شافع ہوئی

بھاویں بہت گناہیں بھریا تاں بھی اس بخشاوے
کہے کلام اللہ دی جیہیں تاں اس کرو خلاصی
وانگوں مرغ پراں نوں جیہڑا سُوس سُورت ملک چھپاوے
روز جمعہ یا رات جمعہ دی مرے جے مومن کوئی
گنہگاراں نوں ایہ سُبھیوا نیک نہ مشکل کائی
رکھو یاد ہمیشہ قبراں آکھیا نبی سو ہارے
جو میں گھر تنہا یک ہکّا ساتھی کوئی لیاویں
بھی دیوا بال لیاویں اتھوں میں وچ بہت ہنیرا
بھی میں وچ سپ اٹھوین ہری بن تریاق نہ آویں
حضرتؐ کہیا قبر وچ ساتھی پڑھن قرآن پچھانوں
دیون مال اللہ دیکارن خرچ قبر دا بھائی -
فرش قبر دا بدیاں چھوڑو نیک اعمال کماؤ
رات جمعہ دی مغرب پچھے ہک روایت آئی
باہر گھروں کھلوتے ویکھیں کم دنیا دی کردے
اجے بھی تساں نہ غفلت چھوڑی ہے یاں وچ کچھ لساوں
ہن اسیں ہوئے محتاج کما کر چھوڑ وڑے وچ قبراں
منتاں عاجزیاں کر منگن روون کر کر زاری

نال فرشتیاں جھگڑے سورت جیکوئی مارن آوے
نہیں تاں کرو قرآنوں باہر کرو عذاب اس عاصی
ایویں سورت سجدہ جھگڑے میت نوں بخشاوے
یا وچہ رمضان مرے جو بچیا قبر عذابوں سوئی
قبر نیکاں نوں انویں ملدی جیویں ہکر مشفق مائی
قبر ہمیشہ بخلیں دا رہی حال زبان پکارے
تے میں وچہ خرچ نہیں تو ال غنیمت یا جھوک خرچ نہ آویں
تے میں وچہ فرش فروش نہ کوئی فرش بنائیں میرا
یاراں آکھیا اسیں نہ سمجھے یا حضرت سمجھاویں
دکھ سکھ روح نہ چھوڑو پڑھنا ساتھی ایہو جانوں
پڑھن نماز تہجد راتیں دیوا ایہ روشنائی
چھوڑ خرک نوں حق قبولو ایہ تریاق بناؤ
آون روح گھر اپنے خویشاں یا جتھے ہے آشنائی
آکھن کدے تے اسیں بھی آہے ودھ ایویں ہی بھردے
گھٹیا اساں حساب بھی بھریا آیا کم تساں نوں
کجھ دیوو ساں اللہ دیکارن لیو غریباں خبراں
جیکوئی پڑھ کر بخشے یا کجھ دیوے چیز بیاری

17

کرن دعائیں راضی ہوون خوشیاں کر دے جاون — تے جیکوئی کجھ نت بخشے دیوے سونیاں تیک تکاون

تا امید عشاؤں پچھے ہو کے کہن خدایا — رحمت تھیں انہاں خالی کیتیں جہیں انہاں آس لایا

ہر چند ضعیف روایت ہے پر واجے عمل کچیوے — صدقہ خیر تلاوت نفلوں رات جمعہ بخشیوے

پر شرط الٰہی ہووے لحیب سنت وانگ نہ لازم کریئے — کرن و البنوں منع نہ کریئے تارک عیب نہ دھریئے

جے سنت وانگوں لازم پکڑن تارک عیب لگاون — تا بدعت تھیوے فقہ حدیث کتاباں ایہ فرماون

ہزار اک تخمینہ کلمہ طیبہ جے پڑھ بخشے کوئی — ترت خلاص عذابوں ہووے جیہنوں بخشی سوئی

رات جمعے دی مغرب پچھے دو نفل گذارے — ہر رکعت وچ فاتحہ پچھے ستر قل پیارے

جس میت نوں پڑھ کر بخشے ترت اوہ بخشیا جاوے — بھاویں دوزخ دے وچ مرد آتاں بھی باہر آوے

پہلی رات جے مغرب پچھے دوئیں نفل گذارے — فاتحہ پچھے آیت کرسی اکواری پڑھ پیارے

سورہ الہٰکم پڑھیاراں ہر رکعت وچ بھائی — بخش میت نوں سن ہیں اوہ میت بخشیا جائی

پچھلیاں آس رکھن سیہ مرد جیوں تڑدیا کوئی — جیہنوں وی کجھ آس کری جو میتوں کڈھیسی سوئی

جنہاں ایمان سلامت تنہاں لکھ امید ایمانی — تے جہڑے باجھ ایمانوں چلے انہاں آس نہ کائی

بیان ارواح شہیداں و فضائل الشیاں و بیان مرگ مفاجات و مانند آن

ارواح شہیداں جنت جاون میوے کھانے کھاون — پیون شربت شہد بہشتاں سیر کرن تے جاون

سبزاں جانوراں دی صورت بنکر سیر کریندے — رہن تلے عرش دی آ کر وچ قندیلاں رہندے

کہندا رب شہیداں نوں کجھ ہو جو چاہو منگو — جو کجھ منگو میں تساں دیواں طلب کرو نہ سنگو

اوہ سجدے پیکر عرض کریندے رب رحیم کریماں — جو نہیں سنیا نہ اکھیں ڈٹھے دتیاں تدھ نعیماں

حکم ہوندا کجھ ہور بھی منگو آکھن یا رب سائیں — اساں رہ پیر لوچہ مرن پیار ادنیا فیر لیجائیں
فیر تیری راہ وچہ لڑیئے مریئے دیئے جان پیاری — حکم ہووے ایہ بات نہ منگو دنیا فیر نہ داری
جہ انعام شہیداں ملدے قبر عذاب نہ ہووے — پہلے قطرے نال لہو دے سب گناہ پے دہووے
ہول قیامت دہشت خوفوں ہووے امن انہاں نوں ملے — سر پر تاج ملے یاقوتوں قیمت دوہ جہانوں
بھی ستر ستر حور عجائب جنت اندر پاون — تے ستر شخص گناہیں ہر ہر رب کولوں بخشاون
کسے کیتا سوال نبی تھیں جنوں موت اچانک آئی — جان کندن دا حال کی اُسدا انبی مثال سنائی
جیونکر کنڈیاں جھاڑ اتے کوئی چادر گھت ہلاوے — فیر چارے پلو پکڑ جھٹکے ہر تند تر ٹی آوے
اینویں سختی جان کندن دی ہووے اس بیماری — تے اسدی سختی ہی متفرق مرے جو دیکھ بیماری
سختی جان کندن تھیں مردے چاہن فیر نہ جیون — یا جہ شہیداں حق اوہ چاہن جیون فیر مریون

حکایت

حضرت عیسیٰؑ قبر زیارت حضرت یحییٰؑ آیا — آکھیں اُٹھ قبر تھیں بھائی یحییٰؑ رب جوایا
ریش سفید ڈٹھی تد پچھیا حضرت عیسیٰؑ بھائی — فوت ہویا توں کالی داڑھی چٹی کویں ہو یائی
یحییٰؑ کہیا بلایا جاں تدہیں دل کنبیا ڈریا — شاید ہوئی قیامت داڑھی رنگ سفیدی پھریا
عیسےٰؑ آکھیا عمر تینوں میں ادھی بخشی بھائی — نال محبت رل مل طاعت کریئے خاص خدائی
یحییٰؑ کہیا نہ جیون چاہاں جان کندن تھیں ڈردا — سختی جان کندن دی ڈٹھی فیر نہیں دل کردا

مناجات بدرگاہ کافی المہمات

قبر عذابوں رکھ الٰہی تلخی جان آسانی — بخش گناہ تقصیراں بدیاں جو کل بفرمانی

ف مشکوٰۃ میں عبداللہ بن ... سے روایت ہے ... فالدر ... یعنی غضب الٰہی کے آثار ... اس لئے ... کرتا ہوں ... پشیمان ہونا اور ...

اعمال صالحہ بجا لا کر آخرت کی تیاری کرنا ایسے میسر نہیں ہوتا اور یہ ... الکفار ... میں ہے لمعات شرح مشکوٰۃ میں اسی طرح ہے

جے اسیں لکھ گناہیں ڈبے توں غفّار قدیمی — توں مالک اسیں بندے عیبی تیری صفت کریمی
اساں کرم تیرے تے ناز کریماں ہور غرور نکوئی — بحرمت نبی پیارے بخشیں کل تقصیر جو ہوئی

بیان عقبہ سوم کہ در قیامت است وبیان علامات صغری قیامت

تیرہجی گھاٹی روز قیامت سبتھیں مشکل بھاری — ساعت قارعہ حاقہ جیہدی نام رکھے ربّ باری
یوم عسیر تے یوم عظیم بھی اسنوں رب فرمایا — یوم یفرّ المرء بھی ایہہ آکھیں شرم خدایا
حضرت آکھیا سوت ہوؔد ی کوّرت آندی پیر — ذکر قیامت فکر اندیشہ نت رہی دلگیری
حضرت عمر کیہا اسیں ہک دینہ بیٹھے پاس نبی دے — ہک مرد آ اُس چڑھایا نا کالے بال جیدے
اثر سفر دا کجھ نہ دِسّے ناکوئی اُس پچھانے — حضرت پیش دو زانو بیٹھا پٹاں تے ہتھ آنے
آکھیس دس اساں نوں حضرت کیا اسلام ایمانی — حضرت کیہا شہادت کلمہ ہور نماز سنائی
دیہن زکوٰۃ روزے رمضانے کعبے حج توفیقوں — آکھیس صدقت تعجّب اسانوں سوالوں فر تصدیقوں
فیر آکھیس دس ایمان اساں نوں فر حضرت فرمایا — منّن اللہ ملک کتاباں رسل قیامت آیا
بدی نیکی تقدیر خدا تھیں آکھیس سچ بتایا — پچھیس فر احسان بتاؤ پھر حضرت سمجھایا
کریں عبادت اللہ تائیں گویا اوہ تینوں دسیا وے — جے توں نا ویکھیں اوہ تدھ ویکھے اس وچ شک نہ آوے
فر آکھیس دس قیامت کس دن تد حضرت فرمایا — ایہہ تینوں مینوں کسے نہ معلم علم اللہ نوں آیا
ایہہ پنجاں خبراں وچوں جو ربّ باجھ نہ کوئی جانے — کدھ قیامت کل کیا ہوسی مرسی کت ٹکانے
حمل حقیقت مینہ کد پوسی ہور نہ جانے کوئی — جیکوئی دعوی ہور کرے اس کا فر ہوندا سوئی
فر آکھیا اس نشان قیامت مینوں آکھ سنائیں — نبی کیہا جو لونڈی جنسی مالک اپنی تائیں

یعنی بیٹیاں ادب ماں وندا حرمت مول نکرسن
ہو وایالی بھکے ننگے پھرن جو اُپے ترالے
حق حقوق نجانے کوئی دنیا کرن پیاری
فرخصت ہو کر اُٹھ گیا تد حضرتؐ ایہ فرمایا
حضرت انسؓ کہے بن مالک آکھیا پاک نبی نے
جاہل رہن اولاد انہاندی ہین مکان تنہاندے
مسئلے دین انہاں تھیں پچھسن انہاں علم نہ ہوسی
آپ ہوسن گمراہ بے علموں گمراہ کرن ہزاراں
زنا فساد شراب بادہ ہوسی اُس زمانے
علم شریعت کجھ نہ رہسی حضرتؐ ایہ فرمایا
اوہ اپنے پتر پوتریاں علم پڑھاون سارے
دیکھو قوم یہود نصاریٰ رہن موجود جو اہین
یعنی علموں نفع نہ کوئی جبکر عمل نہ ہویا
ہن جاہل پیر یہودیاں انگوں کہن مرید جو سارے
رب جھوٹھا او نہاں دے دال وچہ قرآن بتایا
سنکر یار تعجب ہوئے ہوسی حال اویہا
بُرے بھلے نوں وعظ نصیحت ہرگز اوہ نکرسن
لونڈیاں نو انگ ذلیل کرسن منڈے حالیں مرسن
اوہ حاکم بن محل اسارن خرچن مال ریائے
لُٹ لُٹ کرن اکٹھی دولت خرچن وچہ اساری
ایہ جبرائیلؑ آ ہا تساں کارن دین سکھاون آیا
جد نزدیک قیامت ہوسی مرسن عالم دینی
کرسن لوک رجوع انہانوں سمجھن بزرگ زمانے
اہ گھر گھر ڈولن بناسن مسئلے وڈی خرابی پوسی
بدعت شرک خیالی کرسی سن انہاں شراراں
تھوڑے مرد تے بہت عوراتاں ہوسن وچہ جہانے
کیہا زیاد قرآن اساں فرزنداں آپ سکھایا
ایہ جاری رہسی کیونکر اٹھسی آکھیا نبی سہارے
پڑھن توراۃ انجیل تے اسپر عمل نہ مول کریہن
قرب قیامت عمل نہ رہسی علم گیا اُٹھ گویا
دوزخ وچہ سٹن انہاں دادے باپ ہمارے
میں ایہ عہد نہ کیتا ہرگز انہاں جھوٹھ بنایا
نبی کیہا ہوستمیں بدتر ہوسی ستو سنیہا
قصے جھگڑے دنیا باتاں نال مستیاں بھرسن

جو انہاں پاس امانت رکھن اوہ سب لٹّن کھاون
قہر عذابوں ڈرن نہ ہرگز ریہے قول جھٹاون .

شہوت رانی زناں نشاں تھیں مرد کمن گدائی تھیں
رل دا رہن دا رہن اسنوں جیہڑا ایہ سبھناں تھیں

بازی کھیڈ مسیتاں اندر کرن نہ شوق نمازاں
پہنن مرد ابریشم جامے نال تکبر نازاں

سلام علیک ڈوہی جا ہگہ گالیں ہک دو جیوں دیسن
جھوٹھ بولن نوں ہنر تے خوبی جانن فخر کریسن

کنجریاں بہتایت ہوسن شہریں ہور گراہیں
ڈوم کنجر تے نال دنجیں دہن نہ خویشاں تائیں

مال زکوٰۃ آدا کریسن چٹی جانن سائیں
لٹ کفاراں حاکم رکھسن دیون نہ کسی تائیں

علم نہ پڑھسن اللہ کارن پڑھسن دنیا کارن
فقہ حدیث علم تفسیراں دینی علم وسارن

جیکوئی پڑھسی عمل نہ کرسی مسئلہ حق نہ کہسی
پڑھ کر جاسی پاس امیراں نوکر چاکر رہسی

جیکوئی مسئلہ حق سناوے اسنوں برا مناون
طمع ریادی اٹھی تہمت اسدے نام ہولاون

گاون ہووچا دن کولوں شرم کریسن ناہیں
کرن لحاظ نہ چھوٹے وڈے ادب آداب کدائیں

عورتدی کر خاطر کرسن ماواں نال لڑائی
یاراں نال ملاپ کریسن چھوڑن ماں پیو بھائی

جو امراسر دار تے حاکم ظالم ہوسن سارے
شہوت پچھے دین ونجاسن حل حرام وسارے

پچھلی امت اگلیاں کرسی لعنت تے بدگوئی
جویں رفض ہور خوارج ایہ بد عادت ہوئی

وچ فقیراں صبر نہ رہسی غنی نہ کرن سخاوت
وچ زناں دے شرم نہ رہسی ٹرن خواہش سکاوت

وچ اناج نہ برکت رہسی نا وچ دودھ حیوانان
قاضی حاکم ظلم کریسن عدل ونجے سلطاناں

کھاون حرام سیہ دل ہوسن طلب حلال لکائی
سچ نہ رہسی خلقت اندر بولے جھوٹھ لوکائی ،

کرن امانت وچ خیانت ہک امین نہ لبھے
ہک شہر فلانے وچ فلانا کہن امین اس سبھے

جاں اسنوں جا کر ویکھے کوئی ذرہ ایمان نہ پاوے
کوڑی شہرت اسدی جانی چھوٹھا مین سداوے

ربدے کارن مول نہ دیوں کارن نام لٹاون
نام ناموساں پچھے احمق اُٹھ اُٹھ بہ جھگڑ جاون

خلق کیو وچہ نیت لوکاں قہر الٰہی آوے
چنگے وقت نہ ہووے بارش کھیتی پھل کم پاوے

بہت نشان عذاباں ظاہر ہوسن اس زمانے
چلسن سخت انہیر اجیہے کرسن سرخ جہانے

اسماناں تھیں پتھر ڈگن سخت بھونچال بھی آوے
بعضیاں لوکاں صورت بدلے بدصورت بن جاوے

جدا یہ باتاں ظاہر ہوسن آوے قوم کفاراں
سیہ ملکیں سن روماں شاماں حکم کرن اشراراں

بہتے لوگ اوہ دین قبولن شوکت ویکھ اینہاندی
اوڑک کٹھو مکے بھیجن نال صلاح جنگاندی

مکے وچہ اکٹھے ہوسن لشکر اہل ایماناں
کہن کرو سلطان کسینوں رلمل ہک مردانہ

بیان علامت کبری قیامت کہ اول ظہور محمد مہدی ہست

حضرت علی امام حسنؑ نوں ہکدینہ ویکھ الایا
ایہہ بیٹا میرا اسید ہے جویں پیغمبر فرمایا

پشت اسدی تھیں مرد ہوسی ہک نام محمد والا
اُسدی خو جویں خو نبی دی صورت فرق نرالا

عدلوں بھرسی خوب زمین نوں مہدی اوہ پچھانوں
امینہ نانو مائی دا بھی عبداللہ باپ پچھانوں

کر علم یمین وچ دستی اسدا جاتاں پیارے
بولن لگا اڑ کر بولے پٹاں تے ہتھ مارے

تیرھویں چن ستیھویں سورج گرہن ہوسی اُس سالے
اندر ماہ رمضانے لکھیا ایہ ہک روایت والے

اسنوں علم لدنی ہوسی عمر ہوسی سنہ چالی
فر مکے طرف روانہ ہوسی فوج مدینے والی

خلقت ڈھونڈھ لیسی نوں لبھسی کرسن شاہ تمامی
مکے وچ بیعت کرسن کعبے رکن یمانی

کہف اصحاب ولی ہو حاضر سب ابدال جو شامی
غیبوں ہک آواز سنن سب خواص عوامی

۲۳

کہ ھٰذَا خَلِیْفَۃُ اللّٰہِ الْمَھْدِیُّ فَاسْمَعُوْا لَہٗ وَاَطِیْعُوْا

جو ایہہ رب خلیفہ کیتا مہدی اہو جانو — اسدا آکھیا سنو تے منوں گنہ شک نہ آنو

لشکر اہل ایماناں چڑھسن کرسمیان لڑائی — سنہ مدینے مکے جا ہک فوج کفاراں آئی

ہوون مقابل اس جاہ گڈ وچہ دوہن لشکر بھارے — وچہ زمین دی نگھر جاسی جو سب قوم کفارہی

مسلم لوگ جو وچہ کفاراں ایہہ بھی نگھر ویسن — روز قیامت نیت سیتی ہر ہر بدلہ لیسن

ہکو شخص تنہاں تھیں بچسی دیسی خبر کفاراں — دوجا شخص جو مہدی تائیں وچ دسے اخباراں

وچہ بعض روایت پیدا ہوسی شخص ابوسفیانی — سیداں تائیں قتل کریسی ظالم اوہ شیطانی

شام ولایت ملک مصر دا قبضے اسدے آوے — شاہ رومی ہک قوم کفاراں نال لڑائی جاوے

بکدے وچ قوم نصارا بانو جوں کرن دعوی ہاری — دشمن ستنبول مریسن کرسن اوہ سرداری

شاہ رومی فیر چھوڑ شہزادہ شام ولایت جاوے — نالے اوہ ہمراہ نصاریاں فیر لڑائی باوے

ڈاڈھا جنگ عظیم کریسن فتح ہوسی اسلامی — دشمن مار خراب کریسن ہوسی خوشی تمامی

ہک شخص نصاریا نوجوں آکھی جھبہ ڈسن ہمراہی — دین چلیپا غالب ہویا فتح اسانوں آئی

ہک مسلم قتل کریسی اسنوں غیرت ناک سپاہی — آکھے بلکہ فتح اسلامی دتی پاک الہی

فیر آپسو وچہ لڑائی کرسن کافر مسلم سارے — شاہ اسلام شہادت پاوے مومن رہن بیچارے

اوہ دونویں ٹول نصاریٰ رل مل صلح کریسن سارے — شام ولایت حکم چلاون پہنچن عرب کنارے

لشکر اہل اسلام اکٹھے ہوسن وچہ مدینے — کرسن طلب محمد مہدی آکھیا پاک نبی نے

مہدی وچہ مدینے ہوسی بادشاہی تھیں ڈرسی — مت ایہہ بھار چاوان مینوں منہ مکے ول کرسی

سبہ ابدال تے دوست ربدے ڈھونڈن مہدی تائیں
وچہ طواف محمد مہدی رکن مقام وچالے
زور ہگانے بیعت کرسن پھڑن خلیفہ سارے
جدوں چہ مدینے خبراں پہنچن چلسن لوگ تمامی
سبہ اولیا عراق عجم دے بھی ابدال چہ شامی
کعبے دی دروازے اگے ہے مدفون خزانہ
مہدی مشہوری سُن سُن خلقت آوی دوروں
اوہ فوجاں بہت لیا کے مدد حضرت مہدی تائیں
فر اوہ سفیانی دشمن جانی اہل البیت نبیؐ دا
مہدی نال لڑائی کارن بھیجے لشکر بھارا
دو شخص سہن ہک خبر جو دیو جا کر فر سفیانی
فر قصہ کوتہ کافر لشکر جمع کریسن سارے
اٹھی جھنڈے فوج کفاراں ہوسن شوکت شاناں
حضرت مہدی مکے وچوں لشکر کرے روانہ
قصد کرن فر شام ولایت شہر دمشقے جاون
مہدی فوج ہوسی ترے فرقے ہک فرقہ فراری
توبہ انہاں قبول نہ ہرگز ہوسن قطعی ناری

بعضے مہدی دعوی کوڑا کر کے کرن بلائیں۔
بعضے لوگ پچھانن اسنوں ملسن مکے والے
غیبی ہک آواز آسمانوں مہدی ایہ پکارے
مکے طرف روانہ ہوسن لشکر سب اسلامی
خدمت مہدی حاضر ہوون فوجاں عرب عوامی
حضرت مہدی کڈھسی اوہ سبہ ونڈسی مسلماناں
خراسانوں ہک لشکر آوے نام ہوسن منصوروں
راہ وچہ کرن لڑائی بہتے بدی ہور بلائیں
بنی کلب دی قوموں ہوسی نانا اوس شقی دا
مکے ہو مدینے دے سنہ نگھر جاسی سارا
دو جا لیکر آوے خبراں مہدی پاس حقانی
اپنے ملکوں بھی کجھ روموں لشکر دھند کارے
ہر ہر جھنڈے ہک ہک کٹکو بارہ ہزار جوانوں
پہنچ مدینے کرن زیارت سرور دو جہاناں
فوج کفاراں سنگ اگوں کرن لڑائی آون
اوہ ڈردے نس ہوسن متفرق لشکر دیکھ کفاری
فرقہ ہک شہید ہوسن سبہ کرسن جان نثاری

اُحد بدر دیاں نال شہیداں اعلیٰ درجہ پاون
انہاں امن امان ہمیشہ ہوسی شامل فضل الٰہی
جد حضرت مہدی جنگ تیاری کرکے لشکر لیاون
جو باجھوں فتح نہ ہرگز مڑناں کرسن سخت لڑائی
تھوڑی فوج محمد مہدی لیکر ڈیرے آوے
فر اوہ بھی سخت لڑائی مارن سب شہادت پاون
فر ذکی فجر جماعت بھاری رل قسماں فر چاوے
فر چوتھے روز جماعت تھوڑی جو کجھ ٹٹی بھجی
مہدی نال اوہ شامل ہو کر جنگ کریسن سارے
اکثر قتل نصاریٰ ہوسن تھوڑے رہسن باقی
کرکے فتح محمد مہدی لوٹاں لوے ہزاراں
پر اس نال نہ خوشدل ہوسن مارے بہت پیارے
فر بندوبست کریسی مہدی جو کجھ ملک تمامی
حق حقوق ادا سب کرسی عدلوں ملک آبادی
انہیں پچھے لشکر لیکر روم ولایت دھاوی
ستر ہزار جوان اسحاقی کشتیاں وچہ اسواری
جد نزدیک شہر دے پہنچن پڑھ تکبیر پکارسن

تریجا فرقہ سالم غانم نال فتح دے آون
غم اندوہ نہ ویکھن ہرگز نا فتنہ گمراہی
ہک بھاری فوج اتفاق کریہن رل مل قسماں چاون
اوڑک یہ شہادت پاون قسم جنہاں رل چائی
فر دوجی فجر اک فوج اونویں ہے رل مل قسم اُٹھاوے
راتیں مہدی فوج جو رہندے لے فر ڈیرے آون
اوڑک سخت لڑائی کرکے سب شہادت پاوے
جو نگہبانی اسباب تینو دی کردے رہے وہنی
اللہ فتح انہانوں دیسی ہوسن قتل نصاریٰ
اوہ نکلن چھپن بھجے پاٹے کرسن نا اتفاقی
بہت غنیمت لشکر ونڈسی نعمت باجھ شماراں
سو چتوں ہک بچیا کوئی وچہ قبایل سارے
ہر ہر شہر ولایت ملکیں بھیجے فوج اسلامی
ونڈی بہت خزانے دولت امن خلائق شادی
دریا روم کنارے پہنچے آپ اتھے بہ جاوی
استنبول شہر دی جانب کشتیاں کرسن جاری
ڈھ جاوے دیوار شہر دی حملہ کرکے مارن

کافراتوں پھر قتل کریسن قبضے ملک لیاون   عدل احسان جو طور طریقہ خوب سرشت لگاون

اول بیعت مہدی کنوں الیس فتح دیتا ہیں   چھ ست سال گذشتہ ہوسن پوسن خیر کہاہیں

کہسن لوگ دجال جو کافر انول باہر آیا   وطن نساڈے اندر فتنہ وڈا فساد مچایا

فر مہدی قصد پچھاہاں کرسی کوچ کرن ڈیرے   پھر نکلا وا آگے پچھے کجھ اسوار جنگیرے

نبی کیہا میں نام سواراں نام پواں تہناں جاناں   بھی نام قبایل اونہاں جاناں گھوڑیاں رنگ پچھاناں

اوہ سنہ کاں تھیں افضل ہوسن اندر اس زمانے   تحقیقات خبر دی کرسن اوہ اسوار لیگانے

کر تحقیق خبر اوس کہسن جوٹھ خبر اس آہی   اجے دجال نہ ہویا ظاہر ناکجھ ہوئی تباہی

لٹ غنیمت دولت انتی مسلماناں ہتھ آوے   ہک محتاج نہ لبھے کوئی خیر جو اسنوں پاوے

برکت بہت اناج زراعت دودھ حیواناں ہوسی   فر دجال مسیح یہودی سچ مچ نکل پوسی

بیان دجال لعین وشر وفتنہ او

ہر پیغمبر امت اپنی کنوں دجال ڈرائی ع   ہن اوہ ٹاپو شرق والے اندر قید ایہائی

اس نام دجال نے قوم یہودی لقب مسیح کہاوے   اکھ سجی اس کانی اچی وانگ انگور دسیاوے

گنجھلے وال قد آور ہوسی رنگ سرخ نکاری   گدھا عظیم قد آور رکھے جس تے کرے سواری

لفظ کافر دا متھے اسدے لکھیا نظری آوے   پڑھیا یا ان پڑھیا مومن ہر کوئی پڑھ پڑتاوے

اول ظاہر شام عراقوں دعوی کرے نبوت   فر اصفہان یہود ہزاراں رلکر دیوس قوت

وت فر دعوی کرے خدائی ملکیں لشکر جاوے   اکثر زمین پھرے اوہ کافر ہر جا شور مچاوے

بہت خوارق وانگ کرامت اس تھیں ظاہر آوے   حکم الہی اینویں ہوسی بندیاں سب ازماوے

ہک وڈا باغ عجائب رکھے اسنوں جنت کہسی
ہک آتش وڈی ہوسی اسنوں آکھے دوزخ میرا
وچ حقیقت جنت اسدا دوزخ قہر غضب دا
جینوں ملسی اسنوں کہسی میری من خدائی۔
کھانا دانہ پانی ہوسی اسی دینال بہتیرا
حکم کریسی بدل تائیں پانی مینہ اُتارنے
کرسی حکم درختاں تائیں میوے ترت لیاون
نے جو اس لوگ مخالف ہوسن بارش بند کریسی
قحط ہوسی دو سال جگ اندر پیش ظہور دجالوں
حکم کریسی تلے زمین دے جو مدفون خزانے
فر لوکاں کہسی جنساں گندے ما پیو بہیناں بھائی
فر کرسی حکم شیطانا نتائیں صورت اونہاں بناون
پانی دا اینوں ڈاڈھی تنگی ہوسی اہل ایماناں
بہت ولایت مکے بن پھرسی عرب یمن بھی جاسی
بھیجے رب فرشتے مکے کرسن اوہ نگہبانی
شہر مدینے اس زمانے ست دروازے ہوسن
شہر مدینے وچ نہ وڑسی باہر ڈیرا کرسی

آکھے جو کوئی مینوں منے اسدے اندر رہسی
جو کوئی مینوں منے نا ہیں اس وچ اسدا ڈیرا
تے دوزخ اسدا اوہ حقیقت ایہی جنت ربدا
جو اسنوں منسی کافر ہوسی توبہ اس نہ کائی۔
جو کوئی اُس خدائی منے دیوے اُس وڈھیرا
اینویں حکم زمین نوں کرسی کھیتی گھاہ اُگاوے
کہے حیواناں موٹے ہوون دا فر دودھ پیاون
کھانہ دانہ گھاہ زراعت میوے ہوون نہ دیسی
تریجے سال ہوسی اوہ ظاہر ہند وکاروبالوں
نکل باہر آپے ہوسی اس دینال ردالنے۔
زندے ہو کر دیہن گواہی منسو سچ خدائی۔
جیونکر اوہ ملعون کہاوے اوتویں آکھ سناون
تے اسدے لشکر بہت ازانی کرہی خراب جہاناں
پاس مکے دے ڈیرا کرسی لکھاں لشکر لیاسی
رد ہوسی فر طرب مدینے قصد کرے شیطانی
ہر در وچ فرشتے دو دو تیغاں پکڑ کھلوسن
امن ہوسی وچ شہر مدینے لوگ نہ ہرگز ڈرسی

پوہی جحال مدینے اندر ہوئیں کنبے زلواری — اہل نفاق تے برے عقیدی ڈرسن دیکھ خواری

ٹہنے شہروں نکل جاسن پوسن ہتھ کفاراں ۔ — نال دجال مخالف ہوسن رلسن فوج اشراراں

ہک بزرگ مدینے ہوسی عمر کمال جوانی — نال دجالے جھگڑن کارن دیکھے فوج شیطانے

جا پچھے دجال جو کتھے کافر بُرا مناون — اسد اسخن بے دینی سمجھن قتل کرنوں آدن

تے بعض اونہاں تھیں منع کرن بن پچھے مول نہ مارو — خبر کرن دجالے تائیں آکھے پیش گزارو

جاں حاضر ہو کر دیکھے اسنوں پتیاں نال سنجانے — جو کجھ وچ حدیثاں آیا الگس پتے ٹکانے ۔

آکھے تواں ملعون یقینی جو حضرت فرماوے — غصے ہو دجال اسنوں پھر آری نال چراوے

دو ٹکڑے کر دچوں لنگھے بولے کرو ڈیائی — جے میں اسنوں فیر جواواں کرو یقین خدائی

اس تا بعد ا کہن اساں اگے خوب یقین عقیدہ — ہن اسنوں دیکھ زیادہ ہوسی صدق یقین مزیدہ

جمع کریسی دوویں ٹکڑے کہسی جھب ہو زندہ — قدرت نال اللہ دی ہوسی ترت زندہ اوہ بندہ

اوہ زندہ ہو کر کہسی ہن میں خوب یقین صفائی — تو اوہو ہیں ملعون جیہڑی دعوی کوڑ خدائی ۔

فر دجال غصے ہو کہسی لشکر اپنے تائیں — ذبح کرو اس ڈال زمیں تے کر ہو مار ازائیں

ذبح کرن نوں وہاں لاون ڈال نہ کیتا جاوے — کچا ہو شرمندہ اسنوں دوزخ ول وگاوے

اوہ آتش ٹھنڈ مٹھا تھیوے وانگ خلیل الٰہی — فر دجال نہ رہسی قوت زندیاں کرن جو آہی

یعنی اس تھیں بعد نہ سکے مردہ ہک جواوے — فر شام ولایت قصد کریسی ہاں دمشق سدھاوے

وچ دمشق محمد مہدی کرن سمیاں لڑائی — بانگ عصری کہو موذن قصد نماز ادائی

بیان نزول عیسیٰ علیہ الصلوٰۃ والسلام وقتل کردن او دجال را

اسماناں تھیں حضرت عیسیٰ موڈھے ملکاں آوے
کرے آواز جو پوہڑی لیا ہو لوگ لیا دن پوہڑی
مہدی کرے تو واضع آکھے کرہو آپ امامت
یعنی پنج نماز جماعت خاص محمدؐ باں نوں
حضرت مہدی کرے امامت عیسیٰ مگر گذارے
سبہ لشکر سیمبان لڑائی تیں نبو مختاری
عیسیٰ کہسی ہنہ تساڈے سبب تدبیر لڑائی
جد فجر ہوسی تد مہدی کرسی لشکر جنگ تیاری
حضرت عیسیٰ حملہ کرسی اوپر فوج کفاری
جنگ عظیم ہوسی تد عیسیٰ جس کافر نے جاسی
دیکھ دجال عیسیٰ نوں نسے عیسیٰ پچھے دھاوے
نیزے نال مرسی اسنوں لوکاں خون دکھلاوے
اہل ایمان یہوداں تائیں قتل کریسن سارے
جیکوئی چھپے یہودی نسے کتے پناہ نپاوے
شتر دجال دا رہے چالی رہسی اوپر زمینے
تریجا ہفتے دا نگوں ہوسی باقی دینہ معتادی
یاراں سوال نبی نوں کیتا کیا کجھ حکم نمازاں

اُپر منارے شرقی مسجد جامع آن بلاوے
اتر ملے محمد مہدی رلی عجائب جوڑی
عیسیٰ کہے محمد امت ایہ انعام کرامت
ہکدوجینوں کرن امامت لایق شان تساں نوں
بعد سلام محمد مہدی کہسی نبی سہارے
جیونکر چاہو کر تدبیراں کرہو جنگ تیاری
ہک قتل دجال الٰہی ہنہ میر یوجہ تقدیر خدائی
عیسیٰ کہسی گھوڑا نیزہ مینوں دیہو کاری
سبہ لشکر اسلامی کرسن حملہ دھند و کاری۔
زت فنا ہوسی اوہ کافر ذرہ ڈھل نہ لاسی
باب لد ہک جا گہ الٰہی اوتھے قتل کر پاوے
جے حضرت عیسیٰ مارن ناہیں آپے ہی گلجاوے
تن بھجن جائے نہ کائی سبہ کجھ اوتہاں مارے
جے پاس درخت یا پتھر لکے اوہ بھی دس مراوے
ہک دہاڑا سال برابر دوجا مانگ مہینے
ایہ دیہاں درازی التد رجوں اس ملعون فسادی
پڑھن نمازاں ہکی دینہ دیاں دو ٹھہاں دہاڑے ناں

نبی کیہا اندازہ کر کے پڑہن نمازاں بھائی ‌‌ سال مہینے ہفتے گن کے کرن نماز ادائی
حضرت مہدی عیسیٰ کرکے قتل یہود تمامی ‌‌ وچہ ولایت جاری کرسن سب احکام اسلامی
جو مومن فوج دجال رنجانے اونہاں تسلی دلیسن ‌‌ تے جو نقصان انہاندا ہویا پورا فیر کریسن
حضرت عیسیٰ حکم کریسی قتل کرو خنزیراں ‌‌ ہو صلیب نصاریاں توڑو کرو خراب شریراں
جزیہ کرے قبول نہ ہرگز سب اسلام لیاون ‌‌ مسلم ہوون تاسب جیون نہیں تاں قتل ہوجاون
سب زمین اسلاموں بہری کافر رہے نہ کوئی ‌‌ عدل انصافوں امن امانوں دنیا روشن ہوئی
ظلم فساد نہ رہسی کوئی رونق بہت آبادی ‌‌ لوک عبادت ربدی کرسن نال خوشی لکھ شادی
بادشاہی مہدیدی مدت وچہ حدیثاں آئی ‌‌ ست ورھے یا اٹھ روایت یا نو سال ایہائی
ظاہر وچہ تطابق لکھیا ست فراغوں ہوسی ‌‌ اٹھویں سال دجال لڑائی فتنہ اٹھ کھلوسی
ناواں سال محمد مہدی عیسے نال وہاوے ‌‌ جاں سال انجونجہ عمر تمامی مہدی لدسدہاوے
حضرت عیسیٰ کری جنازہ کفن دفن اس تائیں ‌‌ استھیں پچھے حضرت عیسیٰ حکم کرے ہرجائیں

بیان بر آمدن یاجوج ماجوج و شرح ماہیت آن

خلقت شکر الٰہی کرسی نال آسایش وستے ‌‌ حکم الٰہی عیسیٰ تائیں وحی سنیہادے
جو ہن ہک سخت پیدائش میری جاہو باہر آئی ‌‌ کوئی شخص نہ رکھے قوت جو انہاں کری لڑائی
بندیاں میریاں نوں توں وچہ پناہ دے جائیں ‌‌ تا وچہ کوہ طور لیجاوے عیسیٰ نیکاں بندیاں تائیں
جنگ اسباب تیار کرن سیمیان لڑائی جوڑن ‌‌ قوم یاجوج ماجوج اچانک سد سکندر توڑن
باہر آون کیڑیاں نوانگوں انت شمار نہ کوئی ‌‌ قتل کرن ہو لٹن کہومن جال انہاندی ہوئی

اوہ یافث دی اولاد ایہن جو بیٹا نوح نبی دا ۔ اوہ سبھے کافر ظالم ایہن رکھن کفر عقیدہ

ہفت اقلیموں باہر ایہن جانب قطب شمالی ۔ طرف شمال سمندر انہاں سردی سخت کمالی

اوہ پانی گاہڑہ سردی کارن اوتھاں نہ ٹوری کشتی ۔ مشرق مغرب طرف انہاں دو سخت پہاڑ سرشتی

بہت بلند پہاڑ دوویں اوہ چڑھنے راہ نہ کوئی ۔ لمبے دریاواں پیدا ہو کے وچ دوہاں وچہ ہوئی

طرف جنوبوں ملدی آہے فرق رہیا وچ سوڑا ۔ ذوالقرنین لوہیا اوتھے سد بنایا چوڑا

سد سکندر سٹھ گز چوڑا اچا نال پہاڑاں ۔ اس جاگہ وچ قابو رہیا بے انہاں بگھاڑاں

اوہ نت جیبھ لبے نوں چٹن بھن توڑن سارے ۔ راتیں نت خداوند اس نوں ثابت کری سوارے

قدر دو انگل رخنا اس وچ حضرت وقت کیتو نے ۔ آدمیاں دے لنگھن لائق اج لگ نہ ہویونے

جس دن حکم الٰہی ہوسی سارا ستر توڑسن ۔ مکڑیاں ہو کیڑیاں وانگن نکل خوار کریسن

طبرستان اندر ہک چشمہ دس کوہ لمّاں چوڑا ۔ ڈونگھا پانی بہت رہے نت کدی نہ ہوندا تھوڑا

پہلے فوج انہاندی پیوے پانی چھوڑن ناہیں ۔ پچھلے کہسن اس وچ پانی شاید ہویا کدائیں

گوناگون اوہ ظلم کریسن آدمیاں نوں کھاسن ۔ قتل کرن ہزار ہزاراں فتنہ شور مچاسن

شام ولایت جا کہسن زمین تے رہیا نہ کوئی ۔ طرف اسماناں تیر چلاون جہل نہایت ہوئی

خون آلودہ تیر آون فر حکمت نال الٰہی ۔ وچ اسمان بھی کجھ نہ چھوڑیا کہسن اوہ گمراہی

ہن ساڈے باجھ نہیں کوئی ہرگز وچ زمین اسماناں ۔ حضرت عیسیٰ علیہ السلام اصحاباں بہت ہوون پریشاناں

بھکھ تریہ تھیں عاجز ہوسن منگسن اٹھ دعائیں ۔ یار آکھن رب سنسی کرسی دفع بلائیں

قوم یاجوج ماجوج اتے رب حکم ونیانوں کرسی ۔ ہک پھوڑا [illegible] گردن انہاں [illegible] مرسی

اگلی رات مرن سب موذی ترکن ہوون گندے ‏ ‏ فر بد بو تھیں عاجز آون نیک اللہ دے بندے

فر حضرت عیسیٰ کرے دعائیں یار آمین الادن ‏ ‏ رب جانور اندی ڈار اوتے رہے جو سیمرغ سداون

وڈے قد نے لمی گردن کھاون انہاں تائیں ‏ ‏ کجھ کھاون کجھ چک لے جاون وچ سٹن دریائیں

فر پون ہور دا اجے باقی اوہ بھی رب اٹھاوے ‏ ‏ رحمت مینہ سراسر برکت جالی ورو ساوے

گھاہ زراعت فر برکت دی وچہ شبیر جیوانا ناں ‏ ‏ بکری ہک رجاوے شبیروں ٹبر زن مردانا ن

نال آرام آسائش وسے خلقت مومن ساری ‏ ‏ حسد عداوت رہے نہ کینہ نہ کائی ہو خواری

سپ اٹھوئیں شیر درندے لوکاں دکھ نہ دیسن ‏ ‏ لوک احسان مروت طاعت نیکی بہت کریسن

ست ورہے ایہ حالت کامل گذرے امن امانے ‏ ‏ اس تھیں پچھے کجھ کجھ ظاہر ہوسن کم نفسانی

حضرت عیسیٰ دنیا اتے سال رہے پنجتالی ‏ ‏ خلقت اندر رونق برکت بہت رہے خوشحالی

عورت کرسی بیٹے ہوسن موت کریسی فیرا ‏ ‏ نبی صاحب دے روضے اندر قبر کریسن ڈیرا

پچھے انہاں خلیفہ میمون شخص ہوسی قحطانی ‏ ‏ اس تھیں نام ہوسی جہجاہ خلیفہ عادل نیک حقانی

فر اتھیں پچھے پیدا ہوسن کتنے شاہ زمانے ‏ ‏ جہل کفر دیاں رسماں ظاہر ہوسن وچہ جہانے

علم شریعت کجھ نہ رہسی جہل فساد گھنیرا ‏ ‏ کجھ مشرق کجھ مغرب جانب ہوسی خسف گھنیرا

بیان خسف یعنی فرو رفتن زمین و ظہور دخان یعنے دود

وچہ زمین دے نگھر جاسن قدریہ دو جائیں ‏ ‏ فرقہ اوہ تقدیروں منکر بدعت اہل ہوائیں

فر دھوں ہوسی اسماناں ظاہر تے زمین پر آوے ‏ ‏ خلقت تنگ ہوسی اس دھوں تھیں جو تے دلانوں ڈھاوے

مومن بند دماغ آوازہ حالت جوں زکامی ‏ ‏ سخت بیہوش منافق سارے ہور کفار تمامی

دوجے روز کنا ہاں تریجے ہوش ٹکانے آوے	چالی روز رہے دہوں باقی فر اسمان دسیاوے

بیان درازی شب و برآمدن آفتاب از جانب مغرب و بند شدن در توبہ

ذوالحج مہینے عیدوں پچھے رات لمی ہک پوسی	چھوٹے ٹُر جاگن وڈیرے صبح نہ ہرگز ہوسی
لڑکے ڈنگر تریلیسن تنگ مسافر ہوسن	شور خلائق اندر پوسی توبہ کر کر روسن
تریچون رانیں قدر درازی خلقت عاجز آوے	اُٹھی سورج مغرب جھتوں اچاچیت دسیاوے
اندک تو رجو وقت گرہن دے سورج نیویں دسیوے	ڈرے لوک خدا اک منن سبہ کوئی تائب تھیوے
توبہ کسے قبول نہ ہوسی بند ہوسی دروازہ	ہن ہے اوہ دروازہ کھلا انت توبہ کر تازہ
اوہ دروازہ ستر سالاں راہ فراخ ابہائی	مغرب طرف کشادہ دائم توبہ کر ہو بھائی
اس دن بند ہوسی دروازہ توبہ نفع نہ کرسی	نے نامقبول ایمان جو کافر دیکھ علامت ڈرسی
سوا پہر لگ اُچا آوے سورج مغرب داؤں	فر ہٹ کر انگ ہمیشہ لہسی مغرب حکم خداؤں
فر تھیں پچھے جویں ہمیشہ سورج جویں نورانی	فر ہک دا یہ ظاہر ہوسی صورت ہفت حیوانی

بیان خروج دابۃ الارض وکیفیت آن

صفا پہاڑی پاس مکہ دے پاٹ بھونچالوں جاوے	اوہ نادر شکل اچنبا صورت زمینوں باہر آوے
ہکواری اس اوّل چرچہ اندر یمن سنیوے	نے ہکواری چہ بجدے ظاہر ہو کر غائب تھیوے
فر زیجی وار صفا تھیں نکلے کامل صورت ساری	آدمیاں دا چہرہ ہووس بولی مٹھی پیاری
گردن جیداں گھوڑیاں انگوں پوچھل جھونگا ئیں	اُٹھاں پیرتے ہرناں پٹھا گوں سنگ اساں ائیں
باندروانگوں ہتھ ہوون اس سبھ ملکیں پھر جاوے	اُتھیں نس لنگھے کوئی نا پچھوں مل پاوے

ہک ہتھ وچ انگوٹھی ہووس شاہ سلیمان والی — اہل کافروں تک باگردن مُہر کرے وہ کالی

مُنہ کالا شرمندہ کافر اس مہروں ہو جاوے — سہ کوئی اُسنوں کافر جانے مُنہ کالا دسیاوے

تے دوجے ہتھ کلیم اللہ دا پکڑیا ہویا عاصا — اس دے نال کرے خط متھے مومن ملے جو خاصا

منہ روشن پر برکت اتھیں ہر کسے نظری آوے — مومن کافر ظاہر دسن کوئی شک نہ پاوے

فارغ ہو کر غائب ہوسی دابہ فیر کتھائیں — اتھیں تے پچھے سال چھ ویہاں تک قیامت تائیں

بہت حیوان کریسن گلاں خبر دیون انساناں — انہیں کرن جادھی گلاں جنہاں نوں وچ نہ جاناں

بیان مردن جملہ اہل ایمان و خراب نمودن حبشہ کعبہ را و برداشتہ شدن قرآن

فر دا ہیوں پچھے دا دکھلے ہک خوب جنوبی داؤں — ہر مومن نوں تلے بغلدی درد اُٹھے اس داؤں

جیوں جیوں نیک نیوں جھب مرسن افضل مرن اگیرے — وت فاضل وت ناقص مرسن وت ناقص نوں گھیرے

جد اہل ایمان نہ رہسی کوئی ہرگز وچ جہاناں — تا حبشی غلبہ کرن زمین وچ ہوسن شاہ زماناں

کعبہ ڈھاہ خراب کریسن حج موقوف ہو جاوے — دلاں زباناں ورقاں اتوں اُٹھ قرآن سدھاوے

حق پرستی حق شناسی لوکاں تھیں اُٹھ جاسی — خوف قیامت کجھ نہ رہسی خلقت شرم ونجاسی

راہاں وچ جماع کریسن انگوں سگاں حماراں — ظلم تعدی جہل زیادہ ہوسی وچ اشراراں

ہک دوجے تے ظلم تعدی کرسن شہر گرائیں — غارت لٹ لے اوڑک ہوسی جھب جھب قحط وبائیں

اجڑ شہر ہوون جو قصبے قصبے وانگ دیہاتاں — پنڈ گراں ویران تمامی ہوسن نال آفاتاں

لوک جماع کریسن بہتا ہوسن گھٹ اولاداں — اللہ اللہ کہے نہ کوئی شامت جہل فساداں

وچ شام ولایت امن زیادہ بہت ہوسی ارزانی — خلقت کوچ اسی ول کرسی سن اسباب روانی

دوجیں ملکیں سختی ہوسی شام آرام زیادہ ۔ ہر ہر ملکوں خلقت نسّے کرکے شام ارادہ

بیان آمدن آتش از جانب جنوب

فر کجھ مدت تھیں پچھے آتش طرف جنوبوں آوے ۔ سخت عذاب ہوسی اوہ آتش خلقت مار بھجاوے

خلقت ڈردی اگے دوڑے پچھے آتش دھاوے ۔ وقت دوپہراں تھکن ڈگن آتش بھی تھم جاوے

پچھلے پہر کری فر حملہ نسن لوگ اگیرے ۔ رات پوے تاں آتش ٹھہری لوک بھی کرسن ڈیرے

فجری عزا اٹھ اگے دوڑن آتش پچھے دوڑے ۔ انیویں پہنچن شام ولایت تا فر مگر اچھوڑے

آتش ہٹ کر غائب ہووے لوک سنبھالن گھر نوں ۔ ملک آباد ہووے فر جاون اپنے ملک شہر نوں

اس تھیں پچھے خلقت رہسی سال کریا چارے ۔ بارش بہت تے نعمت وافر غفلت نال گذارے

بیان نفخہ صور بار اوّل و احوال قیامت عہ

اچاچیت صبح ڈیویلے سن نفخہ صور ی ۔ روز جمعہ دا ہوسی نالے ہوال روز عاشورے

آپو آپنیاں کماں اندر شاغل ہوسن سارے ۔ کوئی ویچے کوئی لیوی سودا بھی کوئی ڈنگر چارے

کوئی پانی کوئی طعام پکاون لگا کرن تیاری ۔ یک بار ریک دراز آوازہ سنسی خلقت ساری

ہر جا ہک جیہا سنیوے ہوسی خلق حیرانی ۔ ہر دم سخت ہووے فر کڑکے جون بجلی آسمانی

ہول عظیم پوے وچ خلقت ہر جا شہر گرائیں ۔ چھوڑن شہر جنگل نوں دوڑن سنکر دھم کہائیں

وحشی جنگل شہریں آون دہشت دے بر لائے ۔ ہیبت ہولوں خلقت مرسی زمین بھونچال ہلاوے

دھرتی انبر پاٹن لگن جھڑ جھڑ پوسن تارے ۔ کند ھیاں ڈھیلن دریاوان پانی ٹھاٹھاں مارے

پربت ہوسن ٹکڑے ٹکڑے ریت غبار ہو جاون ۔ قہر انہیرا وہی گھلن ریت غبار اوڈاون

اللہ تعالیٰ نے فرمایا بل تأتیہم بغتۃ فتبہتہم فلا یستطیعون ردہا ولا ہم ینظرون ۔ سورۂ انبیاء

۳۷

بدل اوہ جو فیر اوں چلن دہندو کار اناہیرا | جو دم گذرے سختی پکڑے اوہ آواز ودھیرا
پھوک پکی دی قوت رہسی چھپیاں مہنیاں تائیں | جو اسرافیل فرشتہ ویسی پھوک اندر کرنائیں
دھرتی امبر کجھ نہ رہسی سورج چن ستارے | نہ دریا نہ پربت رہسن فانی ہوسن سارے
آدم جن فرشتے ڈنگر کجھ نہ رہسی بھائی | ملک الموت ابلیتے ہوندی نسے جان بچائی
آتش گرزاں پکڑ فرشتے مارن اس لٹاون | سخت عذاب نزع دا کرسن گرزاں مار رنجاون
جتنا درد نزع دا ہویا ساریاں آدمیانوں | اتنا درد ابلیس ہکلے حکم ہوسی ملکانوں
فر ملک الموت بھی فانی ہوسی سبہ ملائک نالے | اسرافیل بھی فانی ہوسی کرنا عرش حوالے
جنت دوزخ لوح قلم ہور صور ارواح جو سارے | کرسی عرش بھی کل نہ فانی ہوسن اس فرمارے
بعضے کہن ہک لحظہ فانی ہو کر تھیسن سارے | ہک آکھن کجھ اثر فنا دا ظاہر ہوسی پیارے
لمن الملک الیوم کہے رب اج کس دی بادشاہی | کتھے گئے وعویٰ والے چاوڑ کوڑی آہی
آپے فیر جواب کہے رب ایہی ملک اللہ دا | جیہڑا واحد سبہ تے غالب ملک اس شاہنشاہ دا
کتنی مدت اللہ باجھوں ہور نہ ہوسی کوئی | ونت فرویں سرن پیدائش خواہش ربدی ہوئی

بیان اعادہ زمین و آسمان و خلائق و آغاز روز محشر

فر آسمان ملائک پیدا زمین بھی ہوسی پوری | زمین میدان نہ اثر علامت نا کجھ گھاہ انگوری
پربت کوہ دریا نہ ہوسن حد حدود نہ کائی | ٹباٹویا کجھ نہ دسے ہوسی صاف صفائی
عجب الذنب ہک ہڈی چھوٹی ہے نزدیک کمر دے | اوہ بھرے نہ ہرگز ثابت رہسی بدن نال امر دے
روز قیامت نال اسیدے جڑسن جزاں تمامی | ہر بندے دی ثابت رہسی ہڈی اوہ گرامی

جان نہ دیاں جوڑ مرتب کرسن حکموں نال فرشتے
بحر حیات جو تلے عرش دے اتھوں پانی آوے
تا گوشت پوست رگ ریشہ ہر قالب ہوسن پورے
حکم ہوسی پھر پھوکے اس وچہ قوت نال تمامی
جتنے روح سوراخ بھی اتنے اہن اس قرناؤں
نور ایماں تھاں پر چمکے روح جو اہل ایماناں
ڈھونڈھ جیانوں داخل ہوسن نہ تھیسن سارے
فرق دوہاں نفخیاں وچہ ہوسی لکھیا سالاں چالی
پچھے عیب جو دنیا ہویا تھیسی ہو کر پورا
ختنے باجھوں ہوسن سارے داڑھی مچھ نکائی
سر پیروں سبہ ننگے ہوسن جسے کفن نکوئی
نال شہیداں جامے ہوسن ننگی ہور لوکائی
جس عمراں کوئی مویا ہوسی اوسے عمر اٹھیسی
سبہ تھیں اول قبروں اٹھسی حضرت ختم نبیاں
فیر شہید تے صالح بندے مومن فیر جو عامی
چارے قبراں روضے اندر حضرت نبی سہائے
اٹھسن مومن حمد ثنائیں کردے شکر الٰہی

مینہہ رحمت دے عرشوں آون وانگوں منی سرشتے
چالی روز برابر وستے بارہ گز چڑھ جاوے
اسرافیل ارواح تمامی داخل کرسی صوری
اوڈا ارواح ہوسن سبے داخل آپو آپ اندامی
ہر سوراخوں روح اک نکل اوڈن سبہ ہواؤن
روح کفاراں کالے ہوسن چلسن طرف ابداناں
دھرتی پاٹے نکل دوڑن دہشت نفخے مارے
جیونکہ شکم ماؤ نہیں جمیں اٹھسن اسی حالی،
اندھا کانا کوئی نہ ہوسی نا کوئی لنگ ادھورا
وال ہر تیہے ہوسن سنہاں نہ بھی ہوسن بھائی،
آول کفن ہوسی فیر پھرسی ہک روایت ہوئی
بعض روایت جامے ملسن عمل موافق بھائی
جوان جوان تے بڈھا بڈھا لڑکا لڑکا تھیسی،
فر حضرت عیسیٰ فیر نبی سب فر صدیق ولیاں
بعد انہاں تھیں کافر فاسق اٹھسن جھب تمامی
ابوبکر ہور عمر تے عیسیٰ رل کر اٹھسن چارے
ڈیہہ پر خوف ہوسی دل سنہاں بدی بے پرواہی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَنُفِخَ فِي الصُّوْرِ فَإِذَا هُمْ مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلٰى رَبِّهِمْ يَنْسِلُوْنَ ۝ قَالُوْا يٰوَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَّرْقَدِنَا هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُوْنَ ۝

کافر کہن ڈردے ہے ہے سانوں کس اٹھایا	کہن فرشتے وعدہ رب دا نبیاں سچ فرمایا
جس حالت وچہ مردا کوئی اسے حال اٹھیوے	جاری خون شہیدان ہیکے مشک معطر تھیوے
حاجی پڑھ لبیک اٹھیسن مو گئے حج کریندے	علم قرآن جو پڑھدے مردے اوٹھسن اوہ پڑھیندے
وچہ نماز مرے جیکوئی اوٹھسی پوری کردا	مارو مار کریندا اوٹھسی جو وچہ جنگاں مردا
عورت دینا نوالی اوٹھسی رو رو وین کریندی	مُنہ گتے داہوسی اوسدا روندی دوزخ ویندی

بیان روانہ شدن خلائق از جانب حشرگاہ

نسبۃ قرآن نفیس نکل ہوسن محشر طرف روانہ	ہو اسوار براقے چلسی سر فردہاں جہاناں
حسن حسین اٹھاں تے ہوسن زینت ناگ کاری	مومن نیک سوار ہوسن سبز زین مہار سنہری
عاصی پیر پیادے چلسن زینت زیب نہ کوئی	ننگوں پکڑ گھسیٹن کافر سخت خواری ہوئی
اک صورت نیک قبر تے حاضر ہووے نیکاں تائیں	آکھے نہ ڈر تھیا تا مینوں مومن آکھے ناہیں
آکھے میں ہاں عمل تیرا اٹھ میں پر کر اسواری	کندھے چاہڑ لیجاوے اسنوں جتھے خلقت ساری
تے اک بد صورت دیو بیڈا آوے کافر تائیں	آکھے نہ ڈر تھیا تا مینوں کافر آکھے ناہیں
اوہ آکھے میں بد عمل تیرا ہاں چڑھے کافر دے اوتے	محشر طرف لیجاوے چڑھ کے بھاروں کافر ٹٹے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى إِنَّ الَّذِيْنَ قَالُوْا رَبُّنَا اللّٰهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوْا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةُ أَلَّا تَخَافُوْا وَلَا تَحْزَنُوْا وَأَبْشِرُوْا بِالْجَنَّةِ الَّتِيْ كُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ ۝ نَحْنُ أَوْلِيٰٓؤُكُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيْهَا مَا تَشْتَهِيْ أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيْهَا مَا تَدَّعُوْنَ ۝ نُزُلًا مِّنْ غَفُوْرٍ رَّحِيْمٍ ۝

ہر بندے دے نال فرشتے عملاں لکھن والے — جد محشر نوں خلقت جاسی اوہ بھی جاسن نالے

اہل ایماناں تاں دین تسلی آکھن تسیں نہ ڈرہو — ایسیں گواہ ایمان نساڈے ہرگز خوف نہ کرہو

خوشخبری تساں جنت ملسی وعدے سچ الٰہی — اوہ سبھے وعدے پورے کرسی ہوسی بےپرواہی

جیہڑے مومن پڑھن نمازاں بہت ہوسی خوشبوئی — جیونکر زخم شہیداں خوشبو مشک معطر ہوئی

وضو عضو جتھوں تائیں بندہ مومن دھووے — اتھوں تائیں ہر ہر عضو انوروں روشن ہووے

فرق سبھی نور ہوسی اوہ ہکناں وانگ ستارے — ہکناں جن یا سورج وانگوں نوری دے چمکارے

ایہ فرق موافق ایماں قوت ہوسی وں سوایا — جیوں جیوں صدق یقین زیادہ تیوں تیوں نور ودھایا

روزہ داراں منہ خوشبوئی ہوسی مشکوں فائق — رب کیہا ایں اجر روزے دا دیساں جیونکر لائق

ہو صدقہ ذکر خدا دیکارن ڈنا باجھ ریاؤں — ڈھال جو فیروں دیوں والی کرسی امن بلاؤں

حفظ قرآن جو کردا مومن اس دا باپ تے مائی — ملسی تاج جڑاؤ سر پر سورج ودھ روشنائی

حافظ نوں خوش شان جو ملسی وچ بیان نہ آوے — شان قرآن بیان نہ ہووے شرط جو عمل کماوے

جے عمل قرآن تاں نال نبیاں اعلیٰ درجہ پاوے — جے عمل خلاف قرآنوں انہوں دوزخ دھک لیجاوے

جس کلمہ تمجید جو پڑھیا لٹس ڈھال جو فیروں ہوسی — سبحان اللہ دا اجر سچے دل کہے حمد کھلوسی

الا اللہ دا اجر اگوں تے اکبر پچھلے داؤں — اجر لاحول انوں کج لیسی ہوسی امن بلاؤں

صورت شکل عمل غالب تے ہوسی روز حشر دے — غالب عمل جو چنگا مندا اوہ شکل اجیہی کردے

اہل نمازاں ہو علامت سجباں ہور نشانی — غازیاں ہو تے حلیاں دوجی ذاکر ہو نورانی

انہو بن بدعملاں دی صورت زانی ہور شرابی — جلاں ہور نے ظالم دوجی ٹھگاں جد اخرابی

جوکاں شکل ہوسن جو ظالم منن نہ قرآنے — چغل نمیت والے جیہڑے باندر شکل ہوانے

جمال یتیماں کھاون ظلموں آتش کھلن لگیا — آندا وچہ تے منہ سنگھ اوہناں آتش دوزخ سا

قال اللہ تعالیٰ اِنَّ الَّذِیْنَ یَاْکُلُوْنَ اَمْوَالَ الْیَتٰمٰی ظُلْمًا اِنَّمَا یَاْکُلُوْنَ

فِیْ بُطُوْنِھِمْ نَارًا ؕ وَسَیَصْلَوْنَ سَعِیْرًا ؒ (سورۃ النساء س ۴ پ ۴)

جیکھان بیاج اوہ بو حشر دے اٹھسن لڈ ک ہوسن — سر اوہناں دیہڑے تے پیر اوتاہاں الٹے کیتے ہوسن

قال اللہ تعالیٰ اَلَّذِیْنَ یَاْکُلُوْنَ الرِّبٰوا لَا یَقُوْمُوْنَ اِلَّا کَمَا یَقُوْمُ

الَّذِیْ یَتَخَبَّطُهُ الشَّیْطٰنُ مِنَ الْمَسِّ (سورۃ البقرہ س ۲ پ ۱)

پیسے بیاج بیاہے ہوسن ٹکر اوس لمیسن — پوست گوشت چوی ہوسی ثابت فیر کرسن

جو کرن تکبر قدا وہناں دے کیڑیاں نو انگ گھسیسن — وچہ حشر دے خوار تے عاجز پیراں ہیٹھ ملیسن

حاجت باجھ سوال جو کرے منن کسب بناون — اہناں گوشت منہ تے کجھ نہ ہوسی ہڈ ہڈ دسیاون

قال اللہ تعالیٰ وَمَنْ یَّقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهٗ جَهَنَّمُ خٰلِدًا فِیْهَا وَ

غَضِبَ اللّٰهُ عَلَیْهِ وَلَعَنَهٗ وَاَعَدَّ لَهٗ عَذَابًا عَظِیْمًا ؕ (سورہ النساء ع پ ۵)

جو بندے خون کرن بن حقوں تنہاں ہن غضب خدائی — لعنت دے دوزخ دائم خبر قرآنوں آئی

تے جیہڑے دین صلاح اہناں نوں اوہ ناہقلالایا — نا امیدا یہ رحمت کولوں متھے اوس لکھایا

ٹھگ سٹے کوئی منہ کر قبلے آیا وچہ خبر دے — تھک اوہ منہ اسدے اوپر ہوسی روز حشر دے

جو وچہ نکاح دو ناں رکھے عدل کر یندا نائیں — اودھا بدن ہوسی ثابت ادھا گلسی جائیں

جو شخص دو گلا منہ نے ہوو تے پچھے ہو سنا وے — آتش دیاں دو جیبھاں ملسن منہ نوں اگ جلاوے

جو زمیں بہ پائی کھوہ بھاویں ہے کاگھ زباوے
ایہ تناں نقد زمیناں سنے گردن اُپر چاوے

جو دنیا اُتے لوٹھا یا گھوڑا بکری کسی چھپاوے
روز حشر دے گردن اُتے اوہ حیوان اٹھاوے

گھوڑا بنے اُٹھ اڈ اٹھے بکری بھیڈ بناوے
مالک تائیں فریسے ڈھلیندا لے لے نام بلاوے

جو چاوندا نال محل یا اڑی حاجت نہ بناوے
تاں ایہ محل حشر دے ویلے گردن اُپر چاوے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَالَّذِیْنَ یَکْنِزُوْنَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا یُنْفِقُوْنَهَا فِیْ سَبِیْلِ اللّٰهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ اَلِیْمٍ ۝ یَّوْمَ یُحْمٰی عَلَیْهَا فِیْ نَارِ جَهَنَّمَ فَتُکْوٰی بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوْبُهُمْ وَظُهُوْرُهُمْ هٰذَا مَا کَنَزْتُمْ لِاَنْفُسِکُمْ فَذُوْقُوْا مَا کُنْتُمْ تَکْنِزُوْنَ ۝ سورۃ توبہ [illegible] پ ۳

جو دنیا اندر سونے رُپے فرض زکوٰۃ نہ دیندے
اوہ سونا روپا روز حشر دے سنجاں ملک کریندے

دوزخ وچہ کریسن تتی صورت [illegible]
متھے وچہ بیسن اوتھوں کڈھسن [illegible]

جو دیکھ سوالی حاجتاں [illegible] متھے نے پایا
سونا روپا پیار اکیتو اس دا بدلہ آیا

[illegible] مریسن [illegible]
دکھے بخیریاں پاساں گرد [illegible] نال [illegible]

[illegible] مریسن [illegible]
[illegible] کریندا [illegible]

[illegible] الاثین
سال پچاہ ہزاراں اوہ دن ایہو حال [illegible]

جو زکوٰۃ [illegible] لگائیں
بکریاں بھیڈاں جنہے اسدا حال سنائیں

[illegible] اسدے [illegible] کریسن
سائیں بیٹھے اتہا اندر سینگاں نال چُبیسن

ہوراں سنگ [illegible]
اینہاں بھی اس ایم اندر حشر دیہاڑے

دنیا اندر [illegible] جنہاں اوہ سزا بدا آوے
گردن اُتے [illegible] کیتا چاڑھے

جیکر عمل [illegible] الک خرچ
بے ظالم بہت سزا [illegible] بدلہ ہے معاصی

عن ابی ہریرۃ و انس رض قال قال رسول اللہ ﷺ من سئل عن علم علمہ ثم کتمہ الجم بلجام من نار

جیہا علم مسئلہ دینی جے لوک پچھن اس تائیں — آتش والی لگام اہناں لیسن مکھ اندر تائیں

جیہا جیہوں علم قرآنے متنے اکّل نال کریندے — آتش والی لگام دوزخ مکھ پھیندے

قدر تتہا ہزار ادہ جیہا ہوسی محشر دا — نیکاں انگ علم جیہے کنی تنی سنہ محشر دا

تے بعضیاں ایتھیں ہیں گھنت علم تھیں ہوندا — جتنے بچ چھ ہندا موسن اوادہ گمانہ کردا

ہر امت پیغمبر سی ملکر پاس کھلوسی — جدا جدا ہر امت صورت شکل کنیدہ ہوسی

ہر ہر عمل دا ایہا ندسے تھیں فرق اہا ہوسی عیانے — جیوں لشکر ہر ہر توسے ہوندا فرق لباساں

جیلے ہر سے سبھ قیامت ہوسن تھکن ال آسمانی — رنگ ونگھار نہ تک تھیا ہوسی نظر دھیانی

بجلی کڑک اسمان سسن وحشتناک آوازے — سچ خبر بے سرت کہ ہوسی قدر آن گوہیا تیزے

گرمی دھپ نگھار جیسی ہر اک قدر نال تالاں — لکھ ہیراں تر ہوسی نمیاں ہوسن تک خصالاں

عاماں لڑیاں گھٹیاں تائیں کنہاں تیاں انوں — کہناں لکسیا سینے تائیں پہنچے بعض گلانوں

کفاراں نوں منہ تیائیں پہنچے ڈنگا لگاماں — بعضیاں کناں تائیں ہوسی بعضو تکی لگاماں

بھکی نہ تہیں عاجز ہوسی خلقت حشر دیہا بے — کفاراں نوں کجھ نہ بھسی بھکھ تریہ تن سا ٹے

اہل ایمان زمین دو چھوں کھاسن ہین ٹھا — تے پیسن حوض نبی دا پانی دنیا وچہ نہ ڈٹھا

بیان حوض کوثر بہ حشر گاہ

عن عبد اللہ بن عمرو رض قال قال رسول اللہ ﷺ حوضی مسیرۃ شہر وزوایاہ سواء ماءہ ابیض من اللبن وریحہ اطیب من المسک وکیزانہ کنجوم السماء من یشرب منہا فلا یظمأ ابدا

میرا حوض نبی فرمایا بہت فراخ ایہا بی — اماں چوڑ تکو جیہا پندہ مہینے بھائی

پانی اُسدا شہدوں مٹھا برفوں سرد گھنیرا ‏ دودھوں چٹا مشکوں عطروں خوشبوناک ودھیرا

سونے روپے بھانڈے اسپر جیوں تارے آسماناں ‏ دو نہراں اس طرف بہشتوں ہن ہمیش روانہ

حضرت آپ پیاون استھیں امت اپنی تائیں ‏ بھی اصحاب تے نیک بندے سبہ پیاون چا بجائیں

مِلّٰہ خیر امت دے لوک ہتیساں خود حضرت فرمایا ‏ جیونکر جھیڑو پانی آپنیوں چکلے اٹھ پرایا

یاران پچھیا امت اپنی کیونکر تسیں پچھانوں ‏ لاکھ کروڑاں خلقت اندر اپنا کیونکر جانوں

حضرت آکھیا امت میری ہوسی اے نشانی ‏ انہاں منہ ہتھ پیر وضو دے اثروں چمکن بہت نورانی

جیونکر مشکیاں گھوڑیاں نوں چوں پنج کلیاں سجیانے ‏ ایہوئیں مومن امت میری وچہ جیاں اندر جانی

جو پتھا بانوں گالیں دیون کوثر ملے نہ پانی ‏ جو پیوں خمر لواو نوالے سبہ محروم پچھانی

جو کد لعن خمر جو تولن اسنوں جیہڑے چکھیں جاون ‏ جو ایہہ پچن ہو خبر بدن دسنوں کوثر میں نہ پاون

وچہ بخاری مسلم لکھیا خود حضرت فرمایا ‏ ہکواری جو پیوے حوضوں کدی نہ مڑ ترہایا

عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ رض قَالَ قَالَ رَسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اِنِّيْ فَرَطُكُمْ عَلَى الْحَوْضِ مَنْ مَّرَّ عَلَيَّ شَرِبَ وَمَنْ شَرِبَ لَمْ يَظْمَأْ اَبَدًا لَيَرِدَنَّ عَلَيَّ اَقْوَامٌ اَعْرِفُهُمْ وَ يَعْرِفُوْنَنِيْ ثُمَّ يُحَالُ بَيْنِيْ وَبَيْنَهُمْ فَاَقُوْلُ اِنَّهُمْ مِنِّيْ فَيُقَالُ اِنَّكَ لَا تَدْرِيْ مَا اَحْدَثُوْا بَعْدَكَ فَاَقُوْلُ سُحْقًا سُحْقًا لِمَنْ غَيَّرَ بَعْدِيْ ‏ متفق علیہ مشکوٰۃ

حوض سرے تے بعضیاں نوں آن کھلوایا ‏ اوہ مینوں جانن میں انہاں جاناں فرماندا ہے دین

میں کہساں اوہ میرے ہے اگوں کہن فرشتے ‏ تا نہ خبر جو پچھے تیرے کر سے انہاں سر منتے

میں کہساں پھٹکار انہاں نوں دین جنہاں بدلایا ‏ رحمت تھیں اوہ وانجے ہوئے غضب الٰہی آیا

یعنی جنہاں دین اندر کچھ بدعت رہ نکالی ‏ حوض لئے انہاں ملے نہ ڈھوئی جو ہیں بدعت والے

جوریں تو نعض بور نحو انج معتزلے گمراہاں
جبری قدری مرجی جیہی بدعت دے ہمراہاں

اینویں ہر ہر بدعت مذہب کافر مشرک سارے
اسدن سجدہ تڑہاسن سرسن توبہ باجہ بیچارے

جو اہل کبائر دوزخ رلسن تریہ جنہاں نہ گیتی
جد دوزخ تھیں جنت وسین جا سن حوضوں پیتے

ہر پیغمبر حوض ہوسی ہکا جیہ میدان حشر دے
ہر خود ہمت تائیں پیاون تل نہیں کوثر دے

وقت حشر دے ہانڈیوانگوں گرمی مغز ابالے
کجہ نہ سجھے لوکاں تائیں ہیبت دہشت گالے

شکلاں ہیبناک دسیون دہشتناک آوازے
سال ہزار کھلوتیاں گذرن پاچھل سال اندازے

بیان شفاعت کبری ختم المرسلین صلی اللہ علیہ وسلم

مومن نیک کٹھے ہوسن ال مصلحت کرسن
کہسن کوئی شفیع بنائیے اس ایہا کو ڈہسن

حضرت آدم اگے جاکے کرسن عرض بیچارے
جو سبھناں انوں دادا حضرت تیرے سبہ پیارے

تینوں رب خلیفہ کیتا قدرت نال اوپایا
ملکاں تھیں کروایا سجدہ جنت وچہ وسایا

چلو شفاعت کرو ساڈی آس تیری کر آئے
اس سختی تھیں اللہ کڈھے ہیبت ہول وبائے

حضرت آدم اگوں کہسی میرا اج طاقت نائیں
غضب الہی جو اج ظاہر ڈٹھا ناہ کدائیں

میتھوں ہک تقصیر جو ہوئی نہیں شفاعت کیردا
بن حکموں ہک دانہ کھادا اس خوفوں دل ڈردا

کہسن اسیں جو ہیں کتول دادا چھوڑ تساڈول
کہسی نوح نبی ول جاہو کرو سوال انہانوں

کہسن نوح نبی نوں جاکے توں ہیں عبد شکورا
پہلا رسل ہیں تہل حضرت آدم ثانی پورا

کرو شفاعت خلقت ساری عرض عجز زاری
نوح کہسی اج غضب الہی لوڑیک صدکانی

میں ہک سوال ہیں رضی کیتا حق اندر کنعانی
ایہ بیٹا اہل میری تھیں یارب غرق نکر طوفانی

حکم ہویا ایہ دشمن میرا اہل نہیں اہ تیرا
جا ہو طرف خلیل اسندی سوال کرے تاثیر
تینوں رب خلیل کیتا پاراں آتش ٹھنڈھی پانی
حضرت ابراہیم کہے اج ڈاڈھا غضب الٰہی
اوہ تر جھو خیر کجھ نا آکھے رکھے کجھ تا دیلا
قوم اینہاں دی بت ٹکیجے ایہ بت منع کریجے
ہک دن جیہڑا کھانا ان آئی کھاسن خوب پکائی
بتخانے دا قفل لگایا جنگل جیندے سارے
دیکھ بتاں ایں حضرت اکھیا ایس اج اینہاں کی
حضرت عرض بتوں نوں کیتی جھوٹھ بتاں نوں
جو نعمت بہت کھاؤ اگے کیوں تسیں کھاندا
سارے جس نوں خرب کیتو وڈا اک چھوڑ دتونے
فر باہر آئے قفل لگایا بیٹھے جا گھر دے
آکھن ابراہیم نہاں ایہ کون کرے بربادی
اوس وڈے ماریا ہوسی اچھو اینہاں تائیں
جد حضرت ابراہیم تے دشمن تہمت کر کے آیا
الٹوں بھی پھر ہجرت کیتی پہنچے مصر کنارے

جہلوں سوال نہ کرتوں ہرگز ہن دس آکھے میرا
جا کر کہن دشمن بدے توں کر عرض سنائیں
کر شفاعت بخشن کوں خلقت تیرا آئی
سبھناں توں جھوٹھ کہے تمے ظاہر سدا بزرگی
اندر قصے کی سناواں سنتوں سمجھ دلیلاں
خوشیاں یاراں نال لگیاں جھکڑ جانت مہندے
بھی سبھیاں بتاں گئے ہیا کر ڈھیر لگائے
ابراہیم نوں آکھیا اینہاں توں بھی جلد بہاریں
اوہناں جا تا دیکھ نجومیوں ڈینہ خبر ہماری
ہمتوں قفل نوں تحلیا ہتھ اکھیا سخن اینہاں نوں
کیوں تسیں سخن جواب نہ دیندے مار تبر دامیں
تک نے کن کیہو نے آسدے ہووے تبر رکھیو نے
کافر دیکھیا حوال بتاں نا غصے چڑھے قہر دے
سد پچھیو نے حضرت تائیں حضرت گل بنائی
اس قصے نے جھوٹھ آکھے کر تیرا اکھ سنائیں
چلیے پاس گیا اس بی بی ہیلہ حقدار ہایا
مصر اندر ہک ظالم حاکم ظلم کریندا بھاری

عورت خوب شکل جس دیکھے لیند اکھس بھوت گانچ
سے جکوئی وارث ہمنوں تجہ بال دو ہے ستائش
اچا چیت سپاہی مدد سے بھیجے حضرت کنے
حضرت آکھیا بھین میری ایہہ ہے بہوت بہ بالی
غصہ کوتاہ سارہ نوں او بھیگے لوگ سپاہی
اٹھ دور کیتے سیہ پرے سارا حال دکھایا
موت قریب ہویا او ظالم ہار ننگاں بانہاں
زیواری اس قصہ کیتا ہزاری اینویں ہی
اس دن ابراہیم بہانہ ایہہ تیرے جھوٹھ بیاو
حضرت موسیٰ تائیں جاکر کیتی خلقت ساری
گرد شفاعت لوکاں حضرت الٰہی ایہہ فرماوے
سبھنوں اج سوال ہے تو قہر نہ بسیو
جا آکھیں عیسیٰ تائیں جینوں رب وڈیایا
معجزے بہت دتے رب جینوں اپنی کل سکھائی
ہے کہی غضب الٰہی ویکھ امت کوئی
امت میری جینوں رب بیٹا رب بنایا
اس گل ... ہزار ... انے

جے نال اس خصم تا تحقیق کریندا مینوں اسنوں حاتج
حضرت بہت حیران تے جو جیہنیاں ظالم کہا میں
آکھیا عورت نال جتھے ابہہ کہیا تیری لگے
چاہیے بھی بھین اپنی ہووے مومن بھائی
حضرت ابراہیم خدا جیہں مدد واسطے چاہی
بند ہویا سارا اس ظالم اسدا پاس جان آیا
تائب ہویا کرے منائیں بچیا گیا بچیا مال
آکھیں پہنچا ہو اس قسمیں ہے جادوگر کوئی
بہتر موسیٰ دیوں جا ہو لوکاں نوں فرماوے
جو پیغمبر کام کیتی رب بھی تورات اوتاری
بیں قتل کیتا میں جکسف قبطی بل تیس ہو سکدا
جا ہر حضرت عیسیٰ روح اللہ انہوں عرض سنیوے
آ جیہوں تتھ پیا اکیس روح اللہ فرمایا
گرد شفاعت خلقت سختی ہولوں آج آئی
سختی غضب نہ کدی اجیہی اگے پچھے ہوئی
بھی جینوں لے نال ہیر نوں نہال ... حضرت
تسیں جا ہو حضرت حبیب محمد جنہوں عرش سیاسی

جا کہن محمد حضرت پاک حبیب الٰہی — توں محبوب خدا تدھ بخشے کل تقصیر جو آہی

سب خلقت نوں تھہجے گھیر تینوں خوف نکوئی — توں ختم رسولاں تیرے اتے ختم نبوت ہوئی

ہن تیرے باہجہ شفیع نکوئی جس ول اسیں جواہیں — کرو شفاعت بختی اندر سب اسیں عاجز آہیں

آکے کہسی پاک محمد ایہہ کم لایق مینوں — ایہہ کل خلقت دیکاں کرن شفاعت کبری جینوں

حضرت نبی ہوسی متوجہ طرف جناب الٰہی — اللہ پاک براق گھلے اتے جبرائیل ہمراہی

اگلی پچھلی کل خلائق دیکھے کرن سواری — یک وچہ اسمان مکان نورانی دیکھے خلقت پیاری

قال اللہ تعالیٰ ومن اللیل فتہجد بہ نافلۃ لک عسیٰ ان یبعثک ربک مقاما محمودا (بنی اسرائیل ح)

اس نوں مقام محمود ہی جو وعدہ ہویا قرآنوں — حضرت عملہ موسیٰ اسوچہ لوگ عجب شانوں

بہت کرن تعریف نبی دی اگلے پچھلے سارے — واہ واہ شان جلال محمد دھن حبیب سہارے

وچہ اس مقام تجلی سدا حضرت نظری آوے — اوپر عرش جمال الٰہی دیکھے سجدے جاوے

ست دیہاڑے سجدے اندر کہسی حمد ثنائیں — فر حکم کرے رب سوہنا سر سجدے تھیں چائیں

تن جو کہسیں سناں پیارے جو منگیں سو دیساں — جو کجھ کریں شفاعت توں ہیں اوہ قبول کریساں

سر سجدیوں فر چا کر حضرت کرسی صفت الٰہی — کہسے اگلے پچھلے نال نہ کیتی صفت ثنا ہی

فر کہسی یارب سہو تیرا جبرائیل لیایا — ولسوف یعطیک ربک فترضیٰ وچہ قرآن سنایا

یعنے حبیب دیسی رب تینوں فر توں ہوسیں راضی — وعدہ پورا کر یارب ہن ہے ایہہ وقت فیاضی

حکم ہوسی جبریل بھی سچا وعدے بھی سچ تیرے — امت تینوں وچہ کرساں عرض مناں سر تیری

جل چل میں ولے جھبدے میں بھی زمین نہ کرن تحلے — اوہ حساب بندیاں تھیں اتھے تیری کرن تسلے

فِر اوہ پر زمین دی حضرت آوے پچھن وگ نامی ۔ کیا کجھ حکم ہویا درگاہوں کہو تُوں نبی گرامی

حضرت کیہی زمین نے ہن رب تجلی کردا ۔ سب حساب خلایق لیسی بدلہ دیسی ہردا

بیان آمدن عرشی از عرشہائی خدا تعالیٰ بر زمین و تجلی الٰہی بر آن و ما یتعلق بذالک

اچا چیت اسمان فصلوں رب نوں تعظیم دسیاوے ۔ تاں آواز وہ تنا کاں طرف زمین دی آوے

تسبیح ملائک سنی خلائق بھی سمجھی اس نوروں ۔ ہے اس نور نہ رب ساڈا بھی جیسی خلقت وروں

کہن ملائک پاکی رب نوں ایہیں فرشتے آہیں ۔ پہلے وچہ اسمان اساڈے جا ہک جنہد رہا ہیں

گرد خلق دے اوہ صف کرسن اپر زمین کنارے ۔ فر اس تھیں ڈانور آوازہ وکھن سنن سہارے

نازل ہوسن اُپر زمین دے ملک سبھے اسمانی ۔ پچھسن لوگ تجلی اس وچ ہے خالق رحمانی

کہن ملائک پاکی رب نوں آئیں ایہیں فرشتے ۔ آدن ملک ہتاں اسمانوں انیویں طور سرشتے

ہک دوجے تھیں نور زیادہ سخت آوازہ ہووے ۔ اگلی صفہ پاس صفاں کر ہر صف جدا کھلووے

فر کرسی عرش فرشتے آدن انیویں شوکت شانوں ۔ اگلیاں پاس کھلوون اوہ بھی حکم ہوسی رحمانوں

اسرافیل کرے فر نفخہ خلق سبے بے ہوش ہو جاسی ۔ ہک جیہا ہوسی ہوش رہسے دوجے نباتو ڈھاسی

فر اللہ پاک تجلی کرسی اُپر عرش نورانی ۔ چار پائے اوس ہر پاوے دو چاون ملک ربانی

اوپر زمین جو ہیبت مقدس عرش منور لیاون ۔ اگلا پاوا پتھر اُتے وچ ہوا لٹکاون

اس عرش دی آون دی کیفیت اللہ مالک جانے ۔ نیندریاں سمجھ نہ اندر میویں ناکوئی خوب پچھانے

ستاں فرقیاں جا ہک ملسی تلے عرش دے سائے ۔ پہلا فرقہ شاہ جو عادل وچہ حدیثاں آئے

دوجا اوہ جو عمر جوانی طاعت وچہ گذارے ۔ تیجا اجو دل حب مسیتاں ذکر نماز پیارے

چوتھا خوف خدا ہوشوقوں بیٹھ ہر کلا روّے ۔ پنجواں دھین پوشیدہ صدقہ لوکاں خبر نہ ہووے

چھیواں دو مومن کرن محبت خاصہ جہت خدائی ۔ حاضر غائب ہکو جیہے دنیا غرض نہ کائی

ستواں مرد جو عورت اسنوں صاحب حسن بلاوے ۔ کارن رب نہ آوہ تھیں ڈر دا نیڑے اس نہ جاوے

انہاں ہا جہوں ہو بھی بعضے چھ حدیثاں آئے ۔ جو اس سختی گرمی وچ بہسن عرش تلے کے سائے

جو رحمت کنوں غریب یتیماں ہر جو بہت تہیں دے ۔ جو پڑھن قرآن ہمیش پڑھاون فکر خدا نت کردے

جو خوش خوئیدی عادت رکھن خویشیاں کرن پیوندی ۔ سبحاں تلے عرش دے جانگ الحشر ملندی

وچ مشکوۃ رسول کیہا جس تنگ ہووے قرضائی ۔ جے مہلت کری بہینہ بخشے سایہ ملسی بھائی

فر تینو پرے عرش دوالے طور جو شاہنشاہی ۔ سب اسباب تب ہوسی عزت شان الٰہی

حکم ہوسی فر اسرافیلے نفخہ صور وجاوے ۔ اس نفخے تھیں سب خلقت نوں ہوش ٹکانے آوے

جیہڑا غائب دسن لگن حاضر لوکاں تائیں ۔ جن ملائک صحف رت عملاں قول فعل سب جائیں

جنت دوزخ عرش دسیوے رب دا نور تجلے ۔ چند سورج دا نور نہ کوئی بانگ کرسی اللہ

قال اللہ تعالیٰ وَاَشْرَقَتِ الْاَرْضُ بِنُوْرِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتٰبُ وَجِایْٓءَ بِالنَّبِيّٖنَ وَالشُّهَدَآءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ ۔ سورۂ زمر س ۲۴ پ

نور الٰہی روشن کرسی کل زمین آسمانے ۔ ظاہر باطن روشن کرسی حکم ہوسی رحمانی

اول حکم فرشتیاں ہوسی لوکاں چپ کراؤ ۔ جاں چپ کرسن سب فر نبیسی نت سنو دل لاؤ

ہیں اللہ ظلم نہ کردا ہر گز ہک کس دا تائیں ۔ ہیں عمل تساڈے لکھدے دیکھو لہو جزائیں

جو نیکی دیکھے شکر کرے سب جس نے دتی یاری ۔ جو بدی ڈیٹھے کسی برا نہ آکھے بن خود نفس نکاری

بیان حاضر کردن جنت و دوزخ در حشرگاہ دستور کردن آتش و ما یتعلق بہا

حکم ہوسی فرشتیاں دوزخ جنت لیا ہو ۔ دوہاں حقیقت لوکاں تائیں حاضر آن وکھاؤ

فر جنت زینت زیب کماؤں نعمت نال ہزاراں ۔ بہجی طرف عرش دے رکھن وسن باغ بہاراں

فر دوزخ نال ہزاراں ہیبت دہشتناک الینبے ۔ کبھی طرف عرش دے رکھن خلقت تھر تھر کنبے

سنگل گھت فرشتے لیاون دوزخ ستر ہزاراں ۔ ہر ہر سنگل نال فرشتے ستر ہزار شماراں

جھڑکاں مارن غصے آتش کرکے تیز لیاون ۔ گجے کڑکے لاٹاں مارے شعلے بہت ڈراون

قال اللہ تعالیٰ انہا ترمی بشرر کالقصر ۝ کانہ جمالت صفر ۝ ویل یومئذ للمکذبین ۝ سورۃ مرسلات

بہت اڑاندے اتوں تی وڈے وانگ محلاں ۔ چلن جیوں قطاراں اٹھاں کجھ ہلس بہ گلاں

تا کر کر آتش آوے طعنے جھڑکن مارے ۔ آکھے کتھے جنہاں نہ منیا حکم خدا جبارے

کتھے جنہاں زکوٰۃ نہ دتی ترک نمازاں کردے ۔ فرق حلال حرام نہ کیتا کنوں نصیحت ڈردے

کتھے کافر ہور منافق ظالم بدعت والے ۔ سب بدکار جو اک جو اسدی لے لے نام سمہالے

سے برسانے راہ کتوں اس کڑک آواز سنیوی ۔ بھی تسبیح الٰہی اس آوازوں ظاہر تھیوے

دہشت ہیبت تکھ قہاری خلقت تھر تھر کنبے ۔ سبہ کوئی گوڈیاں بھنے ڈگے ہولوں ویکھ الینبے

بے ستر ہیاں عمل کسے تے دھر نہ کجھ بھراسا ۔ جانے عمل نہیں کجھ ہرگز دوزخ آیا واسا

ستاں ہیٹھاں ہیٹھ جہنم اوپر آن رکھیسی ۔ تے ست اسماناں اتے جنت اس دن تلے انیسی

آتش جوش کریسی قہروں غضبوں لاٹاں مارے ۔ کافر مشرک بدکاراں نوں لے لے نام پکارے

قال اللہ تعالیٰ الا المصلین ۝ الذین ہم علیٰ صلواتہم دائمون ۝ والذین فی اموالہم
حق معلوم ۝ للسائل والمحروم ۝ والذین یصدقون بیوم الدین ۝

وَالَّذِيْنَ هُمْ مِّنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُّشْفِقُوْنَ ۝ اِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَاْمُوْنٍ ۝
وَالَّذِيْنَ هُمْ لِفُرُوْجِهِمْ حٰفِظُوْنَ ۝ اِلَّا عَلٰٓى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ
غَيْرُ مَلُوْمِيْنَ ۝ فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَآءَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْعٰدُوْنَ ۝ وَالَّذِيْنَ هُمْ
لِاَمٰنٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رٰعُوْنَ ۝ وَالَّذِيْنَ هُمْ بِشَهٰدٰتِهِمْ قَآئِمُوْنَ ۝
وَالَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُوْنَ ۝ اُولٰٓئِكَ فِيْ جَنّٰتٍ مُّكْرَمُوْنَ ۝ سورہ معارج ۲۹ س پ

توفرقیاں دا نام نہ لیسی آتش اوہ قہردی
ہور جو دیہن زکوٰۃ ہمیشہ خفیہ بھی اظہاری
اینویں فرج نگاہ جو رکھن ترک حراموں کردے
امانت وچہ نہ کرن خیانت سچ گواہی بھردے
جو کوشش کرن نمازاں اندر ترک نہ کرن کدائیں
دوزخ سوں سر گردن اہیں منہ بھی ہوسی پیارے
فر حکم ہوسی ہک دوزخیاں تھیں ولن شخص اوہا
جس عمر ساری وچہ غم دلگیری ڈٹھی مول نکائی
جس فاقہ فقر بیماری سختی رنگا رنگ خواری
فر ہوسی حکم بہشتی تائیں درجنت لے جاؤ
تے اس دوجے نوں ہک گھڑی کھایا واگ کنارے
کہن بہشتی توں کجھ تنگی سختی یا او کھیائی

ہک جو پڑہن نماز ہمیشہ موسم گرمی سردی
ہو جو روز قیامت منن ہر یایوں بیزار ہی
جو لین حلال حرام نہ لین خوف خدا تھیں ڈردے
جو قول قرار نباہن پورا ال خلاف نہ کردے
انہاں فرقیاں نوں دوزخ اسدن مول پکارناہیں
ستر سالاں راہ جو فیروں گرمی بدبو مارے
جو وچہ آرام اسائش نعمت ہو نہیں اس جیہا
بھی ہک بہشتی لیاون جس نے دیہیں غم لنگھائی
وچہ غم دلگیری گوناگونی ساری عمر گذاری
ہک ساعت اوتھے کھلا کر و فر محشر وچہ لیاؤ
فر حشر اندر کھڑدوہاں پچھن نال علم جیا ہے
عمر اندر سب جو کجھ ڈٹھے دس اسانوں بھائی

۵۴

اوہ آکھے سختی خیال تصور میرے وچ نہ آئے
ہر رگ ریشہ لذت بھریا راحت خوشی ودھائے

فر دوزخ والے تائیں بھن کیا کجھ وچ عمر دے
لذت نعمت راحت ڈٹھی ہیچو ہیچ خبر دے

اوہ آکھے خوشی آرام نہ جاناں میرے وہم نہ آوے
ہر رگ ریشہ دردوں بھریا سختی دکھ سماوے

فر صورت عملاں حاضر ہوسی صوم صلوٰۃ جو آہی
حج زکوٰۃ جہاد تلاوت صدقہ ذکر الٰہی

حکم ہوسی تسیں نیک اعمال شفیع ہر خود جائیں
نفع کرو خود وقتو وقتی کرنیوالیاں تائیں

فر صورت اسلام دی حاضر آکھے بار خدایا
تہ نام سلام تے نام میرا اسلام اسی تھیں آیا

حکم ہوسی ہو نیڑے حاضر تینوں عزت دیساں
اہل اسلام کر لیساں رحمت کفاراں پکڑیساں

بیان منتشر شدن نامہائے اعمال و دادن آنہا بدست راست یا چپ واز پس پشت

حکم ہوسی فرشتیاں صحیفے نامے عمل اوڈاوے
عرش تلے سبھ خالق رکھے اتھوں وچ لباوے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَاِنَّ عَلَیْکُمْ لَحٰفِظِیْنَ کِرَامًا کَاتِبِیْنَ یَعْلَمُوْنَ مَا تَفْعَلُوْنَ ۝ سورہ انفطرت ع ۵ س ۳۰ پ ۱

ہر بندے نال فرشتے دو دو لکھن والے
دو راتیں دو دینہ ہمیشہ لکھدے رہندے نال لے

حساب دینہ دے بگر جاون صبا رات فجر نوں
نیکی بدی جو چھوٹی وڈی لکھ لیجاون ہر نوں

عرش تلے ایہہ سبھ صحیفے رکھے اللہ سائیں
روز حشر دے ہتھ وچ ملسن نیکاں بریاں تائیں

نیکاں نوں ہتھ سجے ملسن کھبے ہتھ بریاں نوں
حکم ہوسی سبھ پڑھو چا روکا فی ایہہ تساں نوں

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی فَاَمَّا مَنْ اُوْتِیَ کِتَابَہٗ بِیَمِیْنِہٖ فَیَقُوْلُ ہَآؤُمُ اقْرَءُوْا کِتٰبِیَہْ ۝ اِنِّیْ
ظَنَنْتُ اَنِّیْ مُلٰقٍ حِسَابِیَہْ ۝ فَہُوَ فِیْ عِیْشَۃٍ رَّاضِیَۃٍ فِیْ جَنَّۃٍ عَالِیَۃٍ قُطُوْفُہَا دَانِیَۃٌ
کُلُوْا وَاشْرَبُوْا ہَنِیْٓئًا بِمَآ اَسْلَفْتُمْ فِی الْاَیَّامِ الْخَالِیَۃِ ۝ وَاَمَّا مَنْ اُوْتِیَ کِتٰبَہٗ

بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ يٰلَيْتَنِي لَمْ اُوتَ كِتٰبِيَهْ ۚ وَلَمْ اَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ ۚ يٰلَيْتَهَا كَانَتِ
الْقَاضِيَةَ ۚ مَآ اَغْنٰى عَنِّي مَالِيَهْ ۚ هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَهْ ۚ خُذُوهُ فَغُلُّوهُ ۙ ثُمَّ الْجَحِيمَ
صَلُّوهُ ۙ ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ۚ اِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ
الْعَظِيمِ ۙ وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِينِ ۚ فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هٰهُنَا حَمِيمٌ ۙ وَلَا طَعَامٌ
اِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ ۙ لَا يَاْكُلُهُ اِلَّا الْخٰطِئُونَ ۚ سورة الحاقة س ۲۹ پ ۲

سچے ہتھ جنہاں نوں ملسی خوشی انہاں نوں ہوئی — کہسی پڑھو کتاب میری ہن خطرہ مول نہ کوئی

اس لیکھے دا فکر رہیا دل میرے عمراں ساری — میں تاں ہن صاف حساب کہیا وچ فکراں عمر گذاری

اوہ عیش خوشی وچ جنت عالی میوہ حد نکائی — ایہ کھاؤ پیو ہضم بارک بدلہ نیک کمائی

تے کھبے ہتھ جنہاں نوں ملسی کہسی ہائے میں نوں — ایہ کتاب نہ ملدی میں ہتھ جیہا اللہ رکھدا جیوں

ایہ لیکھا خواب خیال تہ میری دنیا اندر آیا — ہے ہے موت کیوں نہ ہتی ایہم کیوں میں فیر اٹھایا

اوہ دولت مال تے قوت لشکر میرے کم نہ آئے — اس پکڑو گردن باہاں جکڑو ملکاں رب فرمائے

فر دوزخ وچ وگاؤ اس فر سنگل وچہ پروو — اوہ ستر گز ملکاندلماں سنگل وچہ اس ڈھوو

ایہ اللہ نال ایمان نہ لیایا نہ مسکین کھوایا — اج نہ اس خویش نہ یار نہ کھانا بن غسلینوں آیا

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَوُضِعَ الْكِتٰبُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يٰوَيْلَتَنَا مَالِ هٰذَا الْكِتٰبِ
لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَّلَا كَبِيرَةً اِلَّا اَحْصٰهَا ۚ وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا ۗ وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ اَحَدًا ۚ سورۃ کہف

جد ہتھ کفاراں نامے ملسن ویکھ اعمالاں ڈرسن — جیوں جیوں تکسن تیوں تیوں وسن لکھ حسرت کرسن

کہسن ہائے ایہ کی نامہ کائی گل نہ چھوڑے — جو چھوٹے وڈے عمل عمر دے سارے اس وچ جوڑے

اوہ کمائی حاضر ہاون ظلم نہیں کسی رائی ۔ فر کافر کھیتہ ہتھ نہ کرسن جدوں ڈکھسن رسوائی ۔

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَاَمَّا مَنْ اُوْتِیَ كِتٰبَهٗ وَرَآءَ ظَهْرِهٖ فَسَوْفَ یَدْعُوْا ثُبُوْرًا وَّیَصْلٰى سَعِیْرًا
اِنَّهٗ كَانَ فِیْۤ اَهْلِهٖ مَسْرُوْرًا اِنَّهٗ ظَنَّ اَنْ لَّنْ یَّحُوْرَ بَلٰى اِنَّ رَبَّهٗ كَانَ بِهٖ بَصِیْرًا سورہ انشقت پ ۳۰ ع ۱

ما سینہ چیر فرشتے کڈھسن کھبا ہتھ کفاراں ۔ اَلٹی طرف مروڑن گردن ڈیہن صحیفے خواراں

واویلا افسوس پکارسن کافر مارن آہیں ۔ سب ہے موت ہلاکت آکھن روندے جاسن بھاہیں

ان دنیا وچ گھر اپنے وچ ڈے چاوڑ نال ڈیائی ۔ دو وچ ظن رجوع نہ ہرگز طرف جناب الٰہی

اوہ ظن نہاندا کوڑا آکھ آئے سب بلائے ۔ اللہ مالک دانا بینا حاضر سب کرائے

بکھیں لکھے عمر اپنی ... ڈیہی ڈیسو ۔ اِنَّ اللّٰهَ سَرِیْعُ الْحِسَابِ جو وچ قرآن پڑھیوے

نیکی ... نیکی ہور برائی ۔ یَوْمَ یَتَذَكَّرُ الْاِنْسَانُ مَا سَعٰى آوے یاد کمائی

پر حکمت خاص الٰہی چاہے ظاہر حال کرایا ۔ ڈیہن اختیار بندیاں توں جیونکر دنیا اندر آیا

اول سوال کفاراں ہوسی شرکوں کفر ایمانوں ۔ کافر صاف انکار شرک تھیں کرسن سب زبانوں

جہت الزام کفاراں اللہ زمین اسمان بلائے ۔ تکڑا زمین گواہی ڈیوے جتھے شرک کمائے

فردوسی وقت گواہی جس وچ کیتی شرک برائی ۔ ڈینہ ہور رات جہیڑے ڈسن سب کرتوت کمائی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَجَآءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّعَهَا سَآىِٕقٌ وَّشَهِیْدٌ سورہ ق ع ۲ پ ۲۶

... نیک ... شرستی ۔ اوہ بھی آکر ڈیہن گواہی دسن طور شرستی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَیَوْمَ یُحْشَرُ اَعْدَآءُ اللّٰهِ اِلَى النَّارِ فَهُمْ یُوْزَعُوْنَ حَتّٰۤى اِذَا مَا جَآءُوْهَا
شَهِدَ عَلَیْهِمْ سَمْعُهُمْ وَاَبْصَارُهُمْ وَجُلُوْدُهُمْ بِمَا كَانُوْا یَعْمَلُوْنَ وَقَالُوْا لِجُلُوْدِهِمْ

لِمَ شَهِدْتُّمْ عَلَيْنَا قَالُوْٓا اَنْطَقَنَا اللّٰهُ الَّذِيْٓ اَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَّهُوَ خَلَقَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ

پر کافر سخت کمان انکاروں کرن قبول نہ کائی
ہند زبان انہاں دی ہوسی قدرت دی مہر لگائی

بولن ہتھ تے پیر انہاں دے بدن جو ہوسی
اکہیں کن بھی دین گواہی باقی عذر نہ کوئی

طعنے جھڑکاں جھڑکاں دیون کافر غصے نال انہاں
آکھن ساتوں کوڑیاں کرکے کیوں تسیں سڑائیں

منکر ہویاں تمامی بچڑے بیتی تساں تباہی
عضوے کہن بلایا ساتوں قدرت نال الٰہی

رکھیا جس تساڈی تابع دنیا وچہ اسانوں
ہن اسے قدرت نال بلایا آکھیا سچ تسانوں

تسیں مالک نال مخالف ہوئے نعمت شکر بھلایا
ظلم کیتا انہاں اوپر اپنے ساتوں نال مرایا

تد کافر شرمندے ہوسن چلے واہ نہ کائی
سب اقرار کرین انہاں ہتھیں کفر شرک برائی

فیر لے لین ہور کرین کوڑے عذر بہانے
کہن خبر نہ ہوئی اسانوں دنیا وچہ جہائی

تیرے حکم نہ پہنچے ساتوں نہ کسے گل سنائی
رب کہسی میں بھیج پیغمبر خبر تساں پہنچائی

اونہاں پیغام تمام پہنچایا تسیں ایمان نہ لیایا
کافر کہن کسے پیغمبر نہیں پیغام پہنچایا

بیان مخاصمہ کرن کفار بابنیاد گواہی دین امت محمدیہ بتصدیق انبیا

حکم ہوسی فر نبیاں تائیں حاضر ہوسن سارے
اول نوح کریسی جھگڑا انہاں ہت بدکاری

میں ساڈے نو سے سال تساں نوں دسے حکم الٰہی
ظاہر باطن کوشش کرکے جتنی قوت آہی

بھی وچہ پہریاں ہو کے تے گوشے بہ سمجھایا
نال دلائل واضح کرکے ظاہر کر بتلایا

روز فلانے وقت فلانے مجلس وچہ فلانی
میں ایہہ کہیا تساں ایہہ کجھ کہیا سی تساں

کافر صاف انکار کریسن نوں کجھ نہ پہنچایا
تیری ساں نہ دعوت ڈٹھی نا منہ کدی وکھایا

حکم ہوسی فر نوح نبی نوں شاہد تیرا کوئی
آکھے امت ختم نبیاں شاہد میری ہوئی۔

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَکَذٰلِکَ جَعَلْنٰکُمْ اُمَّۃً وَّسَطًا لِّتَکُوْنُوْا شُھَدَآءَ عَلَی النَّاسِ وَیَکُوْنَ الرَّسُوْلُ عَلَیْکُمْ شَھِیْدًا

فر اس امت دے عالم فاضل شاہد رب بلاوے
ہے کجھ خبر تساں نوں معلم پچھو سچ فرماوے

آکھن یا رب ہاں اسیں شاہد نوح پیغمبر پہنچائے
سبھ احکام تیری اس دتے کافر صدق نہ لیائے

کافر کہسن باہجھ ڈٹھے تسیں کیونکر شاہد ہوئے
تساں حال نہ ڈٹھا سخن نہ سنیا اسیں اگے سبھ موئے

فر ختم نبیاں کہسی میری امت سچ گواہی
انہاں دنیا اندر خبر محقق پڑھی کلام الٰہی

ڈٹھیوں وڈہ یقین انہاں نوں حاصل ہو [illegible]
تد تر مندے ہوسن کافر کرسن چپ زبانوں

فر امت ہود پیغمبر صالح ابراہیم [illegible] دی۔
بھی حضرت لوط شعیب موسیٰ دی انیوین کرن پلیدی

ایویں وانگوں نال نبیاں جھگڑا کرسن سارے
امت احمد شاہد ہوسن کرسن رد انکاری

فر کافر عذر لیاون آکھن سانوں سمجھ نہ آئی
دنیا تے مڑ بھیج اسانوں کرئے نیک کمائی

بھل اساڈی بخش خدایا لوکاں اسیں بھلائے
مارانہاں نتوں ساڈے بدلے کریں عذاب سوائے

حکم ہوسی ہن عذر تساڈا سنیاں مول نہ جاوے
دنیا فیر نہ جاسی کوئی جو کیتا سو پاوے۔

مدت بہت تساں نوں فرصت دنیا اندر ہوئی
حق سمجھاون اوار کیتا ایں فرق نہ رکھیا کوئی

بیان برباد رفتن جزائے اعمال کفار ورفتن ایشاں ہمراہ معبودان خود بدرکات نار

سب نابود کر یسی اللہ نیک اعمال کفاراں
جد غیر اللہ دی بکارن کیتے نیک عمل بدکاراں

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَقَدِمْنَآ اِلٰی مَا عَمِلُوْا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنٰہُ ھَبَآءً مَّنْثُوْرًا ۔ سورہ فرقان س ۱۹ پ

تے جہڑے اللہ کارن کیتے دنیا بدلہ پاون
اگے کجھ ثواب نہ ملسی کافر چھوتاون

فر آدم تائیں حکم کرے رب اہل النار نکالے — آدم عرض کریسی کتواں حصہ دوزخ والے
فر حکم کرے رب دہ سے وچوں ہک بہشتی ہووے — رہندے سب جہنم جاسن سن کر سب کوئی رووے
فر حکم ہوسی جس عمل کیتا کجھ غیر اللہ دے تائیں — اوہ اپنے معبوداں ڈھونڈھے بدلہ عمل جزائیں
ہر فرقہ معبوداں اپنیاں ڈھونڈن طلب کریسن — بت آہا یا دیو پری یا سورج جن بھلیسن
بعضے پوجن حضرت عیسیٰ بعضے ہور نبیاں — بعضے پوجا کرن فرشتے بعضے ہور ولیاں

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ يَّدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَنْ لَّا يَسْتَجِيْبُ لَهٗ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَآئِهِمْ غٰفِلُوْنَ ۝ وَاِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوْا لَهُمْ اَعْدَآءً وَّكَانُوْا بِعِبَادَتِهِمْ كٰفِرِيْنَ ۝ سورہ حم احقاف پ ۲۶

اوہ بندے نیک بیزار انہاں تھیں اندر وہاں جہاناں — ایہ وچہ حقیقت پوجا کردے دنیا وچ شیطاناں
انہاں دنیا وچ شیطان دسیندا اندر خواب بیداری — گوناگون کرشمے ظاہر دسدا اڑدہ بدکاری
کفر شرک دی رغبت دیندا کوڑی بھلوی پاوے — جے ترک شرک دا قصد کری کوئی اندر خواب ڈراوے
تعزیہ پوجن والیاں تائیں نبی حسین دسیاوے — تے پیر پرستاں گور پرستاں بن کر پیر ڈراوے
ہک سلطان سخی دی چوکی رکھن ترک نہ کردے — جے ترک کرن تاں جکڑی جاون دکھ ہزاراں جردے
بعضے رکھ پیر اندا پوجن بہت آداب کریندے — جے اوتھوں لکڑ کٹے کوئی شیطوں دکھ دیندے
جے تابع خاص شریعت ہوون ثابت صدق ایماناں — تا ہرگز خواب خیال نہ آوے ناہ خطرہ شیطاناں
انہویں ہو شیطانی بھلوی اوڑک حد نہ کوئی — دسواساں دینا شیطاناں خلقت بہت پھسائی
سمجھن اک کرامت ولیاں پوجا کرن ودھیرے — جے دنیا وچ نہ تائب ہوون کرسن دوزخ ڈیرے
نبی ولی بیزار انہاں تھیں بندے نیک جو سارے — ایہ وچہ حقیقت شیطوں پوجن انہاں منن پیارے

۵۹

تا اسدن تنہاں شیطاناں صورت انہاں حاضر تھیسی ۔ ایہ معبود تساڈے آہین او تہاں کنوں جھیسی

کہسن ایہ معبود اساڈے سب اقرار کریسن ۔ جا ہو نال انہاں دے ایہ تساں اجرا عمالان ڈیسن

مشرک مگر انہاں دے لگن ترپہ انہاں غالب آوے ۔ اوہ معبوداں تھیں پانی منگن ڈورون بھکھ دسیاوے

بمکہ سراب جو رکڑ چمکے پانی بھلوا پاوے ۔ اُس ول چلن جا کر ویکھن آتش سخت جلاوے

اوہ آتش لاٹاں نال انہاں تُوں جھک پوسے کھاوے ۔ بعضیاں کارن دوزخ تھیں ہک گردن باہر آوے

جیویں جناور دانے چگے چگسی اوہ کفاراں ۔ تے بعضے پہنچ کنارے دوزخ روسن زارزاراں

واویلا کر ترلے لیسن رون کھلے کنارے ۔ ملک عذاب پکڑ سٹسن آتش اندر سارے

کسے دہڑ ہن منہ دے پرنے آتش وچ ڈگاون ۔ تے ہکناں وال متھے ہو پیراں جکڑن پیر چلاون

بیان احوال صالحین مومنین در حشرگاہ وجزائے اعمال صالح ایشان در آنجا

ایہ حال کفار بیان ہویا ہن اگے اہل ایمانان ۔ اہل ایمان حشر وچ ہوسن بہت مراتب نشاناں

جو دنیا وچ محبت کردے ہک دوجے ملاقاتاں ۔ صرف اللہ دے کارن ملدے غرض نہ دنیا باتاں

اوہ کارن رب ملاپ کرن بھی کارن رب جدائی ۔ اوہ سبھی طرف عرش دے بہسن منبر نوری بھائی

جو کرن کمال توکل رب تے ہر کم دنیا دینوں ۔ سبہ کمانو چہ نظر خدا دل رکھن صدق یقینوں

چو دہویں جنوں منہ انہاں روشن نا کجھ خبر عذابوں ۔ سبہ تھیں اول جنت ویول جاسن باجھ حسابوں

جو راتیں کرن قیام نوافل نال آداب حضوری ۔ اوہ باجھ حسابوں جنت جاسن عزت ملسی پوری

جو ہر دم طاعت وچ عبادت غافل کدہی نہ رہندے ۔ بھی ہر حالت وچ سختی نرمی شکر الٰہی کہندے

اشرف ناس خطاب انہاں توں ملسی بہت وڈیائی ۔ ایہ سبھے فرقے جنت لایق جدا کھلوسن بھائی

بھی نیکاں اہل ایماناں کرسن فرقے رنگ برنگی ۔ بھی اہل نفاق جو باطن گندے ظاہر دسن چنگے

فرقہ وکھ نمازاں والے دوجا روزیاں والے
تریجا صدقے والے چوتھا حاجی عمرے والے

پنجواں فرقہ غازیاں والا چھیواں خدمتگاراں
ستواں اہل تواضع اٹھواں خوش خو نیکو کاراں

ناواں ذاکر دردانوالے دسواں خوف جو کردے
بھی اہل عدل انصاف شہیداں ٹولے ہوسن ہر دے

بھی جیہڑے سچے قول اقراروں بولن سچ زبانوں
اینویں عالم فاضل زاہد فرقے جدا بیانوں

جاہل عام علیحدہ فرقہ حال اینویں بدکاراں
ظالم جدا تے خونی زانی چور جدا کڑیاراں

جدا لوٹیری عاق علیحدہ ماپیاں جو رنجیندی
بھی جیہڑے خویشاں نوں ن فرزنداں حق نہ ادا کریندے

خمری وکھ تے جدا بیاجی ٹولے رشوت خوراں
جو مال یتیماں کھاون ظلموں جدا بخیل مکاراں

بے نماز علیحدہ فرقہ تارک وکھ زکوتاں
جو کرن امانت وچ خیانت توڑن عہد جو باتاں

ایویں وانگ ہزاراں فرقے ہوسن تنگ برنگی
ایہ سبھے اہل ایمان سداون کئی مندے کئی چنگے

تے جہناں دے وچ دو دو صفتاں اوہ وکھ فرقے ہوسن
ایویں جو ترے صفتاں والے فرقے جدا کھلوسن

نیکاں حال حشر وچ چنگا بریاں نوں اوکھیایاں
اندر حشر سزا ایہیں لیسن توبہ باجھ مریایاں

عَنْ اَبِیْ سَعِیْدٍ رض عَنِ النَّبِیِّ ﷺ قَالَ لِکُلِّ غَادِرٍ لِوَاءٌ عِنْدَ اِسْتِہٖ یَوْمَ الْقِیٰمَۃِ رواہ مسلم

وچ مشکوٰۃ نبی فرمایا ہوسی روز حشر دے ؎
ہر ہر ٹھگ فریبی کارن جھنڈا پاس دبر دے

اس جھنڈیاں سنجھاپے دوروں ہوسی بہت خواری
مکر فریبوں تائب ہو وچھڈو راہ بدکاری

جو صاحبزادے پیر سداون دنیا وچ مکاراں
ایہ لٹن کھوہن کارن لوکاں کرن فریب ہزاراں

گدہاں گرگ کہیں پیر بندے لٹن ہر ہر حیلے
ایہ ٹھگن کارن ولین وٹاون ہک ساوے ہک پیلے

جے زور چلے تاں بدتر گرگوں مار مریداں کھلدے ‏— کن مروڑن گھنڈ چاون لیتے باجھ نہ ہلدی
جے زور نہ چلے بکریاں جیہیں ہین کرن نمانے — تاں بھی لیتے باجھ نہ چھوڑن لیندے مل ٹھگانے
گھر گھر مسئلے لوں بناون شرع خلاف قرآنوں — جاہل سنکر دل وچہ لاون آکھیا پیر زبانوں
اکثر پڑہن نماز نہ روزہ پیون بھنگ شراباں — نال محبت جو انہاں دیون لائق ہون عذاباں
دنیاں خوش ہو کہن مرید وچہ جھنڈی بیٹھ کھلوسو — نادنیاں ہو غصے آکھن جھنڈی کسدے ہوسو
ایہ اوسے جھنڈی شان کرن جو حضرت آکھ سنایا — جو ہر ہر ٹھگ فریبی جھنڈا پاس اوہدے آیا
اوس جھنڈی کنوں پناہ الٰہی منگو اہل ایمانوں — بھی پڑہو اعوذ اونہاندے شر وں جیونکر شر شیطانوں
انہویں پیر مشائخ ہور سداون وڈے گھرانے — بدعت شرک سکھاون لوکاں صورت نیک سیانے
ہک سازاں نال سرود سکھاون نچن نال لیاون — تے اسنوں روا عبادت جانن لکھاں لوک پھساون
تے بعضے ورد وظیفہ دسن الٹ حدیث قرآنوں — بدعت شرکیں لوکاں پاون رغبت دیہن زبانوں
جاہل ویکھ انہاندی شوکت شیخی پیر مریدی — سنن قرآن حدیث نہ ہرگز کرن قبول پلیدی
جانن لوک جو کم برا ایہ کیوں فرماون دانے — پر ایہ نہ جانن چٹیاں فقران مردے باجھ ایمانے
پیراں غرض کماون دنیا لٹن نذر نیازاں — دین ایمان اونہاں، ہور انہی غرض نہیں گھبرازاں
ایہ سارے ٹھگ فریبی اسدن ہوسن جھنڈیاں والے — جھنڈا پاس وڈے ڈھٹاں بدصورت منہ کالے

بیان رفتن اہل ایمان سے صراط ہمراہ نور ایمان و محرومی اہل نفاق ازاں و حیرانی آں

جو کافر دوزخ تھیں جاسن محشر ہوسی خالی — اہل اسلام اکٹھے ہوسن جا ہک محشر والی
اللہ پاک تجلی کرسی اہل ایماناں تائیں — کہسی لوگ گئے خود جائیں تسیں کیوں رہے اتھائیں

مومن کہن لوگ گئے خود معبوداں ہمراہی
سانوں جد معبود دسیجاسی تداں ہوسائیں راہی

کہسی ہیں معبود تساڈا اناں میرے تسیں آہو
مومن سب انکار کریسن کہسی ہور کی چاہو

تساں ڈٹھا معبود کدائیں مومن کہسن ناہیں
ایپر اسیں پچھاݨ کواں ہیں جداوہ ملی تدائیں

فرباجھوں مثل مانند تجلی کرسی رب انہانوں
جیونکر اہل ایماناں منیاں دنیا وچہ خدانوں

ساق برہنہ دیکھ پچھاݨن سبہ اقرار کریسن
توں معبود اساڈا سچا مومن سجدے پیسن

اہل نفاق نصیب نہ ہوسی قوت سجدہ کرنے
کنڈ انہاندی آکڑ جاسی ڈگسن کنڈی پرنے

فر اہل ایمان اگے پچھے ہوسی نور سوانہ
ہوسی حکم بہشت لیاہو دوزخ دھرومیانہ

ملک آہی حاضر کرسن جنت اہل ایماناں
جنت محشر سنہ وچالے دوزخ دھرن میانہ

اہل ایمان شتابی چلسن جنت طرف روانہ
ہر امت خود نال نبیہ دے چلسن عالیشاناں

راہ وچہ ہک انھیر ملسی ڈاہڈا دہند وکاری
جنہوں نور ملے سو دیکھے باجھوں نور خواری

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ يَسْعٰى نُوْرُهُمْ بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَبِاَيْمَانِهِمْ بُشْرٰىكُمُ الْيَوْمَ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ۝ سورہ حدید

ہر مومن دو مشعل نوروں دیسی پاک الٰہی
ہک اگے ہک سجے پاسے چلسن اوہ ہمراہی

تے جیہڑے گھٹ انہاں تھیں ہوسن ہکا مشعل اگے
جو انہاں تھیں گھٹ اوہ ہک مشعل ہتھ اپنی پھڑ دگے

جو مومن ناقص نور انگوٹھے ناخن ملسی بھائی
اس ایہو نور کریسی روشنائی مشعل ملے نکائی

جو اس تھیں ناقص نور انگوٹھی انہاں بھی دیساوے
وانگ ٹٹانے رہے نہ ثابت چمکے تے بجھ جاوے

اہل نفاقاں نور نہ ہرگز رہسن وچہ انھیرے
جانن بوجھے اہل ایماناں ہوسن چل اگیرے

قَالَ اللهُ تَعَالیٰ یَوْمَ یَقُوْلُ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالْمُنٰفِقٰتُ لِلَّذِیْنَ اٰمَنُوا انْظُرُوْنَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُّوْرِكُمْ قِیْلَ ارْجِعُوْا وَرَآءَكُمْ فَالْتَمِسُوْا نُوْرًا ؕ فَضُرِبَ بَیْنَهُمْ بِسُوْرٍ لَّهٗ بَابٌ ؕ بَاطِنُهٗ فِیْهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهٗ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ؕ یُنَادُوْنَهُمْ اَلَمْ نَكُنْ مَّعَكُمْ ؕ قَالُوْا بَلٰی وَلٰكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ اَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْاَمَانِیُّ حَتّٰی جَآءَ اَمْرُ اللهِ وَغَرَّكُمْ بِاللهِ الْغَرُوْرُ ۙ فَالْیَوْمَ لَا یُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْیَةٌ وَّلَا مِنَ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا ؕ مَاْوٰىكُمُ النَّارُ ؕ هِیَ مَوْلٰىكُمْ ؕ وَبِئْسَ الْمَصِیْرُ ۞ سورہ حدید س ۲۷ ب ۴

بعض منافق نور ہوسی کجھ جھسی نور اتھائیں — کہن پکار منافق سارے اہل ایماناں تائیں

اسیں بھی نال تساڈے آہے دنیا اندر سارے — صوم صلوٰۃ جہاد بھی کردے ہکدو جینوں پیارے

جے تسیں نال لیجلو سانوں پل تہیں لنگھ جلائیں — تیں بنا ہوتاں اسیں ہیکدے نہیں تاں نہ بنھاہیں

مومن کہن نور دو جیدا ایتھے کم نہ آوے — جاہو پچھاں لیا ہواوتھوں نور جتھے ہتھ آوے

یعنی نور ایہ نیک اعمال جو کر اخلاص کمائے — ایتھے منگیاں تساں نہ ملدا جی اوتھوں نال نہ لیائے

جدا ایہ بات منافق سنسن جاسن پچھاں بھلیندے — دیکھ ہنیر امڑ ہٹ آون ہکدو جینوں کہندے

جو ایہ سب لوک اسانوں ٹالن چلو مگر انہاندی — غیبوں کندہ ہوسی ہک پیدا فرقیا نو چہ دوہاندے

ہک دروازہ ہوسی اس وچ مومن داخل ہوسن — اہل نفاق نہ وڑ سکسن وچہ ہو حیران کھلوسن

اندر اس دیوار دں رحمت طرف بہشت ایہائی — باہر اسدے سخت عذابوں دوزخدی گرمائی

کہن منافق اہل ایماناں سانوں چھوڑ نجاو — اسیں بھی نال تساڈے آہے دنیا وچہ بھراو

مومن کہن نال آہے پر تساں نفاق کمایا — خالص دلوں ایمان نہ آندا شک شبہ وچہ پایا

بے عقیدے دلوچ رکھے بد اعمال کمائے
وچ ساڈے حق نہ پایاں کرے طلب فتح کفاراں
بد اعمال نفاق نہ چھوڑیا ہرگز مردیاں تائیں
دلوچ صدق ایمان جو ہوندا کردا اوہ روشنائی
تاں آتش لاناں ہا ہر آون انہاں پکڑ لیجاون
جو وچ ہنیرے مسجد جاون طلب جماعت کرے
جے مومن نیک نابینا ہویا دنیا اندر کوئی
جو اللہ کارن نیر چلاون جنگ کرن کفاراں
ہر مومن توحید جو کلمہ پڑھدا وچ بازاراں
جو سختی دور کری مومن تھیں دنیا اندر کائی

حکم خدا پر صدق نہ دھریا مگر شیطان بھلائے
تسیں اج انہاں دے ساتھی رہو طلب کرو وچ یاراں
ہن پچھتایاں کجھ نہ حاصل حکمو وچ سزائیں
منہ دی گل تساں دی اتنی ایتھے کم نہ آئی
تھلے دوزخ اہل نفاقاں اوہ لاتاں پہنچاون
اسدن نور انہاں توں ملسی وچ میدان حشر دے
نور ملے اس روز قیامت جیں روشنائی ہوئی۔
جو سورہ کہف جمعہ دن پڑھدے ملسی نور بہاراں
تے ظلموں کری پرہیز جو مومن نور ملن گلزاراں
اس مشعل نور قیامت ملسی خلقت کری روشنائی

صفت پلصراط و گذشتن خلائق بر آن و تفاوت حال مومنین در وقت تجاوز آن

جد پہنچن لوک کنارے دوزخ ہر کوئی دہشت کھاوے
نفسی نفسی نبی پکارن ہیبت سخت اوہی
پلصراط دوزخ تے چھکی تار وانگوں دسیاوے
دہ سے سالاں راہ چڑھائی وچ روایت آئی
حکم ہوسی چڑھ لنگھو اس پر طرف بہشت سدھاؤ
فاطمہ بنت محمدؐ لنگھن اہل البیت پیارے

کھلا نہ رہسی ہرگز کوئی آتش سخت ڈراوے
ہک ہاک محمدؐ امتی کہسی سختی وچ رہیہی
والوں نکی تیغوں ترکھی بھیدیاں جی جاوے
دہ سے سالاں راہ برابر دہ سے سال لہائی
کہن فرشتے اکھیں میٹو لنگھے مکھ بھواؤ
انہاں پچھے مومن لنگھن عمل موافق سارے

بعضے تیز جو بجلی وانگوں بعضے وانگ ہوا ہیں
بعضے وانگ پکھیرواں دوڑن لنگھسن پل دیہائیں

بعضے اوہ سواراں وانگوں بعضے تیز جو گھوڑے
بعضے جیونکر پیر پیادہ لنگھسن دوڑی دوڑے

بعضے [illegible] وانگوں بعضے اکھ جھمکدے
[illegible] کافر جو منافق سارے دوزخ اندر ڈھکدے

جو مومن [illegible] پار [illegible] جاوے
[illegible] قدم ڈولے پا نہیں ثابت لنگھ سلامت

[illegible]
اوہ بہت شتابی صحیح سلامت پار الوں جاوے

[illegible]
اوہ صحیح سلامت پل نہیں لنگھ ثابت قدم ڈولیا

[illegible]
اوہ سواری پل پر ہوسی دوزخ کرسی تاہیں

[illegible] جاری
اوہ سب مخلص تیز ہمیں لنگھ جاسن نال اللہ دی یاری

[illegible] انگ کشادہ
جیہڑے جیون نیک اعمالاں [illegible] تو ہیں [illegible] زیادہ

[illegible]
[illegible] سانوں [illegible] رب سنائے

[illegible]
اوہ انسان دوزخ پل تھیں ڈھٹھے [illegible] یار

[illegible] دوزخ سرد کرایا
آکھن [illegible] لنگھاویں سانوں فضلوں یار خدایا

[illegible]
[illegible] اگ بجھائی

جس مومن دے دو ترے بالک دنیا اندر مردے
[illegible]

[illegible]
[illegible]

بیان [illegible] اعمال کہ [illegible] اللہ تعالیٰ [illegible]

[illegible] جنت [illegible]
[illegible] نعمت [illegible]

65

[illegible]

تے بعضے روایت اندر آیا لکھیا پل نے ہوسی ۔ ست جاہیں پل اُتے جنگل جتھے خلق کھلوسی

بہت فراخ ہوسی ہر جنگل خلقت سب سماوے ۔ ہر ہر جنگل وچ ترازو نیکی بدی تلاوے

بعضے کہن ترازو ہکو پل بھی ہک ایہا ئی ۔ سب خلقت ہک پل نہیں لنگھے تنگی بھی ہو جاوے

تے بعضے کہن ترازو بہتے جو اللہ فرمایا ۔ وَنَضَعُ الْمَوَازِيْنَ الْقِسْطَ لفظ جمع دا آیا

ہر فرقے دا جدا ترازو پل بھی جدا ایہا ئی ۔ یا ہر ہر شخص ترازو تے پل ہوسی جدا جدائی

نال ترازو ملک تلیسن سب نیکی برائی ۔ وچ سجے پلڑے نیکی ہوسی کھبے بدی برائی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ۝ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُهٗ

فَاُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فِيْ جَهَنَّمَ خٰلِدُوْنَ ۝ سورہ مومنون س ١٨ پ

جس نیکی پلہ بھارا ہوسی اسنوں خوف نہ کوئی ۔ تے جیدا پلہ بدیاں بھارا اسنوں کوئی رہائی

تے جیدی نیکی بدی برابر اوہ بھی بچے عذابوں ۔ تے جیدی ہک نیکی گھٹ ہوئی اس جنت نہیں پائی

لوڑے ہک نیکی مولا دیں تا وچ جنت جا ہیں ۔ نہیں تاں قد گناہاں شرمیں کچھ یا ہر اسیں

اوہ خویشاں اشناواں تھیں ہک نیکی طلب کریسی ۔ نا امید ہوسی ہر طرفوں نیکی کوئی نہ دیسی

جے فضلوں کرم بخشیاں بخشی تاں او بخشیا جاسی ۔ جو بدل کئے تاں قد گناہاں دوزخ وچ جاوسی

بعضے مومن اجیہے ہوسن رکھسن ہمت عالی ۔ عملاں اُتے نظر نہ دھرسن آس رکھسن پالی

محتاجاں نوں نیکی دیسن بدلہ لین نہ کوئی ۔ فضل الٰہی فرماں ملسی رحمت وڈی ہوئی

دو شخصاں اندے عمل تلیسن ہک روایت ہوئی ۔ ہک دی ہک نیکی گھٹ ہوسی دوجے پاسے بیائی

تے اوہ دوجا ہک نیکی دی ہو سکتا پالی ۔ اوہ پہلا طلب کریسی نیکی اشناواں کولوں

نیکی ہک دوہیں کوئی خالی ہوسی ذرا سا
اوہ وی جا شخص ملیسی فرگوں اتھوں حال سناوے
او نیکی سے تینوں بخشی مینوں سونپ خدا نوں
درجہ دوہاں برابر ملسی جنت اندر پایہ
نیکی ترازو وزن تکیسی دفتر عملاں والے
نیکی کوئی اصل وضو دا خون شہیداں بہانا
کبھی گوڈیاں تے آیا پانی اس نیکیاں وچہ تلیسن
کبھی تسبیح تکبیر سب تعریف الٰہی
صدق یقین اوہ نیت خاص حضوروں
ہک مومن دا دفتر بھاری ہوسی
بندہ ہوسی اوہ مومن دیکھ دفتر بھاری
حکم ہوسی اس حاضر کر ہو دفتر نیکی سندا
چٹھی ... پڑھ داراں
جتھے جا ہیں بھیج اٹھائیں توں مالک میں بندہ
... تو ملکاں سب فرماوے
... بندہ مومن جنت لائق ہووے
ادب اچہ پڑہ ... پڑھساں سبحان اللہ

دلوچہ آکھے واہ لگائی دوزخ آیا داسا
اوہ آکھے ہک نیکی میری مینوں نہ بخشاوے
فضل الٰہی شامل ہووے بخشے رب دوہاں نوں
بخشن کرم دوہیں جہانیں رتبہ دون سوایا
تے جو کجھ وچہ عبادت خرچیا وی تلیسی نالے
بھی قربانی گوشت پوست خون تلیسی سارا
بلکہ گھوڑیاں غازیاں ایہہ کجھ تلیسیا وچہ پائین
وزن اتھاہ حد زیادہ رہسی بے پرواہی
تینوں نیکوں عملاں دا وزن ہو دو برکت اونہاں نوں
ہر ہک دفتر بہت وڈا ہی نظر جتھوں تک پوسی
ویکھو گناہاں دا بہتی نیکی ہو نہ کائی
ہک چھوٹی چٹھی ہک لیاون عرش کراہوں بعد
اتھوں ... رب ... لائق ناں
رب فرشتے پائی مینوں ... کرنا
چٹھی پلڑے ... دوجا پلڑا سے
کلمہ اوہ ... سب تقصیراں دھووے
سارا پلڑا پر کر دیسی لفظ الحمد للہ

لَآ اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ ایہ بھی پلہ بھردا
جو بہت درود نبی پر بھیجے نیکی پلہ بھارا
بعضے مومن نیکی تھوڑی ہوسی اہن دے ہاڑے
اوہ پلّے نیکیاں والے ہوسی کرسی پلہ بھارا
انہوں اجر نماز جماعت شان عظیم دسیاوے
ایہ عملاں وزن جو ذکر ہویا سبھ قصہ اہل ایماناں
کفر تے شرک نفاق انہاندے نیکی سبھ گوانی
اوہ شے جگل جو پل اتے لکھیا ہر ہر جائیں
بھی سبھے قسم عبادت بدنی جو وچ عمر کمایا
کیتی انہاں ادا جو ظاہر باطن کیتے ادا نہیں
سبھ نمازاں حشر ہوون بن صورت انسانی
جو دل کر ادا ہاں بہ تسبیحاں نال درود دعائیں
تے ناقص وچ پڑھیاں ہوسن بہت بھی نقصانی
جے نقص ہوسی وچ فرضاں نفلوں کرسن پورا
فر دوجے جگل ... ہوسی لکھیا مال زکوتاں
بھی نفلی خیر خیرات خدمت جو وچ دنیا ہوئی
فر تیجی وچ کیب ... ت جو بدنوں ہو مالوں

بھی صبر مصیبت پلہ بھرسی جہے کسے بیٹا مردا
وزن سیاہی اہل علم دے خون شہیداں نالا
اچا چیت آوے ہک بدل بھارا واگ پہاڑے
دینی علم پڑھاون والا وہ اجر ہوسی اتنا
جے دوجی طرف آسمان زمیناں تا بھی غالب آوے
کافر ہو منافق عملاں وزن نہ راتی دانہ
بلکہ پر چھمّر دا اول خیر ثابت سبھ بیانی
پہلے وچ حساب نمازاں روزہ ذکر دعائیں
جو کیا کچھ ادا کیتا وچ دنیا لیا کر شانی آیا
تے کیتے نفل نمازاں روزے کیتے کر دعائیں
جو کامل پڑھیاں بن سلامت ثابت شکل نورانی
پڑھیاں ہوون جنت نہیں ہوسی انہاں نائیں
انہوں شکل ہو ذریدا انہوں ... طاعت ...
ستر نفل برابر ہوسن ... فرض ...
صدقہ فطر نذر قربانی کل مالی طاعتاں
ہر فن قسم حساب جو گذریا مالی اندر ہوئی
عمرہ حج جہاد جو بھی ہوسی انہاں لوں

فرقہ تیجے چغلی چال دلاندے جو وں نیک خصالوں — زہد یا اخلاص نیت یعنی حرص قناعت جانوں

یعنی کبر تواضع جانی چوتھی کینہ حسد عداوت — ہور طمع جو دنیا دینی اٹھویں بخل سخاوت

فرقہ پنجویں چہ خیانت لکھیا جو نقصان بدن دے — قتل جراحت ہک وجہ اسے حساب کرن دے

فرقہ چھیویں چغلی نقصان جو مالاں کھویا کسے پرایا — مکر فریب خیانت ٹھگی فاسد عقدوں آیا

فرقہ ستویں چہ حقوق نہ دیا ندی حق والدان فرزنداں — حق ہمسائے بھی استاداں خصماں خویشاوندراں

یعنی حق خواجے تے غلاماں ہور حقوق حیواناں — ہور حقوق جو ہک وجہ اسیراں مسلماناں

فرقہ اٹھویں چہ لکھیا کر کے کانا شیخ جتیں — وادا ہا گھاٹا ہور اکے رخصت اگاں کریسن

ہر ہک فرقہ چہ لکھیا ہو سی ہر ہک جتھے تائیں — جس دا پاک حساب ہووے اٹھ پہنچے دوجی تھائیں

فرقے جید لکھیا پاک ہو سی ورتہ ہو سی گھیسن — کوئی ہک کوئی ڈوجے تیجی ہک تھاں ٹھہرن دسن

بس فضل الٰہی ہو سی ہندوں پار لنگھائے — سیکھنے نال پچھے کوئی یا جہوں فضل غفاری

ہک تھاں بہت حصے کرادیں جو اعمالاں دوجے — ہک تھاں جیٹھا بیٹھن جھاڑ ہوون تن تھیوسے

ہک تھاں عمل برے گلے ملن آپ مول کمائے — چوتھی ہک تھاں علم سکھایا اجر انہاں تھیں آئے

یا کسے نیک دلالت کیتی یا اوہ پیشوا ہیں — نہیں اجر کرینداں یا طلبی احمد تائیں

یا احسان کیتا کسے ایتیاں دوجیاں ہیں — ماں دا ہیں اجر بلے احسان کیتے تائیں

ہور بہت گنہگار ہتیاں اجر لیفیں دواہت آئی — یعنی گھاٹی سوال اکاں وں شرع جیہا ایہا ہی

دوجی گھاٹی سوال اعمالاں تیجی فرض نمازاں — چوتھی گھاٹی سوال دے دیدار ماہ رمضان تمازاں

پنجویں گھاٹی میں ہووا اٹھی سفعناں کرو آں تھیوے — چھیویں اوہ بھی منجوں جیہاں تمنداں تھیوے

جے لکیا پاک ہووے سے جایں ہو پیں پار اوتارا — جیں نقصان ہووے کسے جا گ ڈاتہ وچارا

چوبی گھاٹی اندر ڈگا اوں ہیبد تہ کائی — تے پہندے قدر گناہاں سنر کر یاون ہہ ہائی

اُتہے نیک اعمال کرین یاری صوم صلوٰۃ زکوٰۃ — ہو در دو خیرات کرین پردہ آتش لاٹاں

وہشت ہول او بہا ہوسی کرہا آواز نہ کوئی — ہوئی گھس گھس گلاں کرے خبر قرآنوں ہوئی

سب بہشت دے حق کرسن کھلے ایں — یاربّ سگادی رکھ اہن امت پار لنگھایں

بیان حساب مظالم بندیاں از کبریا

جو کچھ جے ظلم تعدی رب انصاف کریسی — مظلوماں نوں حق یار ظالم نیکی دیسی

جے ظالم پاس رہی نیکی مظلوماں نہ پائی — قدر انہاں دے حق اُنہاں ظالم دے آیاں

اتنا قدر عذاب گناہاں ہوسی ظالم تائیں — مظلوماں تھیں ہوا رسن اتنا قدر سزائیں

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

توں کیوں نہ دتا حق انہاندا جھیسی پاک الٰہی
ایہہ پھر ملی نہ فرصت تینوں سے پھر ربیا تدا ہیں
جیہنوں علم جو دیون بہت اسدا سچی آہی
حکم کرے رب نظر اُٹھاویں جنت نظری آوے
آکھسن یارب قیمت اسدی کتھوں آنی
جو اس ہووے حق تساڈا بخشیں اسی اُول دیہو
سب آکھسن اساں بخشیا یارب جنت کرسن دیرے
تے نیکی لینے والا کافر ہت اس نوں آوے
فضل کریسی رب جنہاں سب بے پایاں بخشیسی
حضرت آکھیا اصحاباں نوں جانوں مفلس تائیں
حضرت آکھیا ایہہ نہ مفلس مفلس اوہ ایہائی
روز قیامت آسی کر کے وچ جنت لیسان جائیں
کوئی آکھے اس مینوں لٹیا کجھ مال چرایا
کوئی آکھے اس مینوں ماریا کیتی بے ادبی
حکم ہوسی جو نیکیاں اسدیاں حقداراں نوں دیہو
جھٹے نیکیاں سب لیسن کجھ باندیاں پاریاں
فرمایا انہوں آکھیا حضرت جانوں وتر یا کیوں

اوہ آکھسی یارب معلوم نہیوں جنت دیون آہی
رب آکھسی ترضایاں تائیں دس اسدے کجھ ناہیں
اوہ آکھسن اساں صبر آوے حق دیوا الٰہی
رب آکھسی ہن اسنوں وچ یاں مل کوئی جس بھاوے
رب آکھسی ہن اتاں وچ یاں قیمت بہت لگائی
اسدے بدلے جنت لیہو مل اس جنت ایہو
لینے دینے والیاں ہینوں رحمت ربدی گھیرے
نیکی کجھی اس آسی ناہیں بیاں بھار جو آوے
نیچے بدلا کرتے تاں اسدیاں پاپاں بدلے دوزخ لیسی
یاراں آکھیا نقد جنہاں دے مال اسباب بھی ناہیں
جس بہت نمازاں روزے صدقے نیکی بہت کمائی
اہیا جیتی حقاں ٹالے گھر ان اسدے تائیں
کوئی آکھے اس مینوں گٹھا جانوں مارو نجایا
کوئی آکھے اس مینوں گالیاں دے کر عزت کھوئی
جیہو تکر راضی ہوون اس پہ راضی توں کر ہو
اسنوں وچ دوزخ ڈالسن گالیاں سب کمایاں
یاراں آکھیا ٹھیٹی بیٹھا ناہیں مول جتنہا تھوں

حضرت فرمايا آهي اوڏو جن بابت هوئي مويا — اندر حشر وسيلا گهر وانگان ان وس نه هويا

سڀني کان ڏاڍو گناهه سڀ پاپن کان پهريون شرڪ اِيهائي — انهن بخشش قبول انهين جي تو توبهه آئي

قال الله تعالىٰ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ سوره نساء

ٻيو پاپ ڪبيرا ڪفر انهن کان گونا گون وسائي — ٻيان عالم ... نه سڄي ...

ٽيون فرض حقوق الاهي ترڪ نماز جو هوئي — سڀ اوڏو گناهه حقوق ... انهن ...

چوٿون ... خواهش ... آهي — ... ان تباهي

قال الله تعالىٰ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ

سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا سوره فرقان ب ۱۹

پڇو مومن ڪرن توبهه ڪري بهشت بابان — اڏو ان بهشت گناهه بخشي ...

سڀني پاپن ... انهن ... وسي — رب غفور رحيم ... فضل ڪريسي

... ... — ... ... علم ... انهن

... ... رنجايا — اوڏو ... ... تي ... ...

... ... ڪرامت ڏيرا — ... ... ويا

... ... — ... ...

اڏو سڀ ... ... رنجايا — ... ... وڃي ويا

بيان سبب اختلاف روايات يا اخبار اختلاف احوال

و مقامات تي بعضي مسائل اعتقادات

رحمت نال جنہاں اندر شامل تنہاں حساب سکھالا
فر سب خلقت تنہاں پڑدہ کرسی دیکھے ہور نہ کوئی
نیکیاں نامہ جد پڑھ لیسی اللہ ایہ فرماوے
تے جد بد پاندیواری آوی پرسش کر لیسی
دیکھ گناہاں دے وچ ڈرسی کہسی تنہاں نکالی
تے میں بھی ناہیں پڑدہ کیتا جانے ہور نہ کوئی
ڈر راضی ہو کر سجدہ کرسی شکر بجا لیاوے
اس دا نامہ حساب لیسی رحمت فضل الٰہی
لیہدے نال نہ پچھے کوئی تہنوں سب دیدے
ہر شے دی پرسش ہوسی اندر روز حشر دے
کہیری کم خرچ کیتی ایہ نعمت [illegible] ساری
جو عمل کیتا [illegible] پایا کجھ کیتی چوری
جو نال حساب حساب ہوسی جو کیوں کرایہ کمایا
[illegible] فرض عملاں پرسش کیتی حق ادائی
اول بندے نال لیسی بعد ایماناں ہوسی
کی فرض برابر ہوسن [illegible] نفل ثوابوں
جے فضل کرے اوہ نالے فضلاں جے عدل کریسی

بعضے مومن عرشوں نیڑے رکھسی رب تعالیٰ
حکم کرے پڑھ نامہ عملاں نیکی بدی جو ہوئی
ہیں سبھ قبولی نیکی تیری مومن سجدے جاوے
توں اوہ کم کیتا ایہ کم کیتا بندہ سب منیسی
رب کہسی میں دنیا اندر کجی ستیہ پرپائی
نا کر خوف میں بخشے تینوں کل تقصیر جو ہوئی
خلقت جانے شخص ڈاڈا ایہ عزت نال جو آوے
تے جنہوں عدل نوں لیکھا ہوسی [illegible] تباہی
تے رحمت فضلوں پار اوتارے سبھ امیداں کرئیے
اکھیں کن بہی صحت نعمت [illegible] بھرے
ایہیں عملوں پرسش ہوسی دی نعمت بھاری
جو نال خوشامد حق نہ آکھن حاسن دوزخ موری
بھی کتے خرچیا حق اس بھریا یا اوں حق بابا
کبھی دی علم پڑھایا نہ بھی نیکی سکھلائی
جے فرضاں وچہ قصور ہویا کجھ [illegible] نفل دے چھپوسی
جے سنت نفلاں نال نہ ہوسی پورا فرض حسابوں
ہک نمازوں اتنی حقبے دوزخ وچ سڑیسی

اول لیکھا ایہو بھارا جے ایتھے ہووے صفائی
جو لیکھے وچ خراب ہویا اس پچھلیاں حال نہ کوئی
جو نہے ۱۲ ام نمازاں اندر کرے جے خوب دانائی
جیکر ہو قصور امامت اندر غفلت بھلوں کوئی
نہیں ایہہ چیز اندر پرسش نا ہیں خود حضرت فرماوے
اینویں جانن ضروری جس تھیں ان کجھیوے
بھی دیر پیا حساب ہوسی جو کسے نال کیتوئی
چھوڑیاں بھائیاں نال عداوت دنیا اندر کیتی
جو شاہاں تے حاکم قاضی اوہناں عدل پچھیسی
جنہاں عدل انصاف کمایا اہنا تل نہ کوئی
جو توبہ کرکے پھر نہ توڑے ایسی بخشش پاوے
مومن نا ہیں پچھے جو لنڈا اخو حضرت فرماوے
سمجھیں غم دلگیری ہنگی جو دنیا وچ ساری
حضرت آکھیا روز قیامت میتوں بہ کھاوے
امت میری سیتھی بہتی انت شمار نہ آوے
ستر ہزار اوہناں تھیں جنت باجھ حسابوں جاون
نا او داغ جنہیں تے لیندے کرن توکل سارا ئیں

تاں انشاء اللہ پچھلیاں لکھیاں اندر عزت پائی
حضرت بہت تاکید نمازاں ایسے کارن ہوئی
تا ساریاں پچھلیاں تھیں بہتا ہوسی اجر انہاں دا بھائی
تا ہمنہاں بہار اسیدے سر پر کوشش لازم ہوئی
آکھنا نا پینا قدر ضروری جو تریہہ تکیہ تیجا دی
ہو مکان جو سر دی گرمی کنوں خلاصی تھیوے
جس پر پیار اللہ دے کیتا اس نوں رحمت ہوئی
تے دشمن بنے دوست کیتے رحمت نال چھکے
بھی حال رعیت دی تھیں اہنوں سوال پچھیسی
تے جنہاں ظلم تعدی کیتی تہناں خواری ہوئی
نام نیئیں سب محو کریسی اتنا ہو کل بھلاوے
اس ہاتھ گناہ معاف ہوئے انہاں یکی ایک پاوے
جیہڑے گناہ ہمانڈے بدلے انہوں گلہ پیاری
سب نہ ہاندی امت ہر ہر مینوں نظر کرے
اوہناں نال کتاباں نا ہیں ہر تی پر ہو جاوے
بھیر نہیں منتر جھاڑے شگن بھی نا پڑھاون
حضرت آکھیا عرض کیتا میں یا رب ہو دو ناہیں

رب کہیا ہن ستر واری ستے ستر ہزاراں — نبی کہیا مجھ ہو آپی کرتوں ودھ شماراں

رب فرمایا ستر ہزاراں واری ستر ہزاراں — نشے کرو تینے چار رب ایہ ہووی وچ شماراں

انہی امت جنت جانے باجھ حساب عذابوں — جیہڑا تکرہ رضی ہویس پیارے گرساں توں بچ حساباں

یاراں عرض کیتا اوہ جیہڑے ہوسن عملاں والے — حضرت آکھیا انہی فرقے اوہ پاک شہید نرالے

جیہڑے ہر دم ... شکر آکھ کرسے — جیہڑے ہوسن شوقوں گن اینہاں نال ذکر دے

... ہر دم ... بے پایاں — جو کرن تحمل تکان تھیں جو تلخی کرن لڑایاں

جو ... جنت دنیا عرض ... — جو جاون حج با عمر وچ موت انہاں نوں آئی

... صبح صباحیں — جو طلب علم لوچہ ... دینی راہیں

جو دوست مرضی ... باہر ناہیں — جو باپیا نتاہیں راضی رکھن ... نہ کرن کداہیں

جو مومن ... الله دا رکھن دن ... — جو دنیا نال غیبت رکھن نال کرن پیاری

... لذت کارن — تا وو دو ... لہن پوشاکاں اندر فقر گزارن

انہاں عملاں والے جنت باجھ حساباں جاسن — گونگیاں کی نعمت خوشیاں جنت اندر پاسن

جو مومن صبر کرن وچ سختی تنگی ہور بیماری — نہ کرن کھوٹ نماز روزیوں چہ رد وظیفہ جاری

راضی رہن الله تے ہر دم کرن بے ادبی ناہیں — تنگی فرحت نہیں جانن شرک کرن کداہیں

روز قیامت رب اوہناں نوں بخشے باجھ حساباں — نا انہاں عمل ترازو تولن کھولن نہ کتاباں

جاں صحت ہو عافیت والے ویکھن انہاں شاناں — تا چاہن دنیا وچ ہزاراں دکھ ہوون ابداناں

فر حکم ہوسی دو فرقے ہوون فرقہ ہک کفاراں — دوجا فرقہ اہل ایماناں نیکاں تے بدکاراں

اہل اُنہاں تاں تھیں نہ ہی فرقے جنہاں خوف نہ کوئی
دوجا فرقہ عالم جنہاں خرچیا وِچ جہاناں
تیجے سخی جو خرچ کیتا انہاں مال اللہ دی کارن
تے جے انہاں نیت خالص رہدی کھوٹی نیت آہی
وچ صحیح مسلم دے لکھیا حضرت خود فرمایا
اول حکم شہیداں ہوسی جد محشر دے آوے
رب کہسی اس نعمت اندر توں کیا عمل کمایا
رب فرماوے راہ میرے وچ نہیں تُدھ جان گنوائی
لوکاں وڈا بہادر آکھیا ہُن تہ اجر نہ کوئی
حکم ہووے فر سخی لیاون نعمت رب گنادے
سخی کہے میں راہ تیرے وچ مال اسباب لٹایا
رب کہسی توں میرے کارن دام نہ دتا کوئی
ہن ایتھے اجر نہیں کجھ تینوں دنیا وچ لیو ای
فر عالم قاری تائیں لیاون نعمت رب گناوے
عالم کہے میں علم پڑھایا لوکاں نوں سکھلایا
تیرے کارن محنت کیتی دینہہ تے رات خدایا
تیرا قصد جو آکھن مینوں لوگ عالم یا قاری

ہاں شہید جو راہ خدا وچ جان خرچ انہاں دتی
عقل جہاں اللہ دے وچ اکھیں کس نہ باناں
ایہ آپ بہشت ہونال شفاعت خلق ہزاراں لے
نے سب تھیں سخت عذاب انہاں نوں کہناہ آہی
جو ایہ ترہی فرقے قصد تہاں دی اکھ دکھاوا
جو دنیا وچ سب نعمت دی ہس یاد کراوے
او کہسی میں تیرے راہ وچ دتی جان خدایا
تیرا قصد جو شجاعت میری کرن وڈیائی
اُس پکڑ فرشتے دوزخ سٹن محنت ضائع ہوئی
توں کیا کجھ عمل کمایا اس وچ اسدا ایہ فرماوے
جتنے راہ نیکی دے آہے ہر وچ خرچ کرایا
سخی سدا ون کارن دتا لوکاں سدیا سوئی
اس پکڑ فرشتے دوزخ سٹن محنت ضائع ہوئی
اس نعمت دے وچ توں کیا کجھ کیتا رب سچا فرماوے
قاری کہے قرآن میں پڑھیا لوکاں فیر پڑھایا
رب کہسی توں میرے کارن نا کجھ پڑھیا پڑھایا
سو لوکاں عالم قاری سدیا ناہیں اجر دہ باری

پڑھ نصیحت ترتیے سن دوزخ وچہ عذاباں
نیت جو علم پڑھائیں بناں خدا نے چاہا
اسنا پڑھناں جو دغا سے کوئی آکھے پیر
ایہ کجھ نیتاں بریاں ایہہ رب اللہ اساں بچاوے
تے نیت نیک علم دے اندر طلب رضا ربانی
آکھ سدا وبھی حق بتاواں پاچھوں دسیاں
جہڑا کوئی حوف کیہوئی رب حق سنائیں
جو الٹی حق تے ماریا جاوے حضرت فرمائے
یاراں عرض نبی نوں کیتا جے اس حق بنایا
نبی کیہا اس اجر نہ گھٹدا اجیوں ہاتیوں ہیا
جد ایہے فرمان نے نمازاں حکم عذاباں آئے
عالم قیدی بھوا ری جو تھا قول غلاماں
اساں نیا تو تباس رعیت دیو چہ فرصت نیا نا ہیں
سلیمانؑ نبی نوں حاضر کر کے کہسی رب انہانوں
اس کیوں قضا نماز نہ کیتی کیہڑے عذر لیاؤ
ایوبؑ قیدی عذر لیاؤ اساں مصیبت جوئی
یونسؑ نوں رب حاضر کر کے انہانوں فرمائے

بد نیت دی بہت خرابی لکھیا وچہ کتاباں
مجلس دے چھپ راس سکے بیٹھاں نیت ایہا
یا سبیا کرن جو جیئر لوکاں نیا دا چنگیرے
بد نیت دی محنت ضائع اللہ دوزخ پائے
بھی عمل کراں خود لوکاں دستاں سد ہارا حقانی
نال جو تنہا مرد نیا داراں وہ گھوٹ نا ہ بناواں
جیتوں ظالم ہرل تخیو ڈوکرسی جان اڑائیں
ایہ افضل اکبر وچہ شہیداں انٹی درجہ پائے
ظالم قتل نہ کیتا اوسنوں بھی کجھ درجہ پایا
دیکر اجر نہ پھیرے اللہ رب اکرم اوہا
چار اے فرقے عذر لیاون ہر کس عرض سناوے
حاکم کہسن ملی نہ فرصت اندر دعواں ماں
لاچاری تھیں قضا نمازاں ہویا قصور تداہیں
شغل حکومت اس دے آہا یسی دھ تسانوں
ایہ عذر قبول نہ ہوئے تساڈا دوزخ اندر جاؤ
اندر قید نمازاں پڑھنی فرصت مول نہ پائی
ایہ پیٹ مچھی دے وچہ قید رہے سب حکم بجا لیائے

ص اپنی قدرت کاملہ سے انکی حفاظت اور پرورش کی اھ

تساں تے ایسا عذر آیا رہیا جاں قصہ کیتو سے | عذر نہ مول قبول اساڈا دوزخ جا ہیو سے
فیر آزاد ہی عذر نہ ہوٹی قید اساں نہ کوئی | لاچاری تھیں قضا نمازاں پڑھیں نہ کوئی
اٹو تپ صابر نیں حاضر کیتے آکھے اک الٰہی | سارے ہے اں نہیں اس کہنے تخت سکاری آہی
اس کیوں قضا نماز نہ کیتی تاکیہ حکم خدا دی | ایسا عذر تساں کہ تا کیتی جہاں قضا دی
ہم عذر قبول نہ ہو لساڈا لائق دوزخ جاوی | فیر عذر غلام لیا وں کہیں ایں مصیبت آئی
بیں ایسا اڈے کچھ ناواہ تپ گئے وس پرائے | پڑھی نماز نہ کلماں دیو جے نیک کل کمائے
یوسف نوں سب حاضر کرکے انہاں تھوں فرماوے | اسنوں قید نہ لیکی کیتا مندا کم تساں دے
اس بہہ احکم عادل نہ کیتا سکھی سرتے جالی | اسدی گل نہیں ہرگز اوہ پر بندی والی
قضا نماز نہ کیتی کالی سبب بنا لیا یا | تساں نے مالک ایسے آہے کیوں تساں فرمایا
تساں حاکم ہو کے رہ قدر نہ جانا کوڑے عذر بناؤ | ایہ عذر قبول نہ مول تساڈا دوزخ اندر جاؤ
جو کرے نصیحت لوکاں تائیں آپ اراہ بتلاوے | جے عمل نہیں نصیحت کوئی رب دا ولی ہو جاوے
اوہ منبر نور دی اپر بیسی اندر روز حشر دے | نبی شہید اس کی اس لیماں آیا دیکھ ہمرے
جو دینی علم سکھائے لوکاں بہسی منبر سونے | جو گنبد روپے دیو چا ہر جا جڑے جواہر چوتے
سندس استبرق دا سوچہ پردے فرش وچھاوے | ایہ دو وین قسم ہار یاتے گاہڑا دبہ سنار آوے
ہک گردن دوزخ وچوں نکل مندی شکل ڈراوے | ترینہ ڈولیاں نوں ڈھونڈا اول جو تصویر بناوے
دوجا اللہ باجھ جو جے مشرک شرک مناوے | تریجا کرے جو ظلم غریباں خونی پکڑ لیجاوے
یک جو بھی گردن دوزخ وچوں نکلے کرے پکاراں | کتھے اوہ جو نادے نصیحت سندے نال ہکاراں

تے جیہڑے قول اقرار کریندے گئے ہیو فانی — تے دین اندر جت طعنے کردے جا وڑ نال ڈبانی

جو کافراں انکار نہ کیتا ناہ ایمان لیاوے — تیجی غفلت جہلوں رہے جو کافر جنہاں پکڑ لیجاوے

تے جنہاں اللہ ہک پچھاتا نبی تہنہاں دی — یا لعنتی بنے جھٹ بنے دوزخ جا واس ہوئی

جو لعنتیاں وچ عشق نہ منن حشر ہتہن ترا ہی — دوزخ بھکھو دنیا وانہاں پائی جھلو پاوے

اوہ پائی کارن ترے لیسن تنہاں بوجھ ڈھیسن — اوہ ایمان اونہاں دا ہو کھا بدلہ لکھ پڑھیسن

یا جیہڑی بد شکل کریسن حاضر وچ حشر دے — تے دنیا وچ سیندے لوکاں ڈکھیاں ہی ہر دے

حکم ہوسی تیس انہوں جاتوں سانگھیں نہ مس — رب کیسی ایہ دنیا والیا جس گھتے بدلا ایس

جس نکار دی تسیں نہ مڑھے تے خاطر رنج کریندے — ہتی سد بیکارن جنہاں تائیں خوشی سیں لو رنجیندے

ہتی عبادت گئی چہری سب ایس کارن آہے — دوزخ اندر ڈھا اوسنوں ہوسی حکم الٰہی

دنیا اندر عقل نہ لیسی یا رب دست گھتے پھیر سکے — تہناں پھیر اساں چھڈ جتھے یا حکم چھڈ لیسی پھیر سکے

جو جنہاں تاں سکاوت سی ہنیں گئے پیا ہی — تہیں لیجاوے نہ کیہڑا ہاتھوں ہن یا اورکیہ لیا اسی

حکم ہوسی بہشت اسندا ان سینہ جاون — جنہاں دنیا کارن ہن دنیا اس نوں پچھتاوا

تے جنہاں دین پیارا کیتا دنیا پچھے ناں — اوہ دنیا نال جو اس اسدن ایمان تہندا ہی

صفت اینہاں دی آکھ سناواں دنیا پیار نہ کردے — تے دنیا دیکرن نہ شادی ہجا دغم نہ ہردے

آرن ہیشہ حاضر تہیں اوہ طلب حلالی — تے خوشیاں ناں تورن خوشی ملل کوان نالے

تے حمد و ثنا ہن رکھن نہ چاہ رو ڈبانی — تے حق آہی رب قدر رکھن جب دنیا پانی

بیان شفاعت انبیا و اولیا و صلحا و اطفال

وذکر موجبات شفاعت واسباب حرمان آن

ہے برحق شفاعت نبیاں ولیاں بھی علماواں
ہور شفاعت عملاں نیکاں قرأت ہور نمازاں
جنہوں رب اجازت دیسی کرسی اوہ شفاعت
پنجیں جائیں حق شفاعت اول وچہ قبر دے
نبی ولی ہور صالح بندے کرن شفاعت عذاباں
دوجا وچہ میدان حشر دے عام خلائق کاران
جان سبھ پیغمبر مرسل ڈرسن ناہے دم نہ کائی
تیجا عام شفاعت ہوسی بعد حساب سزائیں
ہبہ علما اولیا کرسن انبیاں تابعداراں
ہر عاصی نوں پکڑ فرشتے دوزخ طرف سدھائے
اس دے پاس لنگھو مومن کہے فرشتیاں تائیں
عاصی کہے میں وضو لاندے تینوں طعام کھوایا
جاں اوہ نیک پچھانے اس نوں شاکر تے نشانی
حکم ہووے بخشیا اس نوں تدھ قبول دعائیں
چوتھا جاں وچہ دوزخ ڈالن بدکاراں گنہگاراں
پنجواں جائے جنت داخل ہوون مومن سارے

اڈ کیا حافظ ہور شہیداں کتے مومن چھلیاواں
صدقہ ذکر تلاوت عمرہ حج جہادی سازاں
باجھوں اذن شفاعت ناہیں نبیت جماعت
جو سورۃ ملک بھی آیت کرسی ہور اعمال بھی کردے
نیکاں پاس آ رحمت اولی وچہ کتاباں
ختم نبیاں کرن شفاعت کیسری حق پکاران
تا حضرت ختم نبیاں کرسی پچھے ذکر جو ہائی
ہر ہر نبی شفاعت کرسی امت اپنی تائیں
بھی مومن نیک شفاعت کرسن پچھانان کاراں
راہ وچہ بہشتی ملسی عاصی اوس پچھانے
عاصی کہو ہو جا مینوں کہے بہشتی تائیں
یا مسواک یا پانی دتا یا کوئی کم ہنایا
تحیہ پڑھے کر دعائیں رب کرے مہربانی
چھٹ عذابوں جنت اندر تیج لوڑے وعائیں
ختم نبیاں کیسے شفاعت نال کلی براراں
نال شفاعت اعلی درجے پاون خویش پیارے

لکھیا وچہ کتبیں شفاعت کتنی وجہیں ہووے
اول ویکھ قیامت ہیبت خلقت کنبے رووے

نال شفاعت ختم نبیاں لوک آرام کرلین
دوجہا وقت حساب کسی نوں جے تنگ پکڑ کرلین

چھوٹی وڈی بات پچھن ہوسی سخت حیرانی
کرے شفاعت شافع آکھے یارب کر آسانی

فضلوں کر ن عایت انہوں کرن حساب سکھالا
تریجا جیدا غالب ہوسی دفتر بدیاں والا

پکڑ لے چلین دوزخ دیوں کرے شفاعت کوئی
رب قبولے بخشے انہوں رحمت شامل ہوئی

حضرت کیہا شفاعت میری ہوسی یا تائیں
نیک وچن وچہ جنت عملوں یاں ہیں بختائیں

ہین جہیاں بدکار انہوں امید شفاعت والی
نیکاں آہن فضل دی ہوسی ساڈا حضرتوالی

کرے پرہیز جو کفر شرک تھیں مومن گیا جہانوں
اوہ نت نہ دوزخ وچہ رہسے جس کلمہ پڑھیا بجانوں

بھانویں لکھ گناہ کبیرہ اوڑک جنت جائے
جے بدیاں بدلے ساڑن جد کد باہر آوے

کافر مشرک دایم سڑسن کرے شفاعت نہ کوئی
جے سو کرن شفاعت اسدی بخشش مول نہ ہوئی

قَالَ رَسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ فَتَعَجَّلَ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ وَاِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِيْ شَفَاعَةً لِاُمَّتِيْ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ فَهِيَ نَائِلَةٌ اِنْ شَآءَ اللّٰهُ تَعَالٰى مَنْ مَاتَ مِنْ اُمَّتِيْ لَا يُشْرِكُ بِاللّٰهِ شَيْئًا ۔ مشکوۃ ص ۱۹۶

شرکوں کرو پرہیز پیارو نیڑے مول نہ جاؤ
تائیں کرن شفاعت حضرت بخشش بدی پاؤ

ذکر اعمال موجب شفاعت

حضرت کیہا جو کریسی زیارت میری وچہ حیاتی
یا کرسی زیارت قبر میری جیکوئی بعد مماتی

جو پڑھسی دعا یہ بانگوں پچھے جو مشہور ایہائی
حق شفاعت انہاں کارن میرے اُتے آئی

اَللّٰهُمَّ رَبَّ هٰذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ وَالصَّلٰوةِ الْقَآئِمَةِ اٰتِ مُحَمَّدَ انِ الْوَسِيْلَةَ وَالْفَضِيْلَةَ وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَّحْمُوْدَ انِ الَّذِیْ وَعَدْتَّهٗ اِنَّکَ لَا تُخْلِفُ الْمِیْعَادَ ۝ رَوَاهُ الْبَیْهَقِیْ کَذَا فِی الْمِشْکوٰةِ وَغَیْرِهَا ۝

جو پڑھے درود صبح ہو مغرب مومن دس دس واری ‖ جو پنج نمازاں پچھے پڑھدا ایہ دعا کر پیاری

اَللّٰهُمَّ اٰتِ مُحَمَّدَ انِ الْوَسِيْلَةَ وَاجْعَلْهُ فِی الْمُصْطَفَیْنَ مَحَبَّةً وَّفِی الْعٰلَمِیْنَ دَرَجَةً وَّفِی الْمُقَرَّبِیْنَ دَارًا ۝

بھی وچ مدینے رہے جیکوئی دکھ قضیئے جالے ‖ بھی سبھے مومن وچ مدینے مکے رہنے والے

بھی جیہڑی پڑھسن درود جمعہ نوں دینہ تے رات دو ہیرے ‖ حضرت آکھیا انہاں شفاعت ہوئی ذمے میرے

ذکر افعال موجبہ محرومی شفاعت

جو منکر ہوئے شفاعت تھیں بد مذہب بد عنوالے ‖ اوہ سبہ محروم شفاعت کولوں ہوسن سنگ منہ کالے

جو حاکم ظالم شرع موافق نیاؤ نیناس کردے ‖ جو دلوچہ آوے نیاؤ نبیڑن شرع خیال دہ دھردے

تے غیر شریعت سخن جو بولن ہٹکیا ں ال نہ رہندے ‖ ایہ سبہ محروم شفاعت کولوں چہ کتاباں کہندے

پاک ہوئے اپنے اہل کرسن نبی شفاعت سارے ‖ بعد انہاں تھیں عالم کرسن جیہڑے رب دے پیارے

فیر شہید شفاعت کرسن فیر موذن ہوئی ‖ جو اللہ کارن بانگاں آکھن نیا طمع نہ کوئی

جاں عالم عابد حاضر ہوسن وچ جناب الٰہی ‖ عابد حکم ہوسی وچ جنت جو نہ حاجت آہی

حکم ہوسی علماداں تائیں ٹھہر دسیں انہاں ‖ کرو شفاعت تابعداراں بھی شاگرداں تائیں

عالم اوہ جو رب دے کارن دینی علم پڑھیندے ‖ عابد اوہ جو سبہ کجھ چھوڑن رب نوں یاد کریندے

۸۳

عالم بہت دنیا اندر اپنا آپ بچاوے — بدلہ اسدا روز حشر دے اول جنت جاوے

عالم بہت آپ بچے ہور خلقت بہت بچاوے — سوئی بدلہ آپ بچے ہور بہتی خلق چھوڑاوے

کیتے شہید شفاعت خویشاں سنسن دو ہر کاراں — تے جو نہہ جنیاں دی حاجی کرسی جیہڑی لائق ناراں

جو دنیا اندر مومن کردا لعنت اہل ایماناں — اس ہول شفاعت قبول نہ ہوسی کارن ہیغمبراناں

کجھ ہم ہشتی جیہڑے کرسن سبھ شفاعت — کوئی کہہ ہی کوئی جو نہہ پنجاندی کوئی وڈی جماعت

اول بستی کوئی شہر محلے کوئی وڈے قبیلے — بدکاراندی کرن شفاعت بنسن نیک وسیلے

اہل ایماناں طفل نابالغ دنیا اتے مردے — تلے عرش دے ماپیاں تائیں سبھ شفاعت کردے

جیہڑے نابالغ لڑکے موئے دنیا تے ہوسن — جنت دے دروازے اندے کارن عرض کھلوسن

کہسن جیہڑی وچہ جنت جا ہو لڑکے کہسن ناہیں — جد ماں باپ اساڈے جاسن جاساں اسیں تداہیں

عرض تمہاں ہی ہوسی ایہو عرض کریسن — رب رحیم کریسی رحمت ماپیاں نال لے ویسن

روزہ رمضان شفاعت کرسی صورت خوب بناوے — جنہاں روزے رکھے اسو چہ انہاں نوں بخشاوے

رمضان دی راتیں شہوت ہیں انہاں بند کرایا — اس دن کارن روزے رکھے اینہاں بخش خدایا

تہجد قرآن شفاعت کریندا نیند بتا جگایا — اس دن کارن پڑھیں مینوں اسنوں بخش خدایا

اکثر فاتحہ رب بحمد رحم انہاں بخشاوے — کیتی کھنہ شفاعت کرسی حج عمرے جاوے

الہ الا اللہ فضل شفاعت جیہڑا سنبھال پہنچاوے — الویں کلمہ پاک شفاعت وچ حدیثاں آئی

بیان شفاعت بعد از در آمدن در دوزخ وکیفیت آن کہ جب احادیث صحیحہ معتبرہ

جو پل تھیں لنگھ سلامت چلسن چہ میدان کھلوسن
امت احمد وچہ اتھاں ہوسی قدر چوتھائی
ہکد وجے تے راضی ہوسن کینہ بغض نہ کوئی
فر حضرت احمد لے ہتھ کنجی در جنت دا کھولے
حال امت دا کرن تلاش ڈیہن فرشتے ساراں
سنکر خبر ہوسی دلگیری پاک نبی دے تائیں
فر حکم ہوسی سر چا پیارے تیری سوال قبولاں
حکم ہوسی کڈھ دوزخ چوں امت اپنی پیاری
نال نبی دے ہو پیغمبر کرن شفاعت سارے
نال فرشتے لیکر حضرت دوزخ جان کنارے
آپ اپنے دوست پیارے ڈیہو پنہ نشانی
بھی ہر اک کرے شہید شفاعت شہر شہاں تائیں
سب علما اولیا شفاعت کرن موافق شاناں
لعضے سارا شہر چھڑاون لعضے سب قبیلہ
بھی مومن نیک شفاعت کرسن قدر موافق سارے
جد جو دا قدر ایمان والی سب خلقت باہر آئی
فر دوجی وار تلاش کرسی بدا خاص پیارا

پہلے پچھلیاں کھلے ڈیکن سب اکٹھے ہوسن
ہکدوجے نوں ظلم تعدی بخشش کرن صفائی
وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنْ غِلٍّ جُبر ڈالوں ہوئی
امت نوں کر داخل جنت دوزخ فیر اگولے
جو دوزخ دے وچ امت تیری سٹر دی لاکھ ہزاراں
سجدے پیک ست ڈیہاڑے کہسی حمد ثنائیں
کرسی عرض جو یارب امت بخش ظلوم جہولاں
جیدے وچ ایمان ہووے ہک جو دانہ مقداری
ہر اک اپنی امت کارن کرسن عرض نیارے
کہسی حضرت یاراں تائیں کرہو یاد پیارے
دوزخ چوں کڈھ لیاون انہاں ملک نورانی
وہ جنبیاں ندی کرے شفاعت جا فطاہ نہیں جائیں
لعضے سیاں ہزاراں کرسن لعضے لاکھ جواناں
تے چار سیاندی کرے شفاعت جا جی تہیم دیا
آپ اپنے یاراں خویشاں بھی اشنا پیارے
تاں امت احمد سب امتاں تھیں قدر رہوسی ترہائی
جو سب امت ہن باہر آئی یا کوئی ریہا وچارا

کہسن ملک جو دوزخ اندر باقی اجے ہزاراں
کڈھ دوزخ تھیں امت اپنی حکم ہوسی رحمانوں
پھر حضرت کہسی نبیاں ولیاں اصحاباں علمانیاں
یاد کرن سب پتی نیناں کڈھ کڈھ ملک لیاون
فر نزیجی واری کرنے تلاوت پاک حبیب الٰہی
فر سجدیوں پچھے عرض کریسی اذن ہوسی رحمانوں
فر اگے واگوں نال نبیاں یاراں تابعداراں
اس شفاعتوں پچھے امت احمد دہ تریاں
فر اہل ایماناں وچوں رہسی دوزخ وچ نہ کوئی۔
اللہ پاک پچھاتا انہاں شرک نہ مول کیتو نے
حضرت طالب اذن دی ہی کرسی انہاں شفاعت تائیں
کافر مشرک طعنے کرسن دوزخ وچ انہانوں
اوہ جھگڑا ابحث ہوئی تساں ضایع وچ توحید جو کردے
جوش کرے فر غیرت بدہی قسم کہے فرماوے
فر قدرت دی مٹھ دوزخ وچوں بھر کے باہر نکالے
آخر روز حشر دے جو ہے سال پنجاہ ہزاراں
سب دوزخ تھیں نکل جیسے سڑ بل ہوئے کوئلا
نزت انہاندے جیسے تابت تارے باہر آون۔

فر او نویں واگوں سجدیوں پچھے کرسن عرض پکاراں
جس دل اندر ہک رائی دا قدر راہی ایمانوں
یاد کرو سب تابعداراں خویشاں یار اشناواں
اتھیں پچھے امت احمد سب تھیں نصف ہو جاون
آکھسن ملک اجے وچ دوزخ امت بہت تباہی
کڈھ ہو جس تے ادنے ذرہ ہے لوچ ایمانوں
کڈھ دوزخ تھیں باہر لیاون خلقت لکھ ہزاراں
ہکتر ہائی سب نبیاں دی امت خبراں ناہاں
مگراں قدر قلیل جنہاں توں نبیاں خبر نہ ہوئی۔
تابع کسے رسول نہ ہوئے خبر نہ مول ہویو نے
حکم ہوسی ایہ حد نہ تیری ہن انہاں آپ چھوڑائیں
جو اس توحید تساڈی کیا کجھ کیتا نفع تسانوں
ہن ایہیں تے لیتس برابر سارے دوزخ وچ سڑدے
جو مشرک نال برابر مومن مول نہ کیتا جاوے
ہاں نہ چھوڑے دوزخ اندر لوک ایہاں زانوالے
اہل ایمان نہ رہسی کوئی دوزخ اندر ناراں
نہر حیات جو در جنت پر اس وچ ڈالے سوالے
جن پر جیوں بدل وچوں باہر ہو دسیاون

۸۵

فرجنت اندر داخل کرسی غم اندوہ ونجاوے — داغ سیاہ ہک گردن اُتے مدت لگ رہسیاوے
اہل بہشت انہاں دیاں کہن جہنم والے — فر مدت پچھے عرض کرن رب نام تے داغ بھی ٹالے

ذکر شخصے کہ بعد از ہمہ مردمان از دوزخ رہائی یابد

جو سبہ لوکاں تھیں دوزخ چوں پچھے باہر آوے — کڈھ دوزخ تھیں کنڈھے اُتے مولا اس بہاوے
جد ساعت گذرے راحت پہنچے عقل ٹکانے آیا — آکھے دوزخ تھیں منہ میرا موڑیں یار خدایا
رب کہسی کچھ ہور نہ منگیں آکھے ہور نہ چاہاں — قول قرار کریسی محکم مڑسی مکھ پچھاہاں
جنت کول درخت دسیاوس سایہ خوب ہوائیں — وت فریاد کرے یا اللہ مینوں اوتھے پہنچائیں
جے ایہہ دتا توں ہور بھی منگسیں اللہ اس فرماوے — آکھے یا رب ہور نہ منگساں قول قرار سناوے
فر اوتھے ونج اگیرے ویکھے ہور عجائب جائیں — بھنے عہد کرے فریاداں یا رب اُتھ پہنچائیں
ایویں ہالی ہولی پہنچے جنت دے دروازے — دیکھے رنگ محل عجائب باغ بہاراں تازے
بھنے قول قرار تمامی بہت کرے فریاداں — ہو یا رب کر محروم نہ مینوں فضلوں بخش مراداں
جنت وچ کر داخل مینوں رب رحیم کریماں — اذن کرے رب داخل ہووے وچ جنت دے نعیماں
دل وچ کہسی جنت لوکاں کیتی بہت آبادی — مینوں ہک گٹھوں ملسی ہنت وچ شادی
رب فرماوے جا ہن تینوں کمی نہ کائی — [illegible]
دل وچ بار نہ آوے مینوں آکھے رب تماناں — [illegible]
اس بھولے سخنوں راضی ہو نبی ہنس کھلاوے — [illegible]
جو کجھ مینوں مہر لوال [illegible] آکھ سناوے — [illegible]

جان خواہش سوال تمام ہووے اُس پر سچا فرماوے	ایہ سب کجھ لے تے دس حصے ہر نعمت رب دواوے
جو دنیا وچہ نہ ڈٹھا سنیاں نام نشان نہ جانے	ایہ ادنیٰ مومن نعمت قصہ اعلیٰ کون پچھانے

بیان رحمت حقتعالیٰ در دنیا و آخرت

سو حصہ رب رحمت کیتی حضرت خود فرمایا
اس ہک حصے نہیں پیار محبت خلقت وچہ پسارا
انساناں حیواناں ہر وچہ مہر محبت پائی
ہک گھٹ سو حصے جو رحمت ایہ حصہ بھی تائے
ربدی رحمت ماں کی نسبت رحمت بندیاں تائیں
ماپیاں تے فرزنداں رحمت کوئی قیاس کچھ وے
لکھ کروڑاں نیل ہزاراں خلقت انت نہ کوئی
اوہ ارحم کمل رحیماں اللہ سو حصے داسائیں
بندیاں کنوں مراد نہ منگو رب نت پکارو
اے بندیو جاہ منر اللہ ہر واری فرماوے
بندہ گناہوں بندہ مومن توبہ کرے جیہکوئی
جو اس بندہ دل تھیں جانا ہے رب میرا کوئی
مسلم کری حدیث روایت اللہ ایہ فرمایا
گمراں جس جاہیں ہیں پہنائیں راہ دکھائیں

ہک حصہ وچہ دنیا ورتیا آخر تیک وڈا یا
ماواں نہراں بھیناں بھاباں پیار اسی تھیں سارا
بھلی یاری محبت اس ہک حصے تھیں آئی
پورا سو کریگا رب روز قیامت والے
ہک حصے وچہ سیر بندیاں اوہ سو حصے داسائیں
آدم نہیں تا آخر تائیں حصہ ہک نڈیوے
اوس ہک حصے نہیں دریوں ذرہ ہر یک حاصل ہوئی
آس اسیدی ہر دم رکھو منگو نت دعائیں
بندہ جید آکھے یا اللہ حضرت آکھیا بارو
جواب بندا رب تھکی نائیں بندہ ہی تھک جاوے
شاہد کری ونشیاں نوں رب اسنوں بخشش ہوئی
نال گناہاں اوہ پکڑیندا بھی بخشیندا سوئی
نہیں سب بھکھے تگے سبھناں راہ دکھلایا
ہر حاجت فرمتھیں منگو کراں قبول دعائیں

نسیں دینہ تے رات کر و تقصیراں ہین سبھ بخشنہارے | سبھے بخشش منیتھیں منگو کرساں پار اوتارا
جاں تریجا حصہ رات رہے نت حضرت خود فرماوے | تد پہلے اسمان اتے رب رحمت گھیرا پاوے
آکھے ہے کوئی بخشش منگے میں بخشاں اس تائیں | تے ہے کوئی منیتھیں حاجت منگے کراں قبول دعائیں
کتھوں تیک بیان کرے کوئی رحمت فضل الٰہی | دنیا وچہ نہ اوڑک آوے ہک حصہ جد آہی
جد سو حصہ ال وچ حشر دے رحمت ٹھاٹھاں مارے | تد ابلیس بھی آس کرے دل رحمت چہ لپکارے

بیان خوشبوئی بہشت کہ در محشر اہل ایمان را بیاید و کسانیکہ از ان بوئی خوش محروم مانند

پنج سے سالاں پینڈے اتوں بو جنت دی آوے | مومن نیک نصیب حشر وچہ کافر مول نہ پاوے
کئی فرقے بدکاراں وچوں جنہاں بو نہ آوے | جو دھی تائیں قتل کریں حقوں ہاں رنجاوے
جو بڈھا ہو کر کرے زناہ جو مائی باپ رنجاوے | جو کوڑوں دعوی نسب کریں آکھے نسل فلانے
جو غیبت اتے ظلم کرے یا خوباں خویشی توڑے | جے بچے یو خمر یا مر دگئے نہیں ہرگز جا در چھوڑے
جو تالیف کرے جو بیں پیچ کبوتر الا ان ہک بناوے | جو ظالم نگاہ و دم چابک رکھے ہا غریب رنجاوے
جو عورت زینت زیب بنا کر ہر ناوچہ سدھاوے | مرد بیگانے ویکھن اسنوں ربھے آپ بچاوے
جو ہت یار یک نک لو زن چون ان دیھو | جو دینی علم پڑھے ال نیت دنیا حاصل آوے
ایہہ سبھی فرقے وچہ حشر دے جنت بو نہ پادن | قدر گناہاں جیکر سٹرا ہیں اوڑک جنت جادن

بیان اعراف کہ نام جائیست بلند درمیان دوزخ و بہشت

کافر دوزخ سٹرن ہمیشہ کدی نجات نہ پادن | تے اہل ایمان بہتوں ترو فرقی ہک سلامت جادن

فر بعضے پل نہیں دوزخ وگن شامت نال گناہاں
جنت دوزخ سنہ موضع نام اعراف ایہائی۔
اہل جنت ہو دوزخیاں دا حال اتھوں دسیاوے
دوزخیاں دا حال جے ویکھن بہشتی خوف سوکاوے
ایسپر ایہ تسلی دل نوں دوزخ جاسن نائیں
دوزخیاں ہو جنتیاں دے نال کریسن باتاں
کہسن سلام بہشتیاں نوں ہو دیہن مبارکباداں
جاں دوزخیاں تھوں ویکھ پچھانن کہن پکار انہاں نوں
جنتیاں نوں کرن اشارت بہت غریب جو آہے
جو انہاں رحمت کدی نہ ہوسی ہو یا حکم انہاں توں
جنہاں نیکیاں غالب ہوسن جنت جاسن سارے
نیکی بدی برابر جنہاں وچ اعراف کھلوسن
تا او ہاں شرک نہ کفر کمایا نا نیکی بریائی
تے جنہاں ہوش عقل نہ آہا مستانے دیوانے
بعض روایت اندر فرقے ہو ترے بھی آئے
یا نال کفاراں جنگ کریہی کو نا پیو یا چھڑ ضائیں
نا پیو وچ خرابی چھوڑے موئے انہاں ترسائے

نے بعضے وچ اعراف کھلوسن سنوں بیان تنہاں
نا اوتھے نعمت جنت کائی نا دوزخ بریائی
پنجاہ ہزار ورہیاں او دن اوتھے انہاں بہاوے
جنتیاں دل ویکھن ترسن صبر آرام نہ آوے
پک امید جو جنت جاسن اوڑک جدل کدا ہیں
دوہاں فرقیاں اوہ پچھانن ہر یک ذات صفتاں
دوزخیاں نوں طعنے مارن کفر نفاق فساداں
جو لشکر مال ہنکار نہ کیتا ہرگز نفع تساں نوں
اوہ ویکھو تسیں حق جنہاں دے قسماں کردے سا ہے
وچ بہشتیں نعمت لٹو نہ غم خوف تساں نوں
تے جنہاں بدیاں غالب ہوسن دوزخ جان وچارے
تے جنہاں خبر نہ پہنچی نبیاں دی اوہ بھی اوتھے ہوسن
وانگ حیواناں کھاون پیون شہوت عمر ونجائی
باطل حق نہ کجھ سمجھا تا ہوسن اوس مکانے
ہک ماپیاں تائیں غصے کر کے علم پڑھن جو جائے
یا جج وچ کر رنج انہاں نوں گھیر موت اوداہیں
ایہ ترے وچ اعراف کھلوسن جنت وچ نہ جاندے

برکت علم تے حج شہادت دوزخ وچہ نہ سڑسن — ناپیاں باجھ صفاواں ہرگز جنت وچہ نہ وڑسن
جو چھوٹے لڑکے مرن کفاراں وچہ اعراف کھلوسن — فرزنداں شفاعت ختم نبیاں جنت داخل ہوسن
حضرت عرض کریسی یا رب برا نہ انہاں کمایا — بریاندی اولاد آہی ایہ میںنوں بخشش خدایا
عرض قبول خداوند کرسی جنت اندر جاون — خادم اہل ایماناں ہوسن جو غلمان سداون
وچہ اعراف ہمیش نہ رہسی ہرگز فرقہ کوئی — اوڑک جنت داخل ہوسن بدی بخشش ہوئی

بیان کسانیکہ بحد عقل و بلوغ نہ رسیدند یا خبر انبیا بایشان نرسید وہمچناں مردند

بعضے لوگ جو عاقل بالغ دنیا وچہ نہ ہووے — حق باطل وچہ فرق نہ جاتا ہوشوں اگے موئی
یا ہوش آئی پر خبر نہ ہوئی نبیاں اتے رسولاں — بھی معجز باندی خبر نہ پائی ہرگز انہاں جھلاں
نہ ڈٹھا نبی نہ سنیاں تا انہاں خبر کہی علماواں — نہ او نہاں حکم الٰہی پہنچے عقل ہدایا دنیاوال
ہک اگ کنارے جا ہک اونہے جمع کری رب سارے — آکھے میں ہاں رب تساڈا سبھے آکھن آہے
توہیں خالق رازق ساڈا مالک دوہیں جہانی — میں امر کراں تسیں بات قبولو حکم ہوئے جہانی
سبھ کہسن اسیں حاضر آہیں رب سچا فرماوے — جو اس آتش وچہ ہر کوئی آپے ڈگے چھال لگاوے
ہر فرقہ سن حکم الٰہی ذرّہ ڈھل نہ لاون — اہل لاہاں والی آتش اندر چھال نشنگ لگاون
اوہ آتش ٹھنڈھ آرام سلامت تھیوے باغ بہاری — تے دوجا فرقہ کرن بہانے عذر زبانوں جاری
آکھن یا رب اساں نہ طاقت آتش لاتاں مارے — رکھ معذور اسانوں کرموں عاجز اسیں بیچارے
رب کہسی وہ پہلا فرقہ ہے فرمانبرداراں — جے حکم میرا وچہ دنیا سندے کردے شکر ہزاراں

ہیں ایہہ تینیں بہت امان حکم دچہ دنیا بھیجے آہے
جو وحدانیت میری منوں شرک نہ مول کریا ہے

ایہہ آتش پوندے مول نہ سنگے ڈگے لوں بجھاؤں
اوہ حکم سکھا دنیا والے کردے صدق ایمانوں

تے دوجا فرقہ دنیا اندر جیکر حکم سنیندے
ایہہ حکم قبول نہ کردے ہرگز کوڑے عذر بنیدے

نفس شیطانی تابع ہوندے رسہہ ہر قسم بلائیں
لکھہ حاجت ہو شہوت آفت دنیا نوں الیا تاہیں

انہاں پھر احکم نہ حاضر منیاں لیا عذر بہانے
تا دنیا اندر کیونکر منیے حکم میرا غائبانے

اوہ پہلا فرقہ مخلص بندے جنت جاون سارے
تے دوجا فرقہ بے فرماناں داخل ہوون نارے

بیان حساب جنیاں اُپر بیان حیوانات وکیفیت ثواب جنیاں اہل ایمان

ہن پھر سُن بھی آدم وانگوں شکل جواناں ناہیں
بعضے مومن بعضے کافر بے فرمان گناہیں

وچہ سورۃ ... انہاں اللہ نے وچہ ثواب عذاباں
آدم جن برابر رکھے ساریاں وچہ خطاباں

جو کافر جن سو دوزخ جاسن شک نہ کوئی
جو مومن جن ثواب انہاں سو جیہڑا آدماں ہوئی

بعضے کہن بہشت نہ ہوسن مومن خاک ہوجاسن
بعضے کہن ثواب ہمیشہ لذت خوشیاں پاسن

پھر کمال نہ ہوسن جنت دا ایمان جائیں
سو جنت بخشیا خاص اللہ نے حضرت آدم تائیں

اوہ مومن جن سکونت کرسن جنت گرد نواحی
آون جاون جنت اندر پکڑن نفع مباحی

وانگ عیشت حوراں یا نعمت ... بیاون
کھاون پیون جو ان ویکھن لذت راحت پاون

بعضے آکھن کلہم ہوون جنت اندر جائیں
آدم وانگوں کھاسن پیسن ناکجھ فرق جزائیں

جو آدم جیاں یا جو خلائق جاندار حیواناں
انہاں کجھ جیہڑے ظلم جو کیتا یا کجھ ظلم انساناں

اوہ ہک دوجے تھیں بدلا لیسن وچہ روایت آیا
جو سنگ والی نے گھوتی نوں وچہ دنیا سنگ لگایا

گھونی نوں سنگ ملسن اتنا سنگ والی ان مارے | یاد اہڑی ماریا لیسی نوں وچہ دنیا سمجھ پیارے
اس نہی نوں قوت ملسی ڈاڈھا لستہ تھیسی | اوہ لسا مار کر لیسی اتنی ایویں عدل کچیسی
تے جو انسان ناحق ہیوے کیتا ظلم حیواناں | تا اوہ حیوان بھی لیسی بدلہ ظالم انہوں انساناں
جان بدلہ لیکر فارغ ہوسن ڈنگر ہکھی سارے | جنت دوزخ حکم تنہاں ہوسن خاک دیارے
جو راہ خدا وچہ دنیا کٹھے خاک جنت دی ہوسن | ہو کر خاک مراتب اعلیٰ جنت والے پاسن
جو آدمیاں ند گھاون کارن کٹھے نام خداؤں | اوہ خاک جنت دا وچہ ملکر ہوسن اوتی دے وچہ واؤں
خاک درخت بھی جنت والی خاک نہیں شعور دل | اوہ لذت تھیں محروم نہ ہو سکیا قریب حضور
ہر ہک خاک زمین وچہ ملکر ہوسن محو تماہی | زمین آسمان بھی ہوسن فانی آ وہ ذات الٰہی

بیان فنا شدن آسمان زمین و کیفیت فنا زمین و تتمہ روز حشر و شروع روز خلود

جد پلصراطوں لنگھسی خلقت کافر گلسن سارے | تے مومن پل صراطوں جا کر ہوون جمع پیارے
ہک میدان فراخ ہوسی اوتھے کرسن بہت صفائی | حق حقوق جو ہندے وانجن ہر اک بھائی
خالی زمین رہی اس ویلے خاکوں میدہ تھیسی | اوہ جنتیاں نوں کھانے اندر میدہ خرچ کچیسی
ہک گاں مچھی اتھے حاضر ہوون ٹکڑے ڈوہ جیہن | بیگر کباب ہچھی دا کر کے اول قسمت کرسن
ڈھگ بہشت ساہ گاؤ مچھی دا کرن کباب تمامی | نے بیڑے نال رلا کر کھاون جنتیاں انعامی
اوہ خاک زمین جو خاک حیواناں خرچ ہوسی اس راہی | کچھ چیزاں رہ جاسن باقی حکم نال اللہ جلے
ہک دنبہ حضرت اسمٰعیل ڈاچی صالح والی | سنگ اصحاب کہف دا کتیا جنت جاسن نالی

کعبہ تے کوہ طور بھی پھر مسجد اقصیٰ والا
کبھی روضے منبر حضرت [illegible] ٹکڑا زمین کمالا

بھی تھاں مسجد نبوی جس تے حضرت تکیہ کردے
صورت خوب جنت وچ دائم ہوسی کار ان ہر دے

جاں روز حشر دا پورا ہوسی سال پنجاہ ہزاراں
تار ذر خلود دوام شروع نال [illegible] عد شماراں

اس لکھیر کرائیں پڑھن نہیں ہول حجار نکوئی
جنتیاں نوں نعمت ہر [illegible] دوں سوائی ہوئی

تے دوزخیاں نوں دکھ عذاباں ہر دم زیادہ آیا
وچہ قرآن حدیثاں اندر ہرگز شک نہ آیا

مناجات درجناب رب البریات

یا رب فضل [illegible] الٰہی [illegible] اس [illegible]
خائف عمل نہ پہنچے آوے [illegible] صدق کی آئی

[illegible] گناہاں اندر ساری عمر ونائی
ہو کسی تے عمل ہوسی کچھ نہیوں اس [illegible] پائی

توں واحد لاشریک الٰہی [illegible] دلوں زبانوں
تے تحقیق رسول محمد جانا سچے صدق ایمانوں

ایہ توں ہی [illegible] نائیں
بخشی [illegible] فضل کرم تیرا [illegible] میریاں [illegible] نائیں

بخشیں [illegible] یار آشنا تمامی
بھی امت احمد بھی ہر مومن کل خواص عوامی

دوزخ [illegible] کریں [illegible] دکھائیں
بھی [illegible] گرمی [illegible] کر فضل [illegible]

بیان صفت دوزخ و نام طبقات آں و موجبات درکات آں

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ۵

یارب بخش کھلیائی نیکی ساتوں [illegible] جہانی
تے رکھ پناہ عذاب آتش تھیں بخش امن امانی

[illegible] پاس [illegible] آیا جبرائیل فرشتہ
رنگ تغیر خوفوں ہویا [illegible] پایا [illegible] فرشتہ

آکھیس حضرت دیکھ آیاہیں دوزخ قہر الٰہی
[illegible] رنگ ہویا تغیر اسدی دیکھ تباہی

حضرت آکھیا دس حقیقت بیانوں اسدی ساری آکھیس حضرت ہیں اوہ جگہ ربدی غضب قہاری

سال ہزار فرشتیاں تائیں قوت ساری لائی تا اُس آتش غضب قہر دی تک سفید ہی آئی

وت فر سال ہزار تپایا سرخ ہویا رنگ لالی وت فر سال ہزار تپایا آتش ہوئی کالی

دوزخ وچہ نہ جاون ہرگز دھندوکار انھیرا دینہ تے رات بلے تت آتش ہر دم گرم ہنیرا

اوس نے دوزخ تائیں کہو کیتا وچ درگاہ آہی یا رب آتش میری کیتا میرا حال تباہی

حکم ہویا لے اک دم ٹھنڈا اک دم گرمی والا گرموں اُٹھ ہویا وچ دنیا شہروں تھیا سیالا

جے تھیندے ہی وے جتنا رستہ زحل کھیتی [illegible] مخلوق مرے سب گرمی کولوں ورھ جل نہ اٹھے

جو بر تیں شاہاں دوزخ اندر جے باب نکد دکھاوے مشکل پرسی نہ بنا اسدی جتھیں سب خلقت جرجاوے

دوزخ دیکھ فرشتے روندے جتھیں نہر سکاوے جاں آدم ہویا فرشتیاں کہیا اندر کس بیجاوے

دوزخ طبقے ست الہائی رہتیں منگ تباہیں پہلے طبقے نام جہنم جتھے کھاوسے ناہیں

ایسے اُپر دوزخ ہن اہی خلق کہن جس تائیں بہی بلکہ لہبی ئے رہن جہنم لوگ اتھائیں

عاصی امت احمد دی جو کرسن کجھ ودھیرا نال شفاعت فضل الٰہی جنت لیسن ڈیرا

بھی مشرکہ تہاں نال شکست نبی کجھ رلائی جو ہیں نبی اوناں رہی کتنی یا سہہ کیتی جنت سکائی

او دوجا لکھیا بہت عمیق او ہنا جتھے جو چھیڑے سکے ہتا شے بھیا جانا ذوزک نام لہبیوسے

اوس دا طبقے باب گوشتہ وچ دوجہ دروازہ اُہ دوجا طبقہ ناں حطمی اس آتش تہت آوازہ

پہلے طبقیں گرم زیادہ سخت عذاب چھپایا مشرک غرب جنھیں پہوسن بھی کف اقتدار [illegible]

دوجا پہلے نوں زیادہ اوکا گرمی تہ اٹھے تھلے اسدے تیجا دروازہ سخت ڈراوے

ایہ تریجا طبقہ دوجے کولوں سخت عذاب زیادہ
تھلے اس دے ہے دروازہ نام سعیر ایہا ئی
بھی مشرک سارے اسوچ رہن آتش قہر الٰہی
اہ وچ رہسن گبر ہمیشہ آتش پوجن والے
تھلے اسدے ہے دروازہ نام جحیم سدا وے
اسدے تھلے وچ دروازہ ستویں طبقے اِہی
اسوچ رہن ہمیش منافق سخت عذاب الیہاں
جن السان بائیں آتش ہو وہاں تائیں
دوزخ کہسی ہو بھی ہے کجھ قدم ہمیشہ الٰہی
اُنی ملک موکل اہن دوزخ اُوپر بھائی ،،
ایہ اُنی سب سرداراہن تنے تابعدار ہزاراں
ہر دم قوت بدن زیادہ ڈوہی قدا ونہاندے
رحمت دلاں اتہانڈیاں اندر خالق مول نہ پائی
اوہ بیفرمانی کرن نہ ہرگز جو کجھ رب فرماوے
جتنی خلقت دوزخ اندر بعض روایت کر دے
چیل اِہی ہاٹ دوزخ اندر جنگل قہر الٰہی
اس وچ ہوسن بیفرمان جو ترک نماز کریندے

جو منکر نبیاں دے ہوون یہودی کارن ہو یا اُمادہ
جو مال یتیماں کھاون ظلموں اونہاں جاگہ آئی
تھلے اسدے سقر ایہا ئی سخت عذاب تباہی
ہکدوجے تھیں ڈونگھا ہر ہر سخت عذاب ترالے
جو کوئی بیفرمان نہ منّے جاہگ اس وچ پاوے
ہاویہ نام ایہائی اسدا آتش سخت اجیہی
توں رکھ پناہ اسانوں تیتھوں رب رحیم کریماں
رب قریبی دوزخ نوں تھل پھراون یا تائیں
کہسی قصے کجھ بس آتش ایہا خواہش آہی
جو سنبھا نوچ سرداراہی تس مالک نام ایہائی
رب بہشت دوزخ تھیں پیدا کیتے سال ہزاراں
مول نہ ڈٹھے تنہیں دوجے تائیں بندے رب سائیں دے
صورت بری طبیعت کڑی مہر نہ دل وچ آئی
اوہ ذرہ فرق نہ ہرگز کر دے حکم جہڑا آوے
آنہاں ہتھ گرزاں نالے سنگل مارن ہر دے
نوں گرز بناں اس وچ رہسن لوک تباہی
ہو تاں بندہ سچ نہ جانن نال زکوۃ نہ دیندے

(دیکھو ص ۹۶)

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِيْنَ الَّذِيْنَ اِذَا اكْتَالُوْا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُوْنَ ۝ وَاِذَا كَالُوْهُمْ اَوْ وَّزَنُوْهُمْ يُخْسِرُوْنَ ۝ اَلَا يَظُنُّ اُولٰٓئِكَ اَنَّهُمْ مَّبْعُوْثُوْنَ لِيَوْمٍ عَظِيْمٍ يَّوْمَ يَقُوْمُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ۝ سورة التطفيف س ۳۰ ر ۲

جو وہ گھٹ تولن سودے اندر دیندے گھٹ تولیندے — لیندے پورا یا وہ تولن اندر ویل جلیندے
جو لوگ وت گلے منہ تے ہور تے پچھے ہکوالاون — بھی غلنچواراں نوں ملک الٰہی اندر ویل وگاون
ڈونگھا ویل ایہا ای ایڈا پتھر ڈالے کوئی — چالی سال ہیٹھاں جاوے تھلے پہنچے سوئی
پون لہو زرداب جو کسی جسماں کنوں کفاراں — تاں سخت نہایت گندہ چلسن ندیاں نہراں
ہکدا نام غساق ایہا ای ہک غسلین سدہاوے — ہک آشام نے غیّ ہکیدا اللہ نام بتاوے
جے ہک پیالہ اس پانی تھیں دنیا پر آوے — بہ خلقت بدبو سدمی ہو گرمی تھیں مرجاوے
ہکو بہت تلاؤ نے چشمے کھوہ بنے دوزخ اندر ٹوے — جُبُّ الْحَزَن ہی نام ہکی دا یعنی کھوہ اندوہ
ہک طینۃ الخبال ایہی ہور نام حمیم ایہا ای — آتش تھیں وہ پانی تتا خبر حدیثیں آئی
جاں ہو تھاں ہیں لیاون انہوں کافر دے سارے — سڑ ول ہوٹھ سبھ ڈھوس دسن وانگ پہاڑ
او تلا ہوٹھ لوے کج آہیں تلواں دہنی سینہ — سبح زبان کرہی تنگ منہ نوں دے بہت کمینہ
سگھوں ہیٹھ جاں پہنچے پانی آندر اوجھ جلاوے — اوجھ آندر کر ٹکڑے ٹکڑے مخرج کنوں چلاوے
ہک غساب پائیسن سر پر کافر دے اوہ پانی — گل کر آندر اوجھ جڈوں نکلے مخرج تھائیں
ہکو زمہریر ایہی ہک جا ہک سڑی حد نکائی — برفوں وہ ایہی اس سڑی سخت عذابے ایہائی
ہک تاں وچ پہاڑ ایہی اوہ نام صعود سداوے — ستر سال چڑھے کوئی کافر تاں اس اپر جاوے

کفار اتنوں مار فرشتے اوپر اس چڑھاون	پھر وتھوں ہک لوڑھاون نیچے پھر دریڑے آون
پھیر چڑھاون پھیر لوڑھاون ایہو حال ویہاوے	اوہ تتا سخت جو ہتھ دھر کوئی رکھیا ناہی گجاوے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی سَرَابِيلُهُم مِّن قَطِرَانٍ وَّتَغْشٰى وُجُوهَهُمُ النَّارُ ۝ سورہ ابراہیم س ۱۳ پ ۴

دوزخیاں دی پوشاک اتھیں نک بھلا سواری	تے جیون تھیں لکھواری بہتر مرنا ویکھ خواری
اس جو ... گندھک رال ملالے	بھڑکے اگ نہ بجھے کدائیں جیہڑے ساڑے گالے
... تند ... چھٹ لوراں	جے ہک بہاراں اتے رکھن گالے ترت پہاڑاں

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی أَذٰلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ ۝ إِنَّا جَعَلْنٰهَا فِتْنَةً لِّلظّٰلِمِينَ ۝
إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ۝ طَلْعُهَا كَأَنَّهُ رُءُوسُ الشَّيٰطِينِ ۝ فَإِنَّهُمْ
لَآكِلُونَ مِنْهَا فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ۝ ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ۝
ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ ۝ إِنَّهُمْ أَلْفَوْا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ۝
فَهُمْ عَلٰى آثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ ۝ سورہ والصافات س ۲۳ پ ۲

دوزخ اندر کھانا تھوہر ... بہانی	پیٹ اندر جس کھاؤں اندر ہر گز رہے نہ کائی
اصل جحیم اندر ... نال ...	اس نوں اندر انگوں جیونے جیہڑا قرآنوں آئی
... سخت زہر تھیں ... دریائیں	... خراب ہوون اوہ کھانا کافر تائیں
... کھاسن اسنوں بھرسن پیٹ منجاں ...	... زبان لباں جیہڑا ... اندر وچھ وساون

قَالَ اللّٰهُ إِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِ ۝ طَعَامُ الْأَثِيمِ ۝ كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ۝ كَغَلْيِ
الْحَمِيمِ ۝ خُذُوهُ فَاعْتِلُوهُ إِلٰى سَوَاءِ الْجَحِيمِ ۝ ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ

٩٧

مِنْ عَذَابِ الْجَحِيْمِ ۝ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيْزُ الْكَرِيْمُ ۝ سورۃ حم الدخان س ۲۵ پ ۔

اوہ نزاسے گالہ انگ شاہ چہ کرسی جوش قہر دا
اتون پانی آتش تتا ہین سخت زہر دا

جو کوڑا اگھاہ ضریع سدا سخت کنڈے ہو خارول
آتش تھیں گرم زیادہ گندا ہے مرادل

کوڑا ہکو کہوں زیادہ بھکھے مردے کھاسن
حلقوں ہیٹھ نہ لنگھے پھاسے پانی اول اماسن

پانی منگسن کہیں ہے اوہ ملک لیاون پانی
آتش سڑدا ہین سب کجھ ڈیسی مخرج تہائی

کفر شرک جو دنیا کردے ہو شراب جو پیندے
ایہ عذاب قیامت ڈینہ وچ لائق ہیٹ سیندے

ہک مقام غضب دا ہی اوتھے رہسن میخواری
ہو زناہ لواطت کرن توبہ رہسن اسو چہ پاڑی

جو پین شراب ہمیچ جو کھاون پیون کوڑ گواہی
ہو عاق بھی اسو چہ پوسن سب کرن نہ ترک تباہی

جو رب دے قول نہ سچے جانن کرن نہ فکر حساباں
پین ہمیم غساق شراباں رہسن چہ عذاباں

سپ اٹھو ہین بہت بلائیں دوزخ چہ خواری
بعضے گردن اٹھاں جیڈی بعضے جوین پہاڑی

ڈنگ اٹھو ہین بعضے اپڑا اکھ کھجور مثالاں
زہری سخت جو دردہ گئی اکی چالی سالاں

بعض لقاراں جیہے ڈیڈے وانگوں احد پہاڑے
چمڑہ موٹا ترے منزل نک آتش پلو چہ ساڑے

ظاہر باطن پلو چہ ساڑے تھیوسی جیوں انگبارے
پلوچہ سڑل ہوون انگباری پلو چہ ہٹر فرسا کے

ایہو حال ہمیشہ گذرے کدی نہ کمی عذاباں
ستر ہزاراں وری بدلے ہکدینہ رات حساباں

جو مشرک سچ قرآن منن شرکون نہ آدن
درجوں گھت زنجیر او نہا منوں منہ تہیں ہا ہر لیاون

ستر گزاں زنجیر ہوسی اوہ ہرگز بہت درازی
چے ہکا کڑی پہاڑاں ہکن گل کر شون پازی

ہو کنڈے بہت زہر دے ماڑے نہر جوین تلواراں
بھی گتے شیر درندے گدڑ دوزخ چہ ہزاراں

۹۸

کٹ کٹ ماس انہاں دا کھاسن تسّی اوہ نہ کائی ۔ منگی موت نہ ملسی ہرگز سخت ہوئی رسوائی

بیان سوال کردن کافراں ملائک زبانیہ را و مالک را و عرض کردن ایشان بدرگاہ پروردگار عزّ و جلّ

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَقَالَ الَّذِیْنَ فِی النَّارِ لِخَزَنَۃِ جَھَنَّمَ ادْعُوْا رَبَّکُمْ یُخَفِّفْ عَنَّا یَوْمًا مِّنَ الْعَذَابِ قَالُوْٓا اَوَلَمْ تَکُ تَاْتِیْکُمْ رُسُلُکُمْ بِالْبَیِّنٰتِ قَالُوْا بَلٰی قَالُوْا فَادْعُوْا وَمَا دُعٰٓؤُا الْکٰفِرِیْنَ اِلَّا فِیْ ضَلٰلٍ ۝ سورہ حم مومن س ۲۴ ب ۳

کافر وچہ عذاباں سڑسن ڈھیر سال ہزاراں ۔ عاجز ہو کر ملکاں تائیں کرسن عرض پکاراں
چاکر دیوہ خداوند سانوں بک دینہ کرے آسانی ۔ اک دن کر تخفیف عذابوں فضل کرے رحمانی
آکھن فرشتے نبی تساڈے نیاوچہ نہ آئے ۔ انہاں کفر ستر انہیں منیا نہ کیتا خوف عذاب سنائے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی کُلَّمَآ اُلْقِیَ فِیْھَا فَوْجٌ سَاَلَھُمْ خَزَنَتُھَآ اَلَمْ یَاْتِکُمْ نَذِیْرٌ قَالُوْا بَلٰی قَدْ جَآءَنَا نَذِیْرٌ فَکَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللّٰہُ مِنْ شَیْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِیْ ضَلٰلٍ کَبِیْرٍ وَقَالُوْا لَوْ کُنَّا نَسْمَعُ اَوْ نَعْقِلُ مَا کُنَّا فِیْٓ اَصْحٰبِ السَّعِیْرِ فَاعْتَرَفُوْا بِذَنْبِھِمْ فَسُحْقًا لِّاَصْحٰبِ السَّعِیْرِ ۝ سورہ ملک س ۲۹ ب ۱

کافر آکھن نبی آئے تے ہر دم بہت ڈرایا ۔ پر شامت نفسوں اساں نہ منیاں جو کجھ انہاں سنایا
اساں کیہا کجھ رب نہ بھیجیا تساں طوفان بنایا ۔ دلوں بنا کر مسئلے کوڑے ریدے فتنے لایا
تسیں آپ وڈے گمراہی اندر لائق سخت سزائیں ۔ بہ اقرار کفر دا کرسن بد اعمال ادائیں
جے اوتھے بات رسولاں سنکر سمجھ قبول کریندے ۔ چنگے بخت اساڈے ہوندے دوزخ اج نہ پوندے

کہن مت نفع تساں ہن سو کرو پکاراں	ہر دم سڑسو نفع نہ کرسی ہول دعا کہاراں

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَنَادَوْا یٰمٰلِکُ لِیَقْضِ عَلَیْنَا رَبُّکَ قَالَ اِنَّکُمْ مّٰکِثُوْنَ ۵ ۲۵ حم زخرف پ

فرنا امید انہاں تھیں ہو کہن مالک تائیں	آہے ب موت اساں نوں دیوے دس چھوڑ بلائیں
سال ہزار پکارن لوکن کجھ جواب نہ آوے	اوڑک کہسی ہول نہ مرسو ایہا حال وہاوے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی قَالُوْا رَبَّنَآ اَمَتَّنَا اثْنَتَیْنِ وَاَحْیَیْتَنَا اثْنَتَیْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوْبِنَا فَہَلْ
اِلٰی خُرُوْجٍ مِّنْ سَبِیْلٍ ۵ ذٰلِکُمْ بِاَنَّہٗٓ اِذَا دُعِیَ اللّٰہُ وَحْدَہٗ کَفَرْتُمْ وَاِنْ یُّشْرَکْ بِہٖ
تُؤْمِنُوْا فَالْحُکْمُ لِلّٰہِ الْعَلِیِّ الْکَبِیْرِ ۵ سورہ مومن س ۲۴ پ ۲

فیر ہووے اینہاں دوزخ کرسن رب اگے فریاداں	آکھن ہن اقرار کیتا اساں رب کفر فساداں
ہے کوئی راہ جو نکلاں تھیں پچھے کریں رہائی	رب فرسی تد آکھیں ایہہ بخشی ایہہ مانی
دنیا وچ جدوں اک اللہ تینوں کردے لوک دعائیں	شرکوں تو ہو تساں نہ کیتی کیہاں اقرار انہاں
جد شریک غیر پکارن جن تساں اثنا کردے	ہن دوزخ وچ ہمیشہ رہسو بدلے اس کفر دے
اودھی وارے کہسی یارب جو کیتا سو پایا	جو تیرے دیکھے تے آکھے سچ تیرا دسایا
اسیں اگے وڈیاں تھیں تک ساں نوں انہاں بھلایا	ہن تیرے حکم اثنا کرسے دنیا بھیج خدایا
رب کہسی نہیں دنیا اندر بھیجاں تائیں کہندے	جو ساں نوں رب ہن قبول تھائیں جتھی اگلے رہندے
اوہ اگلے مشرک نال تساں ڈے دوزخ اندر سارے	ہن انہاں ساتھ کیوں جھگڑن چاہو پانوا وہ پکار

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی رَبَّنَآ اَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا اِنَّا مُوْقِنُوْنَ ۵ اِلٰی
قَوْلِہٖ تَعَالٰی فَذُوْقُوْا بِمَا نَسِیْتُمْ لِقَآءَ یَوْمِکُمْ ہٰذَآ اِنَّا نَسِیْنٰکُمْ

فیر نجی ورتی آہن جو آئیں بھلے یار خدایا	بھل اساڈی بخش الٰہی بھلیاں بخش خدایا
ہن دنیا وچ بھیج اساں نوں کرئیے نیک کمائی	اساں جنتر نشر آکھیں ڈٹھا ٹھیک یقین صفائی
لیکن وچ عذاب ہمیشہ رہسو ایہناں فرماوے	جیڑا کر دیہاڑ ن تساں بھلایا اویں تیں بھلائے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَهُمْ يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ ۚ أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ ۖ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ؕ سورہ فاطر ۲۲ پ ۲

فیر نجی ورتی آہن یارب کر فریاد پکاراں	دیو خوشحال کنڈ اساں نوں دنیا بھیج پکاراں
نیک اعمال کمائیے جیکر اتی تد رضائیں	منکر کل جو آگے کیتے ہر گز کرسیئے نائیں
رب کہسی کی عمر تساں نوں دنیا وچ دوالی	جیکر تیں نصیحت سنی ہی اوہ بانٹ والی
سمجھن تساں نوں لبھی جیکر خوف کتا	چکھو ہن عذاب اتھائیں جیو نکر ظلم کمائے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَالِّينَ ۝ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ۝ قَالَ اخْسَئُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ۝ إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ۝ فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سِخْرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسَوْكُمْ ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِنْهُمْ تَضْحَكُونَ ۝ إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ الْفَائِزُونَ ۝

سورہ مومنون س ۱۸ پ ۲

ہنجوں ڈاریکارن کافر کر اقرار گناہاں	غالب اساں ہوئی بدبختی قوم رہے گمراہاں

یارب کدھ اساں نوں اتھوں فیر نہ پرا کرائیں
سال ہزار کران فریاداں اوڑک جھڑکی آئے
فرانہاں ہنیہ ہوسی ہرگز ہو ون سخت سزا سے
جو کہندے آہے یار خدایا اسیں ایمان لیائے
تسیں انہاں نوں ٹھٹھے کرتے میرا ذکر بھلایا
اج انہاں نوں جنت ملیا بدلے اس صبر دے

جے فریاد کرائیں انہوں ظالم ڈھے ہوائیں
دور ہووو چپ ہو کر سٹر ہو بولیا تساں نہ بھاد
رب کہسی ہک فرقہ آہے بندے میرے خاصے
بخش گناہ اساں کر رحمت رحم تیری دا آہے
تسیں انہاں نوں ہسدے آہے من انہاں لیا پایا
سبھراداں حاصل ہویاں عیش بہشتیں کرتے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰے قٰلَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِي الْاَرْضِ عَدَدَ سِنِيْنَ ۝ قَالُوْا لَبِثْنَا يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسْئَلِ الْعَآدِّيْنَ ۝ قٰلَ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا قَلِيْلًا لَّوْ اَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ۝ اَفَحَسِبْتُمْ اَنَّمَا خَلَقْنٰكُمْ عَبَثًا وَّ اَنَّكُمْ اِلَيْنَا لَا تُرْجَعُوْنَ الخ سورۃ مومنون س ۱۸ پ ۲

رب کہسی تساں دنیا اندر کچرک عمراں پائی
ساں نوں یاد نہیں کجھ جیہاں گنتی آئے
مدت عمر نہایت اندک دنیا وچ تساں آہی
دوزخ وچ نہ عمر نہایت اوڑک انت نہ کوئی
سمجھے تسیں جو اساں ہیو یا ہی نال اُبلائے

کہن ہک ہیتہ یا کم وبیش تہیں اندک مدت آہی
رب کہسی ہیں سہ کجھ معلوم ایہنوں لین تساڈے
ایپر تساں اندک جاتی خوشیاں تھاہیں جاہی
اسدی نسبت ساری دنیا اندک مدت ہوئی
روز قیامت حاضر ہوون ایہہ ظن نہ لیائے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَبَرَزُوْا لِلّٰهِ جَمِيْعًا فَقَالَ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللّٰهِ مِنْ

۱۰۴

شَیْئٍ ط قَالُوْا لَوْ هَدٰىنَا اللّٰهُ لَهَدَيْنٰكُمْ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ اَجَزِعْنَآ اَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيْصٍ ۵ سورہ ابراہیم س ۱۳ پ

فر آپس وچ کرسن جھگڑا تابعدار جو سارے — منیعاں سرداراں گوراں طعنی کرن وچارے
جو ہیں نسلے پچھے لگے وچ سمجھ سیانے — ہن کجھ حیلہ کرو مٹھاؤ قہر عذاب ربانے
اوہ کہسن اسیں آپ جو پہلے کہیا دسن ہن اساں نوں — جے رب ہدایت ساں نوں کردا کردے اسیں تساں نوں
ہن اسیں تسیں سبھے دوزخ اندر تسن جانکاہی — جزع فزع یا صبر کریں نفع نہ ہر گز رائی

بیان نزاع اہل دوزخ با شیطان و گفتگوئے الشان در دوزخ

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَقَالَ الشَّيْطٰنُ لَمَّا قُضِيَ الْاَمْرُ اِنَّ اللّٰهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُّكُمْ فَاَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِيَ عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ اِلَّآ اَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِيْ فَلَا تَلُوْمُوْنِيْ وَلُوْمُوْٓا اَنْفُسَكُمْ مَآ اَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ اِنِّيْ كَفَرْتُ بِمَآ اَشْرَكْتُمُوْنِ مِنْ قَبْلُ اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ط

جمع ہوسن وچ دوزخ کافر انہاں شیطان بلاوے — تک اُچے تے آتش والے چڑھ کر سد سناوے
کافر سارے اس دے آون وچ طعن بھلیانی — جو ہے سزا اساڈا کرسی کجھ تدبیر رہائی
کہسن لوگ جو دنیا اندر ساں نوں تدھ بھلایا — ہن کجھ حیلہ دس خلاصی سختی گھیرا پایا
کہے ابلیس جو اللہ کیتے وعدے سچ تمامی — ونّے بھیج قرآن کیتا ہاں کل بیان احکامی
بھی رسول تساں نوں بھیجے جنت راہ دکھایا — نبی شیطان تساڈا دشمن ظاہر آکھ سنایا

ہین خط نہ چٹھی گھلی نہ پیغمبر کوئی
ناکسے باہوں پکڑ میں کیہا کرتوں اپہ برائی
ہین وسواس دلانوں چہ پایا دتی آبد راہی
پیو وادیدی رسم نہ چھوڑ دسر دینال نباہو
حال قیامت کسے ڈٹھا ناکوئی اوتھوں آیا
تساں رسول قرآن نہ منیا صدق یقین کیتا
ہن منیوں نہ کجھ کرو ملامت کر ہو اپنے تائیں
ناں میں قوت تساں چھوڑاون نہ بوجھ آپس رکھو
جدا یہ سنن جواب شیطاناں تے سب کفاراں
تابعدار کرن لعنت گرداں تے سرداراں
پر اس جھگڑیوں نفع نہ کوئی ناکجھ راہ خلاصی
دوزخ قہر خدایاں کولوں ہنگو نت نباہاں
جو ایتھے خوف خدا دیوں روویں اتھے خوف نہ کوئی
ایتھے دنیا وچ جو ڈرسے اوتھے ڈرسن ناہیں
رووں انہاں نہایت ناہیں اکھیں نیر سکاون
گلہیں لہو ن تھگاف اس پڑیں جیوں قطعاں گھایاں
فر انہاں ندیاں وچوں ہیں کا قریہ پر لائے

ناکسے اوپر غلبہ کیتا گل کچی کدی نہ ہوئی
ناکسے نیکی کرویاں ہٹکیا نہ ہی بات منائی
جو او انساں تہمتیں ہوسے مشکل حکم آئی
جو کجھ حال لہاندا میں تہیں کی اعدہ ما
عالم سیلے لون بناون ہیا وسا سر
تے میں دشمن یاں رسول راہ لوکو ہند ابیتہ
میں کبھی کھلاتیں بھی بے وسب منزلیں
ناتساں نوں چھوڑاوں ہتہ ناچہ کیتا سو بھگتو
بک جیئوں کرن ملامت ختے طعن ہزاروں
ہانڈ چہ دی ہی لاون ہدا ہی ہدا ان
ہر لکھا ئیں ناکسے بچاون جس ہا گسے جا
ہیتہ چھوڑاں دوجا تو بہ کر دسنا ان
تاوہ خوف امن یاری قہر حد ہوں ہوئی
تے جیہڑے نیا وچ تھڈے اتھے سر سن بھاہیں
سکے نیر لے لہو دواں توں ندی ہوا ان
لوہو رلمل ندیاں چلن وچ حدیثاں آیاں
جے بک تیلہ دنیا آوے گندن جاگ ھر جائے

جے ہک پیالہ پانی آکھیں وچ دریا ملاوے
دوزخیاں نوں کہن فرشتے ہن کیا روو دکھائی
ہن جو داہر کری تساڈی سد دوست کوئی
لے لے نام پکارن لگسن خویشاں تے اشناواں
بعضے دھی پتراں نوں سدن کر کر گریہ زاری
جالی برس پکارن کوکن اونہاں خبر نکائی
جے یارب ساڈے خویش پیارے آہی شخص فلانے
اوہ جنتے ہیں بلا اسانوں حکم الٰہی آوے
ہک دروازہ جا فلانی وچ تماشہ کرہو
ویکھن حال خراب اونہاں دا گوناگون بلائیں
سنن آواز پچھانن یاراں لوک جو دوزخ والے
گلیں زنجیر جہنم والے وچ ہتھاں ہتھ کڑیاں
جو اسیں تسیں وچ دنیا آہے ہندے ہاک لکاٹے
اگوں کہن دوزخ والے رو رو کر کر زاری

اوہ گندہ تھیسے قیامت تائیں بیتیا کدی نجاوے
دنیا وچ جے روندے تاہن کیوں ہوندی رسوائی
کہن وچ بہشتاں پہنچے دوست آہے سوئی
بعضے بیو دادیوں سدن بعضے بھین بھراوان
تسیں جنت پہنچے چھٹو اسانوں وچ عذاب خواری
ہکدن اہل بہشتاں کرسن سبھ تھیں سوال عطائی
جنت وچ نہ اودہ دیون پہنچے کت ٹکانے
دوزخ وچہ اہین سبھ ہندے دیکھو تے دل بھاوی
ویکھو حال اونہاں دا جا کر جے دل خواہش ہر ہو
لے لے نام پکارن ہر ہر جو دا اشناواں تائیں
چڑھن پہاڑاں اپر سارے دیکھن کوہن سکھالے
ہک دو جینوں گلاں پچھن سیر بن سبھ یاراں جڑیاں
کس گلوں تسیں دوزخ پہنچے ہک غضب ربانی
جو اساں نمازاں مول نہ پڑھیاں چھلی تد خواری

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ۙ إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ۙ فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ ۙ عَنِ الْمُجْرِمِينَ ۙ
مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرَ ۙ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ۙ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِينَ ۙ
وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ الْخَائِضِينَ ۙ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّينِ ۙ حَتَّىٰ أَتَانَا الْيَقِينُ ۙ
فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ ۙ سورہ مدثر ۲۹ پ ۳

105

نا اساں طعام غریباں دِتا نا دا از کوٰۃ نہ کیتی
بات حقانی مول نہ منی باطل وہم لگائے
کفر شرک دیاں یاراں کولوں تائب مول نہ ہوئے
جو کرن نصیحت دنیا اتے اسیں انہاں تھیں ہسدے
تے جنہا توں اسیں منکر آہے نال گمان بھلائی
کسے اساڈی وات نہ پچھی ہرگز خبر نہ لینی

جے اساں لوک نصیحت دیندے دلوچہ کدی نہ لیتی
بعث قیامت جزا سزا تھیں سب انکار لیائے
ساری عمر انیویں ہی گذری ایسے حالت موئے
دشمن جانی دوں بجانوں جیہڑی نیکی دسدے
دلوچہ ظن جو مشکل ویلے واہر کرسن کائی
ہن ہے عرض تساڈی اگے جے تساں شفقت کیتی

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَنَادٰی اَصْحٰبُ النَّارِ اَصْحٰبَ الْجَنَّۃِ اَنْ اَفِیْضُوْا عَلَیْنَا مِنَ الْمَآءِ اَوْ مِمَّا رَزَقَکُمُ
اللّٰہُ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰہَ حَرَّمَہُمَا عَلَی الْکٰفِرِیْنَ ۝ الَّذِیْنَ اتَّخَذُوْا دِیْنَہُمْ لَہْوًا وَّلَعِبًا وَّ
غَرَّتْہُمُ الْحَیٰوۃُ الدُّنْیَا فَالْیَوْمَ نَنْسٰہُمْ کَمَا نَسُوْا لِقَآءَ یَوْمِہِمْ ہٰذَا وَمَا کَانُوْا بِاٰیٰتِنَا یَجْحَدُوْنَ سورہ اعراف پ ۸

بھکھ تریہہ نے جگر جلایا مدت بہت وہانی
نعمت بہت تساں تے وافر ہرگز کمی نہ کائی
کہن بہشتی منع کیتا اساں دنیا وچہ بتھیرا
حکم اللہ دے تساں تھیں منے انیویں عمر گذاری
طعام شراب بہشت تساں پر رب حرام ٹھرایا

اموتوں بعد نہ کھادا پیتا طعام ملیا پانی
پانی طعام اساں کجھ بھیجو شفقت کر ہو بھائی
پر تساں نصیحت ہک نہ منی دوزخ کیتا ڈیرا
ہن کی وس کسی نوں آ پی جھلی تساں خواری
وس اساڈے کجھ نہیں تساں جو کیتا سو پایا

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَنَادٰٓی اَصْحٰبُ الْجَنَّۃِ اَصْحٰبَ النَّارِ اَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَہَلْ
وَجَدْتُّمْ مَّا وَعَدَ رَبُّکُمْ حَقًّا قَالُوْا نَعَمْ فَاَذَّنَ مُؤَذِّنٌۢ بَیْنَہُمْ اَنْ لَّعْنَۃُ اللّٰہِ عَلَی الظّٰلِمِیْنَ ۝ الَّذِیْنَ
یَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِیْلِ اللّٰہِ وَیَبْغُوْنَہَا عِوَجًا وَّہُمْ بِالْاٰخِرَۃِ کٰفِرُوْنَ سورہ اعراف پ ۸

فر کہن بہشتی دوزخیاں نوں وعدے اللہ والے ساڈے حق ہوئے سبھ سچے خبر دیہو تسیں حالے

اوہ تساں بھی وعدے حق پائے ہن یا کجھ فرق دسیایا تا اوہ کہن حق ہوئے سبھ ذرہ فرق نہ پایا

فر کرکے شور شرارت آتش اونہاں جھک لیجاوی لوک بہشتی ویکھ تماشا ہر کوئی گھر نوں آوے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالیٰ یٰاَیُّھَا النَّاسُ اِنَّا خَلَقْنٰکُمْ مِّنْ ذَکَرٍ وَّاُنْثٰی وَجَعَلْنٰکُمْ شُعُوْبًا وَّقَبَآئِلَ لِتَعَارَفُوْا ۭ اِنَّ اَکْرَمَکُمْ عِنْدَ اللّٰہِ اَتْقٰکُمْ ۭ اِنَّ اللّٰہَ عَلِیْمٌ خَبِیْرٌ ۱ سورہ حجرات، س ۲۶ پ ۴ -

حکم الٰہی ہوسی لوکاں ہیں تساں آکھ سنایا جو میتھوں بہت ڈرے سو افضل وچ قرآن بتایا

ایہ گل تساں قبول نہ کیتی اپنی ہور بنائی جو قوم فلانی افضل اشرف وچ بری ٹھہرائی

تساں شرافت نسبوں جاتی چا وڑ تے وڈیائی نسب غروروں عمل نہ کیتی میری بات بھلائی

جو میں اکرم آپ بنائے انہاں اکرام کر لیساں جے دنیا وچ غریب نمانے ایتھے جنت دیساں

جو دنیا وچ عبادت میری کردے نالے ڈردے ہن اعلیٰ درجہ وچ بہشتاں عیشاں خوشیاں کردے

تے جنہاں میرا حکم نہ منیاں نسباں شان غروروں ہن وانگ سگاں دے رکارے پھردے دوزخ وچ شروروں

جسنوں[2] کمی عذاب نہایت کفار انہیں ہوسی تس پیراں وچ آتش جتی سختی کولوں روسی

ہانڈیو انگ دماغ جو اُسدا جوش کرے آشکارا دوزخی آکھن ایس جیہا کوئی ہور نہیں سکھیارا

تے اوہ آکھے جو میرے جیہا دکھیا ہور نہ کوئی جو کافر سخی یا دوست نبیاں اُس ایہہ حالت ہوئی

یاراں سوال نبی نوں کیتا ابو طالب جد مویا تیری خدمت شفقت دا کجھ نفع بھی اسنوں ہویا

حضرت[3] آکھیا گیٹیاں لگ اس ایہہ دکھ سزا ایہہ نہیں تاں شامت کفری سڑدا سر تا پیراں تائیں

بیان حال عاصیاں از اہل ایمان و ذکر بداعمال موجبہ درکات دوزخ نعوذ باللہ

۱۰۷

[1] اللہ تعالیٰ نے فرمایا اے لوگو بیشک ہم نے تم کو ایک مرد اور ایک عورت سے پیدا کیا اور تمکو ذاتیں اور قبیلے بنایا تاکہ ایک دوسرے کو پہچانو البتہ زیادہ عزت والا تمہارا اللہ تعالیٰ کے نزدیک زیادہ پرہیزگار ہے بیشک اللہ تعالیٰ جاننے والا خبردار ہے ۱۲ مترجم

[2] یہ حدیث نعمان بن بشیر کی صحیحین میں مروی ہے (مشکوٰۃ) ۱۲ منہ

[3] صحیح بخاری میں ابن عباس رض سے مروی ہے کہ پیغمبر صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم نے فرمایا ہے دوزخیوں میں سے ہلکا عذاب ابو طالب کا ہوگا اور اس کے پیر میں آگ کی دو جوتیاں پہنی ہوئی ہیں کہ ان کی وجہ سے اس کا دماغ جوش مارتا ہے ۱۲ منہ

اہل ایمان جو دوزخ پین شامت نال گناہیں
بعضیاں گٹیاں تائیں آتش بعضیاں نوں لکراں
وضو والے لنگ نہ سڑسن جیہڑے لوک نمازی
جو دوزخ وچ منافق کافر ہوسن ٹول شریراں
جو عاصی امت نبی محمدؐ دوزخ اندر جاسن
مالک سوال انہاں نوں کرسی کون تسیں ہو بھائی
کہن اسیں قرآن پڑھیندے دنیا اندر آہے
حضرت علی کہیا جو مومن شرک نہ ہرگز کردے
روز قیامت دوزخ جاسن منہ نہ ہوسن کالے
نہ ہک سنگل وچ نال شیطاناں نہ حمیم پیاون
ایہ دنیا وچ نمازاں پڑھدی تدے عنایت ہوئی
ہر ہک گناہاں لیسن بدلہ دوزخ وچ سزائیں
بعضے سو سال رہسن وچ بعضے سال ہزاراں
جس رب نبی دے حکم تمامی منے دلوں بجانوں
اس بھاویں لکھ گناہ بریایاں دنیا وچ کمایاں
جس رب رسول نہ سچا جاتا شرکوں باز نہ آیا
جو بدعت شرک بریایاں کرکے فر تائب ہو مویا

بعضیاں گرمی انگ حماماں استھیں زیادہ نائیں
بعضیاں سیناں مونڈھیاں تائیں گل تائیں خبراں
بھی جنہیں شہادت کلمہ والی ایہ بھی رہسی نازی
منہ کالے بدصورت ہوسن گلوچ طوق زنجیراں
منہ کالے نہاں مول نہ ہوسن گلوچ طوق نہ پاسن
جو دوزخ وچ تساں جیہی صورت نظر نہ آئی
نال گناہاں دوزخ پہنچے کردا رب جو چاہے
بہت گناہاں کرن بریایاں تو بہ باجھوں مردے
اکھ نہ نیلی گلیں نہ طوق نہ جامے گندرف والے
نہ دوزخ وچ ہمیشہ رہسن اوڑک باہر آون
تے جیہڑے مول نہ پڑھن نمازاں انہاں حال نہ کوئی
کوئی ساعت کوئی چار پہر کوئی ہفتہ ماہ چھمائیں
بعضے دنیا سال برابر ست ہزار شماراں
تے کفروں شرکوں آپ بچایا مومن گیا جہانوں
اوہ چھٹ عذابوں جنت جاسی اوڑک خبراں آیاں
اوہ دوزخ وچ ہمیشہ سڑسی جے لکھ عمل کمایا
سبھ گناہ اس اللہ بخشے جنت لائق ہویا

۱۰۸

بیان کسانیکہ دیگران را کفر و شرک و بدعت و بدکاری سے آموزند

جو مندا کم سکھاوے لوکاں جادو جوا چوری — چوپٹ نرد زنا لواطت ٹھگی رشوت خوری

یا بدعت یا شرک سکھاوے بھنگ شراب افیموں — یا کائی ہور بریائی یا کچھ بد اخلاق ذمیموں

جتنے سب شاگرد بریایاں کرسن آخر تائیں — اوہ سب شاگرداں نال برابر استاد سزائیں

بھی اپنے عملے بدلے سڑسی بھی شاگرداں عاماں — الٹے کم جو نیک سکھاوے لے ثواب تماماں

جو کم برے اشراف کرن سلطان امیر وزیراں — یا پیر فقیر یا سید قاضی فاش کرن تقصیراں

انہاں ویکھ غریب مریدے جاہل کردی سب بریائی — جے منع کری کوئی باز نہ آون سند بزرگاں پائی

اوہ وی فرقے دوزخ سڑسن کچھ نہ پاسن سارے — فرمانبرداراں اونہاں چھٹکاراں طعنے مارنہارے

اسیں رلیں تساڈی کرکے ڈبے لوچ سمجھ جنگیرے — جے مندا ہوندا ایہ کیوں کردی دس لوگ بھلیرے

بے علم ہوندا دنیا اندر تسیں بھلے خود راہوں — کیوں اسیں مگر تساڈے لگدی کرن سوال الاہوں

جو دونا کریں عذاب انہانوں آتش وچ خدایا — بدعت شرک نفاق بربر سانوں نہاں سکھایا

حکم ہوسی تساں ہر ہر دونا دوکھاں کمی نکائی — کیوں تسیں مگر انہاں دے لگے نہ ہری بات بھلائی

جو عالم ہاس امیراں مسئلے نال خوشامد کردے — سد ہارئے دستن اونہاں طمع لانو چہ ہر دے

کہسن اوہ امیر خدایا سانوں انہاں بھلایا — اسیں مندے کم کریندے جھلوں اونہاں ناحق بتایا

اسیں بھا دیں کیہا برا کریندے سانوں شاباش دیندے — بھلے برے وچہ فرق نہ دسدے برا بھی نیک نبیندے

انہاں تاں خوشامد سانوں دو بیا دوناں انہاں جلائیں — رب فرمیسی سنبھال دوہاں گھٹ کسے نہ سزائیں

تسیں کیوں مگر انہاں دے لگے کم نہ منتے میرے — جے حکم شرع دے تابع چلدے جنت کردے ڈیرے

بد صحبت دی شامت کولوں قہر الٰہی آوے
حضرت حکم زناں نوں کیتا صدقہ دیہو بھائی
تاں اک عورت نے عرض کیتی کی شامت ہے اسانوں
ساری عمر جو نال تساڈے کرہی کوئی بھلیائی
نعمت اندر شکر نہ کردیاں صبر نہ وچ بلائیں۔
شخص ہوسی ہک دوزخ دیوچہ روڑے باہر ڈالے
دوزخی آکھن کون ایہی ایہ سخت ذلیل نماناں
جیہڑا اساں نصیحت کردا آکھن اسنوں ساری
کہی جو ہیں کیہا تساں نوں آپ نہ کیتا مولے
علموں نفع جی عمل کچھ نہیں تاں نفع نکوئی
دینی علم نہ پڑہی جو جاہل پڑھنے قوت آہی
مرد جو سونے زیور پہنن سونا گرم کر بسن۔
بھانڈے چاندی سونے دیوچہ جو کوئی کھاوے پیوے
جو جھوٹھا خواب ہرگز ڈٹھا لوکاں آکھ سناوے
جے چھپ کر گل دو شخص کریندے تریجا سندا چوری
جو جانور اندری صورت مورت دنیا وچہ بناون
جے دنیا وچہ زناواں زانی توبہ کرسن ناہیں

اینہاں تھیں او دین جہاں نیں بد صحبت پکڑ اوے
میں بہت تساں نوں دوزخ اندر ڈٹھا وچہ رسوائی
حضرت آکھیا گالیاں لعنت عادت بہت تساں نوں
جے ہکا بات تساڈی مورکھ دہو سب چنگیائی
مال و لوں جے سختی پہنچے صبر تساں ادائیں
فرسی گرد جو گدھا خراسی فرے خراس دوالے
جا کر ویکھن سیہ چھاتن جو ہے شخص فلاناں
ایس گناہیں دوزخ ڈگے نہ کی بنی بپارے
نے جس تھیں منع تساں نوں کیتا اوہ کم آپ تھولے
تھے جیہڑے عالم عمل نہ کرسن دوزخ لہن ڈہوئی
یا قاری اِل غرور جو پڑہسن لہن عذاب تباہی
کر کر لال آتش وچہ سونا داغ انہاں نوں دیسن
ہمرہ ہوئے یا عورت اس دا پیٹ انگار بھریوے
دوزخ اندر حکم ہو وسن دو جوائیں گنڈھ لگاوی
قلعی گال ڈولین اسنوں کناں دیوچہ زوری
دوزخ وچہ تکلیف اٹھاون جی جان انہاں نوں پاون
اُلٹے پیر متھے پر جکڑی سٹرسن دوزخ بھاہیں۔

۱۱۰

111

یون لہو نہاں فرجوں وگسی گند خلایق مارے
جو عالم مسئلہ حق نہ دسن نافع علم چھپاون
جو دنیا وچہ دو گلا ہووے منہ تے ہور سناوے
جو اڈیاں خشک وضو وچہ رکھن ڈیاں آتش ساڑے
جو جان کراہن دنیا اندر اپنی جان ونجاوی
اس اوسی طرح عذاب ہمیشہ دوزخ وچہ کریسن
جے مار ہتھیار مرے کوئی آپے اوہ ہتھیار مریسن
اس مرد یاں جیکر دکھ مشقت دنیا ساعت پایا
غیبت کرے جو مومن دی اوہ گوشت گندہ کھاسی
جیسا جامہ بول آلودہ باجھوں غدر جو رکھے
جو مال غریباں کھاون ظلموں اوتھی لین سزائیں
جو عالم ہو کر عمل نہ کردا بد اعمال کماوے
جو مردے تے کردین الاہن دوزخ صفاں کھلوسن
حضرت آکھیا بہ خلقت تہبں سخت عذاب انہاں نوں
بھی جیہڑے گالیاں مینوں دیون بلکہ میرا اصحاباں
جو ظالم سخت عذاب کرن وچہ دنیا لوکاں تائیں
جو دنیا اندر جانور اندی صورت لوک بناون

سپ اٹھوئیں نہر ہی ڈنگن نہر جنہاں جگ ساڑے
آتشدی کڑیا ڈیشہ وچہ ملک اونہاں نوں پاون
پچھے ہو دوا آتش جیہاں ملسن اگ جلاوی
جو کرن خلال انگشت وضو وچہ چھٹن اوس وہاڑے
اچھی جاون ڈگ مری یا کھوہ وچہ چھال لگاوے
وچہ ڈونگھے چھپر سٹن کر من ہڑ ہڑ کے دیسن
جی کھاکر زہر مری کوئی اوسنوں زہر ہمیش پولیسن
فرزنت ہمیش عذاب تویں ہی دیکھے کھ سوایا
چیز حرام جو لذت چکھی یوں اس منہ تقین جاسی
اس ردوے شکموں باہر لکن بہت خواری چکھے
دوزخ وچہ صندوقاں اندر رہن ظالم تائیں
اس گندی بو اوہی ہوسی خلقت عاجز آوے
کتیا نوا نگ آواز ہوسی انہاں منہ کتیا ندہ ہوسن
جنہاں قتل نبی نوں کیتا یا نبی قتل انہاں نوں
یا ناحق اہل ایماناں گالیں لیسن سخت عذاباں
بھی ظالم بادشاہاں نوں اونہے ملسن سخت سزائیں
بھی خمر یا نشہ جو پیندے اونہاں ظین خیال پواون

لوک جو وچہ مدینے وسن ادب تنہاندا آیا
جو جھوٹھ طوفان کسے تے جوڑے اسنوں خبر لگائی
جو پانی وده رلا کر ویچے حکم الٰہی ہوسی
ہکناں حکم جنت وچہ ہوسی دوزخ پہنچن جدنیڑے
واویلا کرداہین روسن ڈاڈھی ترلے لیسن
ایہ چھپیا نہ ہوندا جے بن ڈٹھیاں دوزخ ویندی
گھر وچہ بہت گناہ بریایاں دنیا وچہ کمایاں
جے نیک اعمال تے ترک بریایاں کرد کارن میرے
تساں لوکاں کارن نیکی کیتی بھی چھوڑی برائی
جو چاوڑ نال پٹشاں پہنن بہن نہ پاس غریباں
ہووہ جمبیر نال بدن دے سٹر سن ہرگز بجھسن ناہیں
جو ہمسایاں نوں رنج کریندے دیون بہت ایذائیں
حضرت آکھیا تریہ شخصاں نوں رب نہ مول بلاوے
ہک غریب جو جے کری تکبر چاوڑ تے وڈیائی
جو کوڑی قسم کریں وچہ سودے خرچے ویچے کائی
جو خویشاں نال سکاوت توڑی ایہ بھی بری پلیدی
یا حاجت تھیں ودھ پانی جنگل لوک مرن نہ ہائی

طبن خیال او وہ بیسی جس نے ظلموں انہاں دکھایا
خون برابر اسنوں ہوسی دکھ اتے رسوائی
دوزخ وچہ ہن ودھ جدا کر عاجز ہو کر روسی۔
باغ بہار بہشتاں دیکھن ہیٹھن دوزخ گھیرڑے
ویکھاں بہشت بے جلیبن دوزخ عرض جناب کریسن
حکم ہوسی تسیں ظاہر لوکاں نیکی کم دسیندے
لوکاں کولوں ڈرے تہ میتھیں تند کے سزائیں پایاں
تا اج عذابوں بچکر کرڈے جنت اندر ڈیرے
ہمن دوزخ او نہاں تھیں بدایہ منگویں پچ واہ نکائی
آتش جامے گندف رالوں ملسن بخت نصیباں
جو دینی باتاں کرسن جہیڑا لیسن سخت سزائیں
او نہاں دوین ہتھ تے پیرپیسن سٹرسن دوزخ بھاہیں
رحمت نظر نہ ویکھے ہرگز سخت عذاب جکھاوے
ہتوامیر جو جھوٹھ بولے ہور بڈھا زانی بھائی
یا چیز لوے کوئی کوڑ قسم کر جو اس حق نہ آئی
جو دنیا کارن لالچ کردے بیعت پیر مریدی
پانی او وہ نہ دیوی ہرگز شخص کوئی مر جائے۔

اکھیاں جنہاں لگیاں وچ چادر نہاں فرقیاں نال گھیں
جو حاکم اگے چغلی لاون کرن عذاب غریباں
جو رشوت لیکر حاکم قاضی جھوٹھی نیاؤ کریندے
اوہناں ہتھاں کپن کیونکر نیاؤ کیتو نی
منہ اوہناں سر چھوڑ بنا کر اگے لوک تقین لیاون
تجی طرف پھیرن اس اول کیسی نیر جھر
جو جو شخص قرآن بھلاوے اس دن ہو سی
اس نوں سر گھٹے جوش فرشتے سارا
...
...
...
...
...
...
ایسا سخت کنوں ایسے شخص لقش کرایا

زحمت نظر کا ہم نہیں سخت عذاب سزائیں
انہاں آتش دی ملک چڑھاون گون گفن جیہاں
روز قیامت تیتاں سنجاں اوپر ملک بہیندے
گوڈیاں اون عذاب خواری بدلہ رشوت ہوندی
دوزخ وچ دراتھاں آسیاں جھپر ماتنال چڑاون
ایسی طرح عذاب ملائک اسنوں نت کریندے
اُس تیھرو وا فرشتے سر چاڑن دل روسی
فرمان فرشتے ہو کے انہوں حال گذارا
پیٹ دوا انہاں گندہ انگوں ...
...
...
...
...
...
زحمت بے نصیب انہاں غضب الٰہی آیا

قال اللہ تعالیٰ والذین یدعون مع اللہ الٰہا اخر ولا یقتلون النفس التی حرم
اللہ الا بالحق ولا یزنون ومن یفعل ذلک یلق اثاما

دوزخ جو چہ مکان مقرر نبی جنہاں فرمایا
اوّل جان پچھان نبی پر تہمت جوڑے کائی
کھی کوڑا دعوی کر کے جو کجھ مال بیگانہ لیوے
بھی کوڑی قسم جو کھا کر کوئی مال حرام کما دے
یا یا جہوں علم قرآن معانی لوں کر تفسیر الٹ
جو لونڈیاں ہو غلاماں تائیں دیون بہت ایذائیں
ہووے آپ جو مال زکوٰۃ دیون بندیاں منع کریندے

ہیں اوہ بھی گنہگار جیہڑے وچ حدیثاں آیا
یعنے جان حدیث بناوے نبی جو نا فرمائی
یا جان کر ہن حق کسے دے کوڑ گواہی دیوے
یا اپنے پیو دا دین ہوراں کوڑوں نسب دیوے
بھی سنے زیور جو پہنن دوزخ لین جاگیراں
جو سخن چینی دی عادت رکھن دوزخ لین سزائیں
جو بدخوئی نہیں چھڈیندے دوزخ دے وچ ویندے

بیان فنا شدن موت و بقا اہل جنت و نار علی الدوام و افسوس حال اہل نار

اہل ایمان جو دوزخ وچوں نکل ولسن سارے
سنسن اوہ آوازہ سنسن جنت دوزخ والے
نے کافر ہن عذاب ہمیشہ موت کسے ہن ناہیں
جنت دوزخ منہ چا لے ویکھن دنبہ کالا
ایہ کالا دنبہ ہیں پچھانوں سبھے کہسن ناہیں
پچھن بیت ایہ یعنی ڈبہ ہوسی
بخشی دل جنت دائم ہوسی
ہن ... دل ہوسی فرحت خوشی سوائی

نے کافر ہن مقیم اوتھے ہک شخص آواز پکارے
جو نعمت کھان بہشتی اکھ خوف نہ موت نہ والے
اوتھاں سکھ آرام اوتھانوں نہ مول کدائیں
کرسن ذبح فرشتے اوسنوں کہسی رب تعالیٰ
لکھیاں ایہ موت لکھی ہن مر سو نہیں کدائیں
لوک جھان موت ناہی تیں عمر بتائی
دوزخیاں نوں دوزخ دائم آس امید نہ کوئی
نے دوزخیاں نوں وادھی حسرت غصہ دکھ الٰہی

باقی رہن کفار جو تھے دوزخ اینہاں ملے
اہل نفاق صندوق لوہے تنگ قبریں ہوسن
سر دوزخ جنہیں تلے تکاناں اگ تھور پیوی
نال حکم ہوسی دروازے دوزخ دے قفل لگاون
جو دوزخیاں نوں جھٹ ڈالا وچہ خیال آئے
وچہ دوزخ تو ہاون شفقت لگا تنگ پائیں
یارو خیال کرو اس حالت جو وچہ دوزخ آئے
حد افسوس جو نازک تن نوں آتش دوزخ ساڑے
حد افسوس جو سر پاون آتش تھا پانی
حد افسوس جو آکھیں ساڑ چل جیہوں ہیراں
جو کن عجائب تاں سنہدا اگ سر و سنگیلی
جو نیک عبادت خوشبو سنگے تے پی ... اول
جو نازک گردن وکہ سنہد ہی تید آہر ہی
جو نازک تن نگلاوں آپے سخت پوشاک سنہدے
جو ... ملتم مخالف کھاناں کھادیاں ... لذیذ
جبھی نازک قدم جو جتی پاجیوں ٹوٹ ... تانے
تقریر دین ... خدا تجہیں ... ہناہیں

گھت صندوقاں بہی نالیاں کھٹ دوزخ تھیلے
گھت انہاں نوں قفل مریسن نچاں اوپر دسن
اس وچہ رہن منافق ہر دم جب الحزن سدیوی
وڈے عظیم شتابی ترا تندے اس پچ قفل لگاون
تے جنتاں توں رہے نہ خطرہ خوف ڈلاں تھیں جاوے
ظاہر حال لواں بھر یا دردل کھا ایذا ہیں
نہ ہوجاں نے نقص نسری موت نہ ہوسی بھائی
جو وبا وچہ بہت نہ سنہدا اندر گرم جو بھائے
جو دنیا تے سر ہیر نہ سنہد اسکھیں عمر وائی
جو دنیا تے نکو ال نہ ہندیاں اُنہاں تاں آئیاں
اُتھے آتش وچوں ناں لٹے ہی کرو گئے تیلے
اُتے لندا نوچہ گندزاں ہمیشہ تاں ہر ہر جاون
اُتھا آتش گرم زنجیر لوہے ہی جو گلو جو پاہی
اُتھے گندیاں سخت پوشاک الوں آتش نال تھندے
اتھے تھوہر غسلین حمیموں ہے کھو نکر سہندا
اُتھا آتش جو بی کھو نکر سہندے ہے تے روزہ سچا
یا رب فضل کرم تھیں دوزخ اساں تھیں نہیں

دوزخ کنوں پناہ منگوونت حکم نبی فرمایا — اللّٰہم اجرنی من النار پڑھ صحیح ثنا آیا

اپنی ست واری ہر فجری پچھے پڑھنا ایسی کلاموں — ہیمی ست واری ہر شامیں پچھے پڑھ پایا

جیکر چاہیں تے پایا سن نبیا اندر رہنے والا مردا — ایسیں خلاصی دوزخ کولوں اللہ صاحب کردا

کیہا مجاہد دوزخ تھیں ہو سن بعض گناہیں — آگ نہ رکھی کرے گناہ اسمعیل سنائے بناہیں

مالک اُٹھسی دوزخ تائیں ایس کیوں نہیں جلیندا — ایسی وی تنا وچ اپنے ہن تے پناہ منگیندا

ساڑن اس طاقت تینوں نیڑے آگ نہ آوے — تاں ہن اٹھسی تینوں دوزخ وچوں ہر کوئی لیاوے

سُوتا مالک خاتم نبیاں ہو کر حضرت سوہنے — ست [illegible]

ہر ذرہ ہو عرض کریسی ہر جا سب خدایا — توں ایہنوں بخش منگیوں جیہڑا ہیسا ایمان لیایا

بیان دخول اہل ایمان در جنتان و خلوت ان اہل جنتان

یارب فضل کرم کر ساتوں دوزخ کنوں بچائیں — دیہہ فردوس [illegible] ساتوں ہمسائیں

کری عملاں نال بہشت نہ جاوے حضرت فرمایا — [illegible] نال خلاصی دوزخ کنوں پایا

بعض فضل تیرے تھیں جانا جنت بیٹھا — [illegible] اپنے فضلوں [illegible]

دوزخ تھیں نکلن ہو سن کرسن سجدہ شکر الٰہی — ہر [illegible] جنت [illegible]

پہنچ دیان [illegible] لگا کاں — [illegible]

حوراں غلمان لیاون کھنے خوب پوشاکاں — [illegible] حوراں لیاون [illegible]

کر کے غسل ہوون جد فارغ نیں پوشاک دولے — [illegible] جنت [illegible]

بھر بھر گہنے زیور مرتن غسل جو [illegible] — [illegible]

صورت حسن مبارک کوئی جتے نور نورانی
پڑھسن ہر ہر شاں اتے [illegible] حد نشانی
نہیں نہایت [illegible] پوشاکاں سبھی
جیہڑی [illegible] پوشاکاں زیور [illegible] ہوسن
[illegible] آہاراں
[illegible] نورانی [illegible] بہشت ہماری

ستر ہزار پوشاکاں وچوں چمکے نور [illegible]
[illegible] سواری کرسن [illegible] اندر [illegible]
[illegible] حُلے نوری [illegible]
[illegible] ہوسن
گرد اُنہاں دے مومن چلسن [illegible] نال ہزاراں
سر پر تاج ہزار [illegible] خوب اوڈاری

قال اللہ تعالیٰ وسیق الذین اتقوا ربہم الی الجنۃ زمرا حتی اذا جاءوھا وفتحت
ابوابھا وقال لھم خزنتھا سلام علیکم طبتم فادخلوھا خالدین ۝ وقالوا الحمد
للہ الذی صدقنا وعدہ واورثنا الارض نتبوأ من الجنۃ حیث نشاء ع
فنعم اجر العاملین ۝ وتری الملائکۃ حافین من حول العرش یسبحون بحمد ربہم
وقضی بینہم بالحق وقیل الحمد للہ رب العالمین ۝ سورہ زمر [illegible]

کرسن [illegible] فرشتے [illegible] آون
[illegible] کہائیں
[illegible]
[illegible] ساری
[illegible] ہووے
[illegible] فرشتے

خوشیوں [illegible] تسبیحاں شکر الٰہی گاون
خوشیاں نال ہزاراں [illegible] بہشت [illegible] تائیں
[illegible] دوری [illegible]
[illegible] نعمت بھاری
[illegible] ہووے
[illegible] نعمت [illegible]

ہر یک کہن سلام علیکم جب صبر تساں پایا
چنگی جا تساڈی ایہ گھر ہر دم کرم سوایا

کہن بہشتی شکر الٰہی لکھ حمد ثناں ئیں
وعدے سچ تمام کیتے جس جنت دتیاں جائیں

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰہِ الَّذِیْ ھَدَانَا لِھٰذَا وَمَا کُنَّا لِنَھْتَدِیَ لَوْلَا اَنْ ھَدَانَا اللّٰہُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ ع سورۂ اعراف رس ۸ پ ۳

فیر کہن حمد خداوند نوں جس جنت دکھایا
دنیا تے جس نبی بھیج پیغمبر سبب راہ چلایا

آپے راہ دکھا کر سانوں ایہ دکھلائیاں جائیں
ناہی بجھ ہدایت اسدے مشکل پہنچن ایہن جائیں

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰہِ الَّذِیْ اَذْھَبَ عَنَّا الْحَزَنَ اِنَّ رَبَّنَا لَغَفُوْرٌ شَکُوْرٌ الَّذِیْ اَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِہٖ لَا یَمَسُّنَا فِیْھَا نَصَبٌ وَّلَا یَمَسُّنَا فِیْھَا لُغُوْبٌ

نیک عملاں توں ودھ فضلوں آپ قبولے
رب غفور شکور اساڈا چھوڑیس غم نہ ہووے

جانی بہشتی داخل کیتیں فضلوں کرکے باری
جس وچ کتی رنج نہ کوئی نہ کجھ ضعف بیماری

بھلا طعام بہشتی کھاسن بھی جھڑ کیا بولن
زمین ہووی چٹی جیہی اُمہ اللہ دوجہ سالوں

دعا کیتی وچہ دنیا بھی یا رب سچے سائیں
توا نہ تنگی کھوہ زمین پتیاں نیاں پایاں

ہر یک کرا گوشت نال جگر دے بھن کباب بنائسن
دوست بہہ جنت اندر داخل ہنسوں نہا سن

دوست بہشت اوہ جو کفروں شرکوں تائب ہو
بھی حج زکوٰۃ نماز روزے ادا کرے ہوئے

آکھے قسم نبی فرمایا لوگ بہشتی سارے
آپ الٰہی گھراں پچھانن جیوں دنیا گھر سارے

وچ جنت غم اندوہ نہ کوئی ہر دم خوشی سوائی
نال کدی ہوت پیری ہرگز دکھ بیماری کائی

صفت بنا جنت و باغہا و اشجار و گلزار ہائے بہشت

۱۱۸

ہک اِٹ سونے ہک پیدی جنت سب بنائی ‏— گارا خالص کستوری تھیں کھیر خاک وِچھائی

کینکر باندی جاہگ موتی لعل جواہر ہیرے ‏— فرش زمرد صاف بلوریں سُرخ یاقوتوں بیڑے

رنگ محل عجائب ہوسن نہراں باغ بہاراں ‏— حوراں تے غلمان ہزاراں نت نہ خدمتگاراں

حور قصور درختاں وچوں خالی جائے نہ کائی ‏— سونے مُڈھ روپہری شاخاں گچ چوڑ یائی

کنڈا ہک نہ ہوسی ہرگز پتر زرد نہ کوئی ‏— میوے شہد شکر تھیں مٹھے نرمی مکھن ہوئی

شاخاں سبز زمرد پر گوں میوے بھار جھکایاں ‏— دوہیں کنارین باغ بہاراں نہراں وچ لگایاں

باغاں وچ چنبیلی صنبہ پھُل گلاب ہزاراں ‏— گُل سوسن گل نرگس مروہ کھڑ رہیاں گلزاراں

گل زنبق ریل داؤدی موتیہ بھی سچانان ‏— بھی سدا گلاب تے ہو ہزاراں ناکسے شان گمانان

گل لالہ گل خطمی خیری تلسی گل عباسی ‏— سنبل طیب بنفشہ کیسر بوٹیاں انت نہ آسی

بھی انب انار نے کیلے مٹھے بیہاں سیب انگوراں ‏— گری بادام تے شمش لیتے آڑو جوز کھجوراں

صندل چیل چناراں شیشم زیتوں جھڑ یاں لالاں ‏— گوہڑیاں چھاوان عجب بہاراں شاخاں زمین جھکایاں

رنگا رنگ جناور سوہنے باغاں وچ ہزاراں ‏— کوئل تے پپیہے بلبل سرخ چہونیاں ڈاراں

طوطے لال سبز کبوتر خوب چڑیاں جھرمٹ پایا ‏— دل نہ پوییاں بولیاں بولن سنیاں شوق ودھایا

بیان نہراں جنت وچ جنہاں دی خبر قرآن

نہراں بہت چلن وچ باغاں صفت تحقیق جاوے ‏— اُپر زمین برابر چلسن پانی جھیر نہ پاوے

کنڈھے بیاں لعل یاقوتوں تیاں کانچ اسر جڑیاں ‏— نہراں سبھ عجائب اوپر باغاں لایاں جھڑیاں

بھی باغاں وچ ترنجن حوراں موسن جا سجائیں ‏— [illegible]

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِیْ وُعِدَ الْمُتَّقُوْنَ فِیْهَا اَنْهٰرٌ مِّنْ مَّآءٍ غَیْرِ اٰسِنٍ وَّاَنْهٰرٌ مِّنْ لَّبَنٍ لَّمْ یَتَغَیَّرْ طَعْمُهٗ وَاَنْهٰرٌ مِّنْ خَمْرٍ لَّذَّةٍ لِّلشّٰرِبِیْنَ وَاَنْهٰرٌ مِّنْ عَسَلٍ مُّصَفًّی

ہر جا چار قسم دیاں نہراں باغاں وچہ جاری | ہک پانی خالص نا متغیر شیریں سرد بہاری

دوجی شیر مصفا شیریں مزہ نہ پھرسے کدائیں | تریجی خمر جو خوشی دلاں دے لذت اوڑک ناہیں

چوتھی شہد مصفا اعلیٰ شیریں حد نہ کائی | ایہہ نہراں چار چلن وچ جنت خبر قرآن آئی

بھی چشمے بہت بہشتاں اندر ہک کافور سدیوے | اس خاصیت سرد ہمیشہ نہر جنہاں پیوے

اس رنگ سفید لذیذ لیا ڈنگ ملن وچ سارے | پر ہا جیہہ ملاوٹ خالص پین نیک خاص پیارے

جنہاں چاہن تنہاں لیجاون اس چشمے دا پانی | تنہیں مین عام ملا کر پیون شربت نال جہانی

جیوں کر عرق گلاب کیوڑا وچہ پاون لے شربت | اوتھے شربت ہو شہراں وچہ کافور ملیوے

اِنَّ الْاَبْرَارَ یَشْرَبُوْنَ مِنْ كَاْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُوْرًا عَیْنًا یَّشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللّٰهِ یُفَجِّرُوْنَهَا تَفْجِیْرًا یُوْفُوْنَ بِالنَّذْرِ وَیَخَافُوْنَ یَوْمًا كَانَ شَرُّهٗ مُسْتَطِیْرًا وَّیُطْعِمُوْنَ الطَّعَامَ عَلٰی حُبِّهٖ مِسْكِیْنًا وَّیَتِیْمًا وَّاَسِیْرًا اِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللّٰهِ لَا نُرِیْدُ مِنْكُمْ جَزَآءً وَّلَا شُكُوْرًا ۝ سورہ دہر ۲۹

اوہ نیکو کار خدا دا پیون ستھرا پانی آہن | جیہڑے منت نذر ادا ری کر دیسن وچ ایماناں

ڈرن دے روز قیامت تھیں جس سختی بہت پسارا | دیون کھانا ہم یتیماں مسکیناں جداں پیارا

ولوں خالص اللہ کارن نیت ہور نہ کائی | بدلہ شکر نہ چاہن ہرگز ستائش او ثنائی

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَیُسْقَوْنَ فِیْهَا كَاْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِیْلًا عَیْنًا فِیْهَا تُسَمّٰی سَلْسَبِیْلًا

ہک زنجبیل سداوے چشمہ گرم خاصیت ایہی | بھی سلسبیل آکھیں آہن صفت جیہو جیہی

قَوْلُهٗ تَعَالٰی یُسْقَوْنَ مِنْ رَّحِیْقٍ مَّخْتُوْمٍ خِتٰمُهٗ مِسْكٌ وَفِیْ ذٰلِكَ فَلْیَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُوْنَ ○ وَمِزَاجُهٗ مِنْ تَسْنِیْمٍ عَیْنًا یَّشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُوْنَ ط

ہے اک تسنیم لطیف نہایت وچہ ہوا دے جاری
اوہناں چشمیاں تھیں خاصاں اندر ہوسن خوش بہاری
تے لکھ اصحاب یمین انہاں تھیں پانی منگاں جاسن
ہو شراباں چیز اندیوچہ اندک اوہ ملاسن

وَسَقٰهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُوْرًا ١ ط

ہو شراب ہمیشہ پاک سبھی تھیں افضل اعلیٰ
اوہ وقت دیدار الٰہی ملسی بخشے رب تعالیٰ
لذت خوشی جو اس تھیں حاصل دنیا وچہ نہ پالے
سیماں قال نہ آوے جیکھیاں معلوم ہوسی آپے
کھانا ہور شراب پیانی وچہ جنت ناہم تاں سدائے
اک گھنٹ پیتیاں کھادا پیتا ترت ہضم ہو جاوے
ادھر ڈکار لیا وچہ جیہا مکر بو کستوری
پیتیاں فیر کھانے دی خواہش ہووے ترت ضروری

صفت فرش فروش ولباس زیور اہل جنت وصفت اہل جنت ۔

اوہ فرش پوشاکاں جنت ریشم رنگ برنگے
اوہ قدرت نال بنائے خالق اعلیٰ عمدہ چنگے
ہتھ کسے ہتھیں نہ ہرگز لگے کسے تانے نہ سینے
اوہ پھلاں تھیں کڈھ باہر اون قدرت تھیں بنائیتے
اوہ قدرت دی نال ہریک رنگ عجیب رنگیلے
بھی جاطر خواہ منقش نقشوں قدرت رب جلیلے
بعضے بہت باریک بہت سندس نام قرآنوں
تے بعضے موٹے گاڑھے ہوسن استبرق رحمانوں
اوہ نازک بہت لطیف نہایت صفت کیتی جاوے
منہ انہاں پوشاکاں وچوں جنہ نظری آوے
نہ میلے ہون نہ بھگے ہرگز ناکدی ہون پرانے
اوہ پھل گلابی وانگوں ایہہ تارے نہ کر مانے
پہنے وقت نماز نیاں اوتاریاں ہور پوشاکاں
ملک سلام الٰہی لیاون تحفے بھی ہور پاکاں

۱۲۱

بھلیں مومن نوشیوں دونیے پاٹ پوشاکاں جاون
تازیاں بچ پوشاکاں مومن خوشی نچ بادہ یاون

بھی زیور سیتی نے چاندیوں ہوسن مرداں مو زناں نوں
بھی موتی لعل جواہر ہیرا اتھر مرد زناں نوں

زن مرداں ہتھ کنگن کڑیاں ہکسو تے ہکسے جاندی
ہنوز زیور ہوئی کولوں پہنن جھر فرآنوں آندی

قد بہشتیاں آدم جیڈے سٹھ گز لمبے سارے
موٹے قد برابر ہوسن دانگو سرو بہاری

صورت حسن شمایل یوسف خوبی انت نہ کوئی
خوش الحان آواز داودی ہر یک بخشش ہوئی

تیتر بہ برساں عمر جوانی حضرت عیسیٰ والی
زن مرداں ایہ عمر ہمیشہ قوت عقل کمالی

ختم نبیاں والی بولی عربی بہت سوہاری
ذکر الٰہی دوں نہ باتوں بچ تکلف جاری

جیونکر ساہ تکلف باجھوں دنیا اندر آوے
ایونہیں ذکر الٰہی تہاں نوں نہ باتوں بھاوے

جنت وچ نہ گرمی سردی نا اوتھے وہ ہپ انھیرا
وانگ سحر گہ روشن پرکہی وچ نہ نور دو ہیرا

اوہ نور منور عرشوں ہوسی جیں پرچ تہیں ناہیں
نہ دن رات بھی ہوسی اپھر تاریک کدائیں

ہک دن رات ہزاروں ورہیاں جنت اندر ہوسی
نال علامت سمجھا سے دن بھی معلوم ہوسی

اہل جنت نوں بول نہ غائط سینڈھ کھنگار نہ کوئی
نہ جیسے مانہ کچھ غلاظت بڑی مچھ نہ ہوئی

نہ تلیس وال نہ باکی والے سارے بدن صفائی
انہاں ہمر دوال عجائب دلپکان ہوسن بھائی

دکھ بیماری خوابہ ہوسی عیب قصور نہ کوئی
بھی باطن عیب کبر نہ کینہ بد خواہی بدخوئی

اوہ جنتی نعمت کھاون پیون ہوسی ہضم ڈکارں
اوہ خوشبو ڈکارہ بھی ہر یک خوشبو ناک نہ کارن

ہضمی انہاں اندی نہ ہوسی تخمہ ہور گرانی
جو دل چاہے کھاون پیون ہر نعمت ارزانی

جنت وچہ مزاتاں اتے مومن کرن سواری
کجھ تختاں رواں جیں رفرف آکھن وچ ہوا دے جاری

بھی اٹھاں نے کرن سواری تیزی حد لگائی
اوہ ہک گھڑی وچ راہ جیہنے چلسن نال چالاکی
ہر گھر جنت شہر زمینوں ہر جا باغ بہاراں
جد اوہ سیر ارادہ کرسن چلسی تیز سواری
سیر آیا دی پر پر نعمت ہیچ اجاڑ نہ کائی
ادنیٰ مومن وچ بہشتاں دیسی جاہگ موٹے
جتنی دنیا پیدا ہوئی روز قیامت تائیں
سو تحفے بہت عجائب اس ہی سب سچا پاوے
حسن شمار نہ کوئی زیور قیمت والے
نعمت جنت جیہڑی بخشی لذت وچ اندازاں
حور جنت ہوسی تیہوں نہ لذت پائے
مشکوٰۃ نبی فرمایا مرد بہشتی کوئی
جیسی نعمت وافر ہوسی حاجت نہ کوئی
کھیتی بیج پل دے وچ اگ آوے
وچ بہشت پانی کھلوا کر کے سب وکھاوے
ہک اعرابی پاس نبی دے سن کر اوہ الایا
یارسول نبی نوں پچھیا جو وچ جنت ہوسن ...

جنت نظر پوسی تیہ قدم لگاون تیز ہواواں بھائی
خوش موزون برابر چلسن نہ کجھ دہشت ہلاکی
رنگ محل تے نہراں چشمے خادم ہوسن ہزاراں
پلو وچ سیر کریسن جیونکر دنیا وچ گھر باری
ہر جا باغ ہزاراں خادم راحت خوشی سوائی
وہ حصے سے دنیا کولوں نعمت افضل اولیٰ
ہر نعمت جو اس وچ آئی حصہ ہک سنائیں
ہک ڈاہیوہ چیرن جنہیں عورت باہر آوے
خوشبودار پوشاک عجائب ہوسی خاوند نالے
انہوں لذت باطن بخشی نور تجلے جاناں
بھی نور تجلی اس تیزی ہوں جاناں حاصل آ دی
رخصت چاہے کھیتی کارن جنت اندر ہوئی
اوہ کہی ہے پانی ہے پریں دل خواہش ہوئی
پلو وچ وڈی ہو دے پکے وڈے ڈھیر لگاوے
آکھے ہی فرزند آدم دی تینوں کون رجاوے
شاید اوہ انصاری رایک حضرت ہسا آیا
نبی آکھیا رب جنت اندر جلوت کجھ نہ چھوڑے

۱۲۳

جے چاہیں سُرخ یاقوتوں گھوڑا اسپر کریں سواری
جنہوں جاں میں اتول اڈسی تیز ہوا اوں جاری

ہک ہور سن پچھیا جنت اندر بھی ہوسی کوئی
حضرت آکھیا جول چاہے اوتھے حاصل ہوئی

جے عورت مومن بیٹا چاہے جنت اندر کائی
ہک ساعت وچ حمل رہے فر اسے ساعت والی

وچ اسے ساعت وڈا ہووے عمر کمال جوانی
جیونکر چاہے باجھ مشقت کرسی رب ارزانی

عَنْ اَبِیْ هُرَیْرَةَ رض قَالَ قَالَ رَسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ یَقُوْلُ اللّٰهُ تَعَالٰی اَعْدَدْتُ لِعِبَادِیَ الصّٰلِحِیْنَ مَا لَا عَیْنٌ رَاَتْ وَلَا اُذُنٌ سَمِعَتْ وَلَا خَطَرَ عَلٰی قَلْبِ بَشَرٍ ط

وچ مشکوٰۃ نبی فرمایا آکھیا اللہ سائیں
تیار کیتا میں فضلوں نیکاں بندیاں تائیں

جو اکھیں کسے نہ ڈٹھا ہرگز کنیں سنیا ناہیں
نہ اوہ دل اندر وچ ہرگز آیا خیال کداہیں

جے چاہو پڑھ ویکھو آیت سورہ سجدہ والی
فلا تعلم نفس ما اخفی جو کیہا رب تعالیٰ

یعنی کوئی نفس نہ جانے جو تے اساں چھپائی
ٹھنڈ اکھیں دی انہاں کارن بدلہ نیک کمائی

بیان صفت حوراں غلماں ولداں خادماں اہل جنت و صفت مرد جنت

حوراں سبھ ہایاں نوروں صورت حد لکائی
حضرت حساں جنہاندی صفت اللہ فرمائی

لئے خوشبو خوش شہراں نبی الہیں فرمائے
صفت جنہاندی اللہ کیتی ہور کون سنائے

سرخی لباں سنگروں اُچی ہوتی ہور جو تائے
حسناں وچ شفق وچ تارے بجلی چمکارے

اکھیں فراخ جو عطر رنگاں آنے کجلا بوہت دا ہی
بہت سیاہی بہت سفیدی اکھی بار بہاری

زلفاں کستوری عطر لگائے آنکھ ایا ہے
خبر جیوں پھل گلابی تاتے ہر کر ماتے

ابرو کالے نازک ملوین جیوین کمان قصوری
گردن لمتن نازک پتلی جیو نگر گردن موراں
اجانک عجائب پتلا وچہ بولاق سہاوے
متھا چن بدر جیوین روشن زلفاں رات سیاہی
کھاڈی رسا دو بیٹ چوتازہ غبغب عجیب سہاوی
انگلاں چہ ہن جمیلاں نخنی گہنے رنگ برنگی
سینہ صاف بلور جیہا کینہ نیک بلند کشادہ
بازو گول از لطافت چاندی وانگ صفائی
انگلیاں سیلیا بھریاں نوں نگ نیز اجایاں
ہتھیں سرخ عجائب مہندی اعلیٰ رنگ رنگیلی
نازک لک لطیف نہایت سوہناں جیوں پلنگاں
ران ہریں نہایت نازک ریشموں وہ ملائم
پیراں تھیں چھاجھر چھنن چھنن کریکاں چال سہاوے
چکر باتھ حوراندی لونڈی نیاد اوپچہ آوے
ہمیشہ تہا ہیا اندر طاعت ذکر الٰہی
جنت اندر عورت باجھوں مرد نہ کوئی خالی
حسن انہاں حوراں تھیں دوچند ہوسن ہزاراں

بہت باریک عجائب سوہنے پلکاں نیز ضروری
مست آواز لطیف جو کوئل ساون وچہ گھنگوراں
سونا لعل جواہر موتی زیور کن لوکا دے
زیور کن بولاق جو تارے جھلکن چھپر لائی
سینہ اکم لطیف برابر ناف عجیب دل لاوے
لعل جواہر سونا چاندی ہکدوجے نوں چنگی
اپر نقش جو ساتوں پیچھے طاعت کریں زیادہ
کنگن کڑیاں موتی لڑیاں زیور ہاتھ لوکائی
بہت باریک ورا ز لطافت جیو نکر چنبے کلیاں
انگلیاں ہر سرخ عناوں کنگر دار ہتھیلی
رنگ عجیب جو سوہنا آتش عاشق انگ پنگاں
سیمیں ساق لطیف منور زیور تھیں پر دایم
جتیاں لعل جواہر گتیاں دیکھیاں ہوش لیجاوی
اگے مرد تمام لوکائی خود حضرت فرماوے
کفر شرک سماھو یدعت چھوڑن کل حرام مناھی
نیک زناں دہر مومن نوں جیوں آدم دانی
تے حوراں بھی ہر مومن دا فرزند ہزاراں

۱۲۶

نال زناں ہور حوراں ہوسن صحبت جو دل بھاوے
جدلگ چاہسن صحبت کرسن قوت حد زیادہ
اوہ حوراں ہن ناں ہمیشہ بکراں یعنی نت کواری
قامت قد برابر خصماں عمر برابر نالی
اوہ خصماں نال پیار محبت رکھن دلوں بجانوں
پردہ دور کرے رب ویکھن دنیا اندر پھرے
اوہ ہن بھی خصماں نال محبت رکھن دلوں بجانوں
جے دنیا اندر عورت کائی اپنا خصم وکھاوے
جو پاس بہشت جنہاں کئی دن کیوں تو ں الیس بچاوے
جنہاں خصم ہمیشہ دنیا خوف خصماں ہتھ آون
تے جنہاں ہتھ خصم ہتھ ہوسن اوہ مختاری
یا جیہڑا استیشان زیادہ ہوسی درجہ عالی
شہر گہ ہتھ ماں اندر بھی تر تی قسماں آوے
جو عرض انہاں دی وچ بہشت تے درگاہ پائی
تیجی قسم معتبر بنایاں انہاں بہشت لیجاون
آتم وچ جو غلماں بہشتی دا نگوں تور سرشتے
زینت زیب نشانی ہیرے جیوں کر موتی دانے

لذت خوشی نہ حد نہایت منی نہ باہر آوے
اور کدی معطر ظاہر کرن جاں پسیں ارادہ
ایہہ در دائیداوں خالی ناکجھ خون خواری
پستاں واگ انار اں ہر ہم سر خوبی بن بھاتی
ہکدوجے دنیاں کینہ حسد عداوت شانوں
آکھن پاس میل نشانی وکھن داغ بھجے
دنیا نیچ کمال انہاں سوال کرن جانوں
حوراں کہن محبت اسنوں خبر نہیں ہر مٹے
جیدا یہ پاس اساڈے آیا ناز کرین بھانے
نے جنہاں خصم نہ کیتے دنیا اندر خصم کراون
جس نال محبت لذت ہتی دنیا وچ گذاری
اونہوں کر قبول او عورت ہوسی اس دا ولی
پہلا قسم ملائک ہوسن خاص وکیل بنائے
یعنی انہاں آن بناون جو کجھ حکم ہووے رحمانی
بھی ملی دربی لیایا انہاں خاص بہشت بناون
وہ بکی عمر ہمیشہ ہونا ہیں اوہ عمر سکتے
اوہ خدمت وچ دالے کھڑن حضور یال انہاں نے

تریجا قسم اولاد کفاراں چھوٹے لڑ سدھ ہوئے ۔ اوہ حضرت امت کا رن خادم رہنیں منگ بنائے
جو یا رب انہاں غریباں لڑکیاں نوں میٹھا قہر والا ۔ وحدانیت تیری منی پئے نہ کفر و پالے
بھُل بلوغوں ہوگیری نہ انہاں کفر کمایا ۔ امت تیری کارن خادم کرتوں انہاں خدایا
بیجی اگ ہنر و لطیف عجائب جنت اندر آئے ۔ ترے قسماں اوہ راگ الہائی وچہ کتاباں پائے
پہلا قسم درخت جو طوبیٰ ہر گھر اوس پسارا ۔ تس تے پتاں نال ہواوے راگ ہوسی آشکارا
خوش الحان ہنر عجائب ہر ہر جا سنادے ۔ لذت خوشی زیادہ عقل سندیاں ہوش لیجا دے
دوجی قسم گوناگون بوٹیاں کان گا گون ہوائیں ۔ ہنگوہت عجائب تجھنے طوبیوں پنچھی ہریکاں نائیں
دوجا قسم جو بہشتی نعمتیاں وچہ مکاناں ۔ تنہج ہوون خوش گیتاں گادن اندر حسن بیاناں
کدی بیاں حسن بیان شمائل گاون خوب ادائیں ۔ کدی حسن شمائل خصماں اپنیاں گاون صفت ثنائیں
جیہ کر دنیا وچہ عورتاں گاون وچہ دلوراں ۔ اوہ وچہ بہشتیاں گادن حوراں حراں دہاں
تریجا قسم جو ہوون اکٹھے وقت دیدار الٰہی ۔ حکم کریسی رب خوش الحان جو خاص بندہ درگاہی
جیہا کہ اسرافیل فرشتہ مشہر خوش الحانی ۔ کدی حضرت داؤد پیغمبر کہن راگ حقانی
اوہ پڑھنا تسبیح الٰہی صفت بیان کریسن ۔ حالت عجیب سنیندیاں فوقون شوقوں پیسن

بیان کوشکھا و محلھا و مجلسھا و مکانھائے جنت و ذکر اعمال موجبہ آنھا

اک نادر محل عجائب گنبد جو ہر میں ۔ بعضے اک شے تیس پیدا کیتے وچہ ہوائیں
بعضے سبز زمرد کولوں یک یاقوت بنائے ۔ بعضے صاف بلوراں نوں رب قدرت نال اوپائے
ہر ہر رنگ جواہر گولوں نادر لطف صفائی ۔ باہر کھلیاں اندر دسے وچوں باہر آئی

بعضے ہی گوہر کولوں کوہاں سٹھ درازی ۔ سٹھ کوہ چوڑا سٹھ کوہ اُچا اُتّل عجائب تازی
بعضے تکے زمین دے اتے بعضے وچ ہوائیں ۔ جیونکر تارے وچ اسماناں دسن لوکاں تائیں
یاراں سوال نبی نوں کیتا کس ملسن اوہ تھانواں ۔ نبیاں ہور شہیداں ملسن یا خاصاں اولیاواں
نبی ﷺ کیہا جو کفروں شرکوں تائب ہو کر موئے ۔ مٹھے سچ پیغمبر ربدے تابع انہاں ہوئے
بھکیاں دین طعام غریباں مسکیناں محتاجاں ۔ مٹھا سخن ملائم بولن خوشخو نیک مزاجاں
جاں خلق سوئے اٹھ پڑھن تہجد پڑھدے شکر الٰہی ۔ وچ سختی درد آزار مصیبت نال صبر ہمراہی
کہن سلام علیکم ہر نوں جو آشنا بیگانے ۔ بُریاں نال عداوت رکھن نیکاں حب لگانے
خرچن نال اللہ دیکارن رب جنہے فرمایا ۔ ایہ نگ محل انہاں نوں ملسن رب دا فضل سوایا
ہک ہور محل نبی فرمایا مینوں رب وکھایا ۔ اس وچ وڈی ہاں ستر سرخ یاقوت لگایا
اس وچ سبز زمرد کولوں ستر ہور مکاناں ۔ تے ہر ہک وچ مکانے وہریا ستر تخت شاہاناں
تے ہر ہر تخت اوپر بھائی ستر فرش وچھائے ۔ ہر ہر فرش اوپر فرشتہ بیت بالائے
بھی ہر ہک اوپر حور الٰہی ہک صورت حد نہ کائی ۔ تے ہر ہک وچ مکانے ستر لونڈی آئی
بھی ہر ہر وچ مکانے ستر رکھے خوان طعاماں ۔ کھانے ہر ہر خوان اندر بھی ہین ستر اقساماں
تے سونے چاندی بھانڈے ہوسن شیشے وانگ صفائی ۔ بھی خوشتن خوردن پیالے ہوسن قدر موافق جائی
پاسن بہشتی ادنیٰ ہوسن خادم بہت ہزاراں ۔ داڑھی مچھ نہ ہوسی انہاں خوش صورت ہوشیاراں
مٹھی بولی خوشبو ہوسن خادم اوہ تمامی ۔ جھوٹ بیہودہ سخن نہ بولن نا بدخو بدنامی
تا اوہ محل کنہاں نوں ملسن عرض کیتا اصحاباں ۔ نبی کیہا جو میری سنت پکڑن راہ صواباں

جو دنیا وچ اُسارے مسجد یا ہک اِٹ لگاوے
جو مغرب پچھے نفل پڑھے دس نفل ضحی گذارے
یا پڑھے ختم خاں جمعہ یا رات جمعہ دی کوئی
جو دس واری اخلاص پڑھے وچ جنت ہک گھر پاوے
عرض کیتا فر عمر نبی نوں اوہ گھر بہت سکھالے
نبی کیہا ہے ذکر خدا تھیں جنت وچ ساری
جے ذکروں بند ہووے مومن اوہ بند ساری
کہن جواب جو خرچ ہویا بند ہوون خرچ آوے
جو انا للہ پڑھے مومن جد اس بیٹا مردا
جو صفاں نماز اندر کھلو وے یا صف جنگ کفاراں
جو جھگڑا چھوڑ کھلووے مومن اللہ کولوں ڈردا
جو سچا آہا ملس حویلی جنت دے وچکارے
جے خوشخوئی دی عادت رکھے دنیا اندر کوئی
جو وچ رمضان نمازاں پڑھدے مومن نال نیازاں
گھر جنت وچ سرخ یاقوتوں ملسی انہاں تائیں
خلوت راحت وچ مکاناں جو گھر چھپا دوالے

جو سنت عصر رکعتاں چار پڑھے محل اوہ پاوے
بھی جیکو پڑھے چہارم کلمہ جا کر وچ بازارے
یا ویر جمعہ دن روزے رکھے درجہ پاوے سوئی
ویہ واری تہیں دو گھر ملسن ترے جو تریہہ پاوے
اتنا پڑھیاں جیکر ملدے اوہ گھر جنت والے
جد لگ مومن ذکر کرے انتہے عمارت جاری
پچھن لوگ جو انساں عمارت کیوں ہن بند کھلہاری
یا ذکر ورب غفلت چھوڑ و عمر نہ اوگت جاوے
بیت الحمد ملے وچ جنت نام الٰہی اس گھر دا
یا کھٹے قبر جو بندہ مومن جنت ملسن داراں
جنت وچ گھر ملسی اوسنوں بدلہ اس صبر دا
جے جھوٹا آہا تاں گھر ملسی جنت وچ کنارے
اچا گھر وچ جنت لیسی اسدی ریس نہ ہوئی
ہزار نیکی ہر سجدے بدلے ملسی اونہاں نمازاں
ایہ عمل حدیثاں اندر آئے کر دے لین جزائیں
تے بیلی یار ملاقی ہوسن وچ میدان سکھالے

دربیان طبقات ثمانیہ جنت و درجات آنہا و بیان

اعمال موجبہ بلندی درجات در جنات

طبقے اٹھ بہشت پچھانوں وچ بہشتاں آئے
جنت خلد جنات نعیموں جنت بھی فردوسی
اٹھواں خاص دیدار الٰہی کارن جنت آیا۔
اس وچ جنت تجلی راتیں پاک اللہ فرماوے
علیین اس نام ایہائی ابن عباس رضؓ بتائے
یعنی جیونکر ریتوں ہٹے اسو بچ ہرشک تمامی
بعضے مقعد صدق کہن اسو چہ قرآن جو آیا
سب بچ بات تہیں اعلیٰ مطلق نام وسیلہ ایہی
وانگ وزیر ہوسی اوتھے حضرت حاکم اہل جناناں
سب طبقیاں تھیں ادنیٰ طبقہ جنت ماوی آیا
تے بعض روایت اندر پہلا دار الخلد ایہائی
ہووے جاسونے خالص تہیں اوہ دار مقام سداوے
تریجا سرخ یاقوتوں بنیاں دار السلام پچھانوں
چوتھا عدن زمرد سبزوں اسو چہ رہسن غازی
پنجواں نام مقام جو بنیاں موتی کنول بھائی
جنت چھیواں نعیم جو ایہی لعلوں سبز بنایا

جنت ماوی دار مقام بھی دار السلام سداوے
بھی جنت عدن انہاں وچ جنت اہل ایماناں موسی
گویا اوہ دیدار الٰہی سب تہیں اعلیٰ پایا
نعمت گوناں گون ذخیرہ اس وچ جمع کراوے
بعضے نام کثیب کہن جو ٹیلے مشکوں آئے
وقت دیدار انہاں پر بہسن مومن لوک جو عامی
شاہ رفیع الدین محدث ایہ مختار بتایا
اوہ خاص حبیب الٰہی کارن صفت کچھو ہی کیہی
نعمت سب طفیل انہاں دے بخشی اہل ایماناں
اعلیٰ تر فردوس ایہائی بعض عدن فرمایا
چاندی خالص تہیں ایہ بنیاں عاماں کارن بھائی
دولت مند جو شاکر مومن اس وچ جا ہک پاوے
اس وچ رہسن فقیر جو صابر تنگ رہے گذرانوں
بھی لذت دنیا چھوڑی جنہاں زاہد نیک نمازی
اسو چہ رہسن عالم حافظ کر کے نیک کمائی
جو دیہن اذان نمازاں کارن ہو شہید جو آیا

۸۵ یہ بیان مولینا شاہ رفیع الدین صاحب رحمہ کے رسالہ میں لکھا ہے ۱۲ منہ
۸۶ اللہ تعالیٰ نے فرمایا ان المتقین فی جنٰت و نھر فی مقعد صدق عند ملیک مقتدر سورۂ قمر پ ۲۷ یعنی بیشک پرہیزگار لوگ باغوں اور نہروں میں ہوں گے سچائی کی مجلس میں قدرت والے بادشاہ کے پاس۔ تفسیر معالم میں مقعد صدق کی تفسیر کی ہے راستی کی مجلس جس میں لغو اور گناہ کی بات کوئی نہ ہوگی ۱۲ امام جعفر صادق رضی اللہ عنہ
۱۳۰
[illegible]

ستواں جنت ماویٰ اہی جس پیدائش نوری
ولی اللہ دے اوس وچ رہسن ربدے خاص حضوری

اٹھواں ہے فردوس معلیٰ سبھ تھیں افضل جائیں
اوہ ختم نبیاں سن اصحاباں ہر پیغمبر تائیں

امت نوں فرمایا حضرت رب تھیں کرو دعائیں
جو فضل کرم تھیں یا رب سانوں وچ فردوس لے جائیں

ہکدوجی تھیں چڑھ ہو چڑھ ہیندے تلے اوپر ترتیبوں
تلے کولوں ہر اتلا افضل نعمت حسن عجیبوں

ہر جنت وچ سو منزل درجے جینوں کہندے
جیونکر وچ گھراں کہن بہتے ہر وچ بندے رہندے

ہر اتلا طبقہ ہیٹھ والے نوں وانگوں چھت ہویا
ہر طبقے تے عرش ربانان وانگوں چھت کھلویا

جیونکر باغاندے وچ طبقے ہک نیچے ہک بالا
ایویں طبقے اٹھ بہشتاں کیتے رب تعالیٰ

جیونکر ہاراں وچ پہاڑاں درجے ہیتویں خاناں
ہر درجے وچ فرق انیویں جیویں فرق زمین اسماناں

ہر اتلا طبقہ ہیٹھ والیاں نوں تاریاں وانگ سیاوے
جیویں آسمان کنارے اتے تارا نظری آوے

تلے کنوں جو اتلے درجے نعمت دون سوائی
جو اعمال وہادن درجے سنو حدیثاں بھائی

جو مومن راہ اللہ دے چلن جنگ کرن کفاراں
جو ستر توجہ کرندے وضو شرطاں نال ہنجاراں

جو بہتے قدم جماعت کارن ٹرکے آون دوروں
جو پڑھکر ہک نماز دوجی دا کردے فکر حضوروں

انہاں عملاں تھیں بڑیاں چڑھسن درجے ہون زیادہ
جو حفظ قرآن کر لوے وچ دنیا درجے بہت اماده

حکم ہوسی حافظ نوں پڑھ توں درجے چڑھ تو مل
جیونکر خوب پڑھیا وچ دنیا اوویں واضح پڑھ توں

اوہ اوویں واضح پڑھدا جاسی اتے چڑھدا جاسی
جتنا یاد قرآن ہوسی اس اتنا قرب ودھاسی

نال شمار آیات قرآنی درجے جنت آئے
حفظ قرآن ہوسی جس سارا اعلیٰ درجہ پائے

ہک درجہ خاص ملے جو مومن کردی صبر بلائیں
غم اندوہ مصیبت سختی تنگی ظلم ایذائیں

معنے صبر جے سختی آوے بُھکھ وبا بیماری ۔ یا ڈر دشمن دا یا وچہ مال اولاد مصیبت بھاری

شرک نہ کرے نماز نہ چھوڑے رب تھیں راضی ہووے ۔ سب احکام الٰہی اپر ثابت قدم کھلووے

ہک درجہ ہور نبی فرمایا تریہ شخصاں ہتھ آوے ۔ ہک بہت غریب جو ٹبر والا تقوٰی دین کماوے

ہو سو خویش سکاوت توڑن کر اوہ صبر تنوڑی ۔ بھی سلطان اوہ عدل کرے نت رسم ظلم دی چھوڑے

حضرت کیہا نہایت درجہ اعلےٰ کوئی پاوے ۔ جے اس تے ظلم کرن اوہ بخشے ظلم نہ مول کماوے

جے اُہنوں چیز نہ دے کوئی اوہ منگے ایہ دیوے ۔ جے اسنجیں خویش ہیوندی توڑن گنڈہ سکاوت کیوے

جو پاس میر سفارش کرکے کم غریب کراوے ۔ جو کرے توکل خالق اُتے تقوٰی دین کماوے

جنتی راحت لذت نعمت دنیا چکھے کوئی ۔ اتنا قدر کمی اس درجے جنت اندر ہوئی

یا جھ خدا تھیں کریں جو پوجا یا کوئی آپ پوجاوے ۔ یا سوں شگن تیرا دے مشرک اوہ جاندا مر آوے

یا سن کر بات خدا تھیں دی تائب مول نہ ہووے ۔ اس جنت وچہ نہ درجے ملسن پچھوتا دے روے

ہک شخص بہشتی نظر اُٹھاوے اُپر نور دسیاوے ۔ ایسا نور چمکے اس پر تکطر نہ رکھی جاوے

ایہ کیا نور فرشتیاں پچھے کہن جواب فرشتے ۔ ایہ نور فلانے مومن دا جو کرے نیک سر رشتے

اوہ آکھے اسیں برابر آہے دنیں وچہ اعمالاں ۔ کیا کجھ ایس ترقی کیتی ہیں پر وچہ خصالاں

ملک کہن گے رج طعاموں توں راتیں سوں رہندا ۔ ایہ راتیں وچہ عبادت جاگے بھکھ تریہ بھی سہندا

اس بھکھہ تریہ بیداری بدلے ایہ درجہ ہن پایا ۔ اوہ سن کر راضی ہوسی جو وچہ جنت حسد نہ آیا

بیان جمعیت اہل جنت وتفحص کردن ایشان از حال زن وفرزند وخویشاں

جد اہل ایمان بہشتاں اندر عیش آرام بہین ، زن فرزند تے خویشاں یاراں سار سنبھال کریں
کہن فرشتے ہین جنت دچ آپو اپنی جائیں ، ہر یک قدر اعمالاں ملیاں جنت وچ سرائیں
کہن بہشتی باہجھ انہاں دے خوشی اسانوں نائیں جے اوہ پاس اساڈے آون ہووے خوشی تدائیں
کہن فرشتے اوہ عمل تہیں درجے لئے نہ کوئی کہن بہشتی عرض اساڈی اللہ اگے ہوئی
جو دنیا وچ کماندا ہکو کھاندا ٹبر سارا تے ہک امیراں خدمت کردا اپڈا خویش پیارا
توں شاہنشاہ ساریاں دا حاکم اکرم کل کریماں فضل کرم تدھ حد نہ کوئی ارحم کل رحیماں
جاں تیری اساں عبادت کیتی اعلے درجے پائے تاں فضل امید خویش پیارے پاس اونہاں پہنچائے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَالَّذِیْنَ اٰمَنُوْا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّیَّتُهُمْ بِاِیْمَانٍ اَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّیَّتَهُمْ وَمَآ اَلَتْنٰهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ مِّنْ شَیْءٍ سورہ محمد س ۲۶ پ

حکم ہوسی فرزند عیالاں پاس اونہاں پہنچاؤ وچ درجے کر و برابر پورے نعمت انہاں دوہاؤ
فضل خزانے وچوں دیہو نعمت دون سوائی تا اونہاں کجھ نقصان نہ پہنچے نعمت وچ جو پائی
بھی حضرت نبی شفاعت کر کے درجے بہت دلوائے قدر محبت پاک نبی دی امت درجے پائے

دربیان دیدار الٰہی وحصول نعمت وشان غیر متناہی

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وُجُوْهٌ یَّوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ اِلٰی رَبِّهَا نَاظِرَةٌ

سب نعمت تھیں افضل اعلے ہے دیدار الٰہی جنت اندر ہر کوئی پاوے منگ اس گمراہی
ہکناں سال اندر ہکواری ایہ نعمت ہتھ آوے ہک فرقہ ہر ہفتہ ویکھن خالی جمعہ نہ جاوے
ہک فرقہ ہر روز دو واری دیگر وقت فجر دے جو نال خشوع ایہ پڑھن نمازاں ایہ گل حاصل کر دے

۱۳۳

چوتھا فرقہ ہر دم حاضر خاص الخاص الٰہی
جیونکر خاص غلام حضوری اندر خدمت شاہی

جد اہل جنت دے چہ آپو اپنے درجے پہنچن سارے
ہک ملک منادی کری آوازہ خوش آواز بلاوے

سنسن اوہ آواز بہشتی جو سب ادنٰے اعلٰے
کہسی ہوئے پسند تساننوں ایہ گھر جنت والے

سب کہن سوگند خدا ایہ منزل بہت گرامی
اسنھیں ہو نہ خواہش ہرگز راضی ایں تمامی

ہک خواہش دیدار الٰہی سر تھیں نعمت بھاری
حکم کری رب اعلیٰ جنت زینت کرے تیاری

زینت ناک ہووے جب جنت ور ڈہل ٹلاوے
حکم ہوئی پھر ملک الٰہی بندیاں سد لیاوے

اوہ نال آواز بلند پیارے لذت نال پکارے
جو دوست رب دے ہو کر زیارت اپنے مالک پیارے

تاں اعلیٰ ادنٰی سب بہشتی سنسن اوہ آوازہ
ہون اسوار براقاں اُٹھاں زیب خوشی کر تازہ

پھاویں چھاویں باغ جنت دے سیر کریندے جاون
جا پہنچن دروازے قدسی آکھ سلام سناون

اَلسَّلَامُ عَلَیْنَا مِنْ رَّبِّنَا انہوں آکھن سارے
چاہن اذن تاں اذن کری رب داخل ہون پیارے

جو اٹھواں طبقہ جنت اعلیٰ تلے عرش دے بھائی
وڈا باغ میدان ایہی اوتھے حور قصور نہ کائی

کرسیاں بہت زمرد بھریاں یاقوتوں ہو نوروں
لعل جواہر چاندی سونیوں دے ہریا بہت حضوروں

قدر موافق درجے ملسن کرسیاں ہر اک تائیں
نے کستوریاں ٹیباں اتے عاماں ملسن جائیں

ہر کوئی اپنی درجے اُتے راضی دلوں پچھانوں
کینہ حسد نہ ہوسی دوچہ ہور کریندے شانوں

فرھنڈی وا و عجائب گھلسی مشک عنبر اڈاوے
اوہ خوشبو ناک عجب کستوری ہر اک اتے پاوے

سر ڈاڑھی ہر پاسے جاسی گرد پوی کستوری
خوشی کمال ہووے انہاں حاصل لے اوڑک مسروری

کرسی عرش الٰہی ویکھن چمکے نور نورانی
کرن سوال دیدار الٰہی فضل ہووے رحمانی

عرش دوالے ستر پردے ہوسن ہر اک نوروں ۔ حکم کرے رب ہر اک پردہ ہووے دور حضوروں
ویکھ تجلی نور الٰہی ہر یک سجدے جاوے ۔ حمد ثنا تسبیح الٰہی ہر اک شکر سناوے
نال تسلی ہر اک دیکھے پردہ کسے نہ کوئی ۔ چن پدر جیوں سر پر دستے کائی ڈھل نہ ہوئی
فر شاباش خوشی سناوے اللہ میرے تسیں پیارے ۔ چنگے خلقت میرے وچوں اہل عبادت سارے
ہر یک سمجھے پاس میرے اوہ بھیت لاندیجانی ۔ ظاہر خفیہ باتاں ہر اک بھیت کہی من بھانی
ہر اک شخص کلام عنایت قدر موافق پاوے ۔ تا حکم کری رب خواہش دلدی ہر کوئی دلوچ لیاوے
تا خواہش کرن جو نعمت جنت بیانوں رہے مدامی ۔ حکم ہوسی ایہہ دائم رکھساں دیساں ہو انعامی
فر حکم کری رب ملک وچھاون دسترخوان نورانی ۔ لعل جواہر جڑی ہزاراں زینت زیب نورانی
بھانڈیاں کچھ شمار نہ آوے موتی ہو یاقوتوں ۔ ہر اک دے وچ ستر قسماں ہوسی کھاناں قوتوں
جو دل چاہے کھاون پیون ہر ہر قسموں کھاناں ۔ بھی ملے شراب طہورا تہائیں پیسن اوہ من بھاناں
اہس لذت خوشی نہ حد نہایت بھلسن سب نعیماں ۔ ہور خصت فر گھر دل چلسن شوکت شان عظیماں
ہر یک تائیں ستر حلے خلعت ملے حضوروں ۔ ہر ہر حلہ ستر رنگاں ہوسی خوشی سروروں
فر مڑ دیاں ہک بازار ملے وچ بیع تحرید نکائی ۔ سندس استبرق ابریشم زینت زیب سوائی
تحفے ہوسن ہزار عجائب کسے نہ ڈٹھے اکھیں ۔ نہ کنیں سنی نہ خیال دلاں وچ انت شمار نہ لکھیں
جو کچھ چاہن چک لیجاون کمی نہ ہوسی مولے ۔ بھی خوب شکل تصویراں ہوسن پیا ہے جس قبولے
چہرے ہی شکل پسند کرے اوہ اپنی شکل بنائے ۔ ہو اسوار گھر انہوں آون حسن جمال سوائے
ملن غلام تے خادم اگوں کر کے صفاں قطاراں ۔ کہن سلام کرن تعظیماں ہور کنیز ہزاراں

حوراں حسن جمال انہاں دا دیکھ ہوون حیراناں
بھی حوراں حسن زیادہ تھیسی جمال انہاں ویکھن تیاناں

کہن مبارک ہکدوجینوں رونق خوشی سوائی
حوراں تکھن ایہ نساں خوبی صوت کیونکر پائی

کہن بہشتی کیوں نہ ہووے حسن جمال سوایا
جو اساں دیدار جمال الٰہی فضل کرم تھیں پایا

بھی اہل جنت نوں کدی گھر انوچہ کرسی رب تجلی
دیکھ جمال عنایت سخنوں حاصل خوشی تسلے

لوک بہشتی نعمت خوشیاں کرسن سال ہزاراں
ہکدینہ رب تجلی کرکے حکم کرے ابراراں

جو خواہش طلب مراد دلانوچہ ہی نساں باقی کائی
کہن خواہش کجھ نہ باقی سب مراد بہو نجائی

رب کہسی میں اعلیٰ نعمت ہور کراں انعامی
جو کدی ناراض نہ تھیساں تساں تھیں راضی ہاں مدامی

ایہ خوشخبری سنکر مومن ہوسن دون سوائے
تے راحت جانان جیساں ایہ خوشخبر دہائے

ہر نعمت تھیں افضل جانن اس خوش خبری تائیں
ورضوان من اللہ اکبر مغفون کیہی جزائیں

بیان تسلیہ مساکین صالحین تا رشک نہ ندیر نعمت و راحت اہل کفر و نفاق و بدعت

پا ٹا موٹا پہن بھرا و حمد الٰہی کہیئے
تے روکھا سوکھا جو رب دیوے کھائے شاکر رہیئے

ایہ فاقہ فقر نبیدی حالت بھاوے تابعداراں
لذت زینت راحت دنیا حصہ ہے اشراراں

اہل نفاق تے بدعت کافر دنیا اندر سوکھے
تے مومن صالح سنی اکثر عمر گذارن اوکھے

شوکت شان اسائش انہاں ویکھ نہ جی بھٹکاوے
ایہ چہ حقیقت نعمت ناہیں جو چاہے سو پاوے

سن احوال انہاں دا جنہاں جو چاہیا سو پایا
نمرود شداد فرعون کفاراں کوڑیاں رب سدایا

جو ساڈے نفس مراداں پاون گھٹ انہاں تھیں ناہیں
پر رب حلیم رحیم مراداں اندک دیندا تائیں

۱۳۶

بدکاراں دی راحت زینت نعمت خاص کہیے ۔۔ اس وچ غضب ربانا ں دہا تاں قہروں ڈریاں رہیے

حکم ربانا ں دو رخ قہروں اونہاں دے سر جاری ۔۔ ایہ چا دوہاڑے مہلت راحت بہت کرن بدکاری

جیونکر بادشاہاں دی عادت حکم قتل جیں دیندے ۔۔ بہت دیہاڑے مہلت دیکے نعمت بہت کھویندے

جو کھاوے پی لے عیشاں کرلے پہنے جو من بھاوے ۔۔ چار دیہاں تھیں پچھے فیر اوہ پھاہا سولی پاوے

اوہ چار دیہاڑے لذت نعمت اندر غضب چھپایا ۔۔ بیدیناں دی نعمت دا ایہ حال جو آکھ سنایا

تے مومن صالح سنی جیکر دولت دنیا پاوے ۔۔ اوہ قید شرع دے نال مقید کرے نہ جو من بھاوے

اوہ چونہ زناں تھیں وده نہ رکھے وچ نکاح کداہیں ۔۔ زنا لواطت کنجربازی نیڑے جاوے ناہیں

نہ راگ سرود نہ تار سنے نہ ڈہول طنبور و نارا ۔۔ خواہش نفس نہ دیوے اسنوں کرداصبر قرارا

خمر نہ پیوے نشہ نہ کوئی ناچ نہ ویکھے مولے ۔۔ سونا ریشم مرد نہ پہنے ترک حرام قبولے

جو عیش خوشی ہے منع شرع وچ نیڑے اس نہ جاوے ۔۔ حج زکوۃ فطر قربانی حق بجا لیاوے

اوہ حکم شرع دے نال جو ورتے نعمت وچ حلالوں ۔۔ ایہ نعمت ہضم مبارک اسنوں خطرہ نہیں وبالوں

اوہ دوہیں ہتھیں دولت دنیا ریت تمام لٹاوے ۔۔ اسدی ریس کچیوے مومن جیویں حضرت فرماوے

دو شخصاں دی ریس کچیوے اک عالم ربانے ۔۔ جو عمل کرے خود لوکاں نوں دسدا راہ حقانی

دوجا مومن غنی جو دولت رب دے نام اوڈاوے ۔۔ جو سچے وتا خبر نہ کھتے ریاؤں ڈرے چھپاوے

خاتمہ دربیان حدیث حُفَّتِ النَّارُ بِالشَّهَوَاتِ وَحُفَّتِ الْجَنَّةُ بِالْمَكَارِهِ وتفصیل نصیحت بوجہ تمثیل

دوزخ شہوت نال لپیٹیا خود حضرت فرماوے ۔۔ تے جنت رب لپیٹیا سختی جو کجھ نفس نہ بھاوے

137

طرح ایہہ اخیر موسم والی سے افضل اور زیادہ فائدہ مند ہوتی ہے۔ ۱۲ ۱۲ منہ

جیونکر پھاہی گرد نواحی پاون جوگ شکاری ۔ اوہ چُن چُن جوگ جناور پھابے پھسّے موت خواری
اینویں گرد بگرد جہنم شہوت حرص وچھائی ۔ ایہ شہوت سبہ نفسانی خواہش خلص جماع نہ آئی
ہر ہر لذت کھاون پیون پہنن بھی اسواری ۔ بھی زینت زیب آسایش دولت دنیا نفس پیاری
بھی نام ناموس وڈیائی چاوڑ عزت بھی سرداری ۔ بھی رسم رسوم لحاظ قبائل چھوڑن نقسان بھاری
ایہ لذت شہوت نفس نہ چھوڑے چھوڑن سخت سیاوی ۔ پھاہی دوزخ والی پھلسے اس ویلے پچھتاوے
نے جنت وُ انگ غنیمت ہوہل مشکل رب بنایا ۔ دکھ ریاضت محنت سختی جیں جالی تس پایا۔
جیوں رہک اول زمین سوارن کوگھاہ مریندے ۔ بھی ہل واہن وچہ گرمی ہیاں جر کے جان گلیندے
بابیو باون کدھ زرق جو گھر دا اندر خاک رلاون ۔ قربانی دیون پالے جالن کلر کوڑا پاون
بھی دینہ تے رات کرن پھر راکھی منگن نت دعائیں ۔ جو یارب فضل کرم تھیں ساڈی محنت پلے پائیں
اینویں محنت باجھ نہ جنت محنت کیتیاں پائیے ۔ اوّل کفر شرک دے موڈھے بدعت مار گوائیے
کر کے صاف عقیدہ سنی کریئے نیک کمائی ۔ ترک حراموں شبہوں کریئے جو کجھ سب برائی
گرم دنانو چہ روزے مشکل سرڈی وچہ نمازاں ۔ وضو غسل شرائط جو کجھ کریئے نال نیازاں
پنجے وقت نماز جماعت افضل وقت پڑھیوی ۔ اگلیاں نوں کد پچھلے ملدے واہی خیال کجیوے
جو کتنک چھیڑے حد ہاڑہی بیجن گھیر اناج نہ میون ۔ جو گھر بوہ لاون بھیڑی پلیوں مالہ دیون
پنج نمازاں پنجے زمیناں صوم سہاگہ آیا ۔ وٹا ڈول نہ چھوڑے کوئی صدقہ ربی نبایا،
کجھ گھر فا زرق جو اللہ دنا اسدے نام لٹائے ۔ حج زکوٰۃ فطر قربانی سبہ بجا لیا ہے
بھی نفع خلایق جو بن آوے دینی یا دنیاوی ۔ بھی ذکر تلاوت نفل عبادت جتنا بن سر آدی

فر عملاں اتے ناز نہ کریئے رکھیئے آس ربانی
جو یا رب فضل کرم تھیں بخشیں کر جنت ارزانی

ظاہر باطن شرع موافق سنت عمل کجیوے
جو رب نبی دا سدھا رستہ محکم کر پکڑیوے

بدعت رسم رسوم جہالاں ہرگز قدم نہ دھریئے
جو سنت چال نبی صلعم دی بھی اصحاباں پھڑیئے

ایہ کیتا مول نہ ہوسی ضایع وعدہ سچ قرآنوں
لا نُضِیعُ اَجرَ المُحسِنِین بہت جائیں فرقانوں

عملاں والے آس فضل دی پکی ہے اعتباری
جیونکر محنت واہی والیاں آس بوہلدی بھاری

تے عملاں باہجوں آس بیہودہ چلی وانگ خیالوں
جیوں محنت واہی باہجوں بوہل ہوسی لین محالوں

جو عملاں قہروں ڈریوے ڈر نالائق آیا
جیوں واہی والے جھولیوں گڑیوں کھد خوف سوایا

جے جھولا گڑا وَ نجاوے واہی تاں بھی نہ رہے خالی
بیوم رسی کجھ نیر اجارہ تاں بھی جان سکھالی

اینویں عملاں کوئی آفت تاں بھی خشک نہ رہندے
تھوڑا بہت منافع کرسن وچ کتاباں کہندے

نعوذ باللہ جے کافر ہے کے مومن مرگیا کوئی
اسنوں نفع نہ عملوں ہرگز محنت ضایع ہوئی

جیونکر لشکر غضب قہر دا واہی پٹ اجاڑے
پٹھا نیر اکجھ نہ چھوڑے جھگی پلے ساڑے

پر ایسا کرماں مار یا ورلا بہت قلیل پچھانوں
واہی عملوں بوہل جنت اکثر حاصل جانوں

[...]عت شرک عقیدہ کفر وچ جے سو عمل کمائے
اسنوں نفع نہ ہرگز عملوں محنت اوگت جاوے

جو شرط واہی دی بین سوار ن عملاں شرط عقیدہ
جے کلر شور یا رتیو واہی محنت کرے مزیدو

یا جھل گکھ نہ صاف کرے سو ضایع بیو و نجاوی
اینویں بدعت کفروں شرکوں کیتا کم نہ آوے

ہن آس فضل دی رکھ محمد بس کریں گفتاروں
جس بخت بھلے پڑھ عمل کری اتہ لئی خلاصی ناروں

بھی نعمت نازبہشتاں لیسی بدلہ نیک کمائی
ہن کری غریب سوال الٰہوں آہیں آکھو بھائی

۱۳۶

مناجات بدرگاہ قاضی الحاجات کافی المہمات رحمہ اللہ عبداً قال آمینا

توں ارحم کل رحیماں اللہ اکرم کل کریماں
توں عفو کرم دا مالک ربا صاحب فضل عمیماں

توں خالق رازق منعم محسن بخشنہار قدیمی
توں رب قریب مجیب سوالاں دائم صفت کریمی

اسیں بندے محتاج تیرے نت تہ پرواہ نکائی
توں فضل کرم تھیں عرض قبولیں حاجت کل روائی

بے ظلم گناہ پہاڑ اساڈے فضلاں اگے رائی
توں عفو کرم کر بخش کریا جو کل اساں برائی

توں رب غفور شکور رحیماں بخش ظلوم جہولاں
بحرمت خاص حبیب محمد حرمت کل رسولاں

بھی سچی توبہ بخش نصوحی ترٹے نہیں وباری
جیتوں رکھیں تارہے سلامت سیاڈی ترٹن ہاری

ایسی توبہ بخش جو بدیوں نیکیاں بدل کراوے
بھی وقت حساب کتابوں ہووے شاہد کل بھلاوے

بھی احسن عمل نصیب کریں اساں موجب تیرو رضائیں
نے دین ایمان سلامت رکھیں فتنے دور ہٹائیں

وقت نزع دے گریں اساں نی ثابت دین لیجائیں
بھی قبر قیامت ہر جا حضرت پل تھیں پار لنگھائیں

دوزخ والیاں عملاں تھیں جد دنیا اساں بچائیں
تے روز قیامت دوزخ صورت اکھیں نہ دکھائیں

تے جنت والے عمل اساں نوں دیہ توفیق کرائیں
فر اساں بندے جنت اندر بخش کرم تھیں جائیں

بندیاں اند احتاج اساں نوں دنیا وچ نہ کرتوں
آپے کم سواریں سارے رحمت کریں نظر تو رب

برکت بہت کریں فرزنداں بخشیں نیک اولاداں
بھی صحت نال عافیت رکھیں دیویں نیک مراداں

بھی کعبے حج کرائیں زیارت روضے پاک نبیدی
ایہ عرض قبول بحرمت نبیاں حرمت کل ولی دی

الٹے بھیج درود محمد تے سب آل اصحاب پیارے
بھی کل رسولاں نبیاں ولیاں تابع انہاں جو سارے

تمت

اس درود کو ہر نماز کے بعد پڑھنا چاہیے

اللھم یا ولی الاسلام واھلہ ثبتنا بالاسلام وبیننا علی ... الایمان حتی نلقاک ... یا اللہ یا اللہ اللھم وفقنا ... اللھم احسن عاقبتنا ... ربنا آتنا فی الدنیا حسنۃ وفی الآخرۃ حسنۃ وقنا عذاب النار ... اللھم انا نسئلک ...

تمت رسالہ کاتب غلام رسول ساکن ... محصیل وزیر آباد